cristi mirea
Viața după moartea lui Johnny Right

PROLOG

Cu toții se strânseră lângă patul lui. Aşteptau să se întâmple ceva. Era bandajat pe 90 % din corp şi părțile care erau vizibile nu aduceau nici o asemănare cu Johnny Right. Doctorii spuneau că se află în comă şi că starea sa era critică. Celor din jur le era greu să accepte acest lucru.

-Nu a meritat acest destin, spuse mama lui fără a se adresa unei persoane anume. E aşa de tânăr şi nu a făcut nici un rău nimănui. De ce a trebuit să aibă acest accident îngrozitor? De ce ne pedepseşte D-zeu?

Nimeni nu răspunse. Cu toții priveau spre Johnny cum stătea inert în patul incomod aşteptând inevitabilul. Doctorii nu mai sperau într-un miracol. Era ciudat cum de venise chiar şi Danielle, ținând cont de faptul că acest accident a fost indirect provocat de ea. Acest lucru nu-l ştia nimeni cu exactitate şi ea nu dorea să exteriorizeze remuşcările care îi rodeau sufletul.

Piuitul ritmic al inimii sale deveni un sunet continuu şi strident care sperie lumea din jurul patului. O echipă de urgență se năpusti pe uşa încăperii eliberând-o de oamenii care le erau în cale. Au început cu resurcitarea, dar fără succes.

După câteva minute care păreau ore pentru cei dragi, doctorul ieşi din camera cu pricina. Îi chemă pe părinți de o parte.

-D-nă şi d-le Right... îmi pare nespus de rău, dar nu am putut să vă salvăm fiul.

D-na Right îşi îmbrățişă soțul şi începu să plângă. La fel făcură şi prietenii lui Johnny care auziseră vestea rea. Grupul îndurerat blocă culoarul spitalului.

-*Tăiați*, se auzi vocea regizorului.

Actorii care interpretau sufletele îndurerate reveniră la propria lor personalitate dând uitării durerea pe care o interpretaseră cu câteva secunde înainte. Din camera care aparținea pacientului Johnny Right ieşi Dan Berg, interpretul personajului tocmai decedat. Toată lumea care se afla pe platoul de filmare îl întâmpină cu aplauze în timp ce acesta încerca să se elibereze de bandajele care aparțineau personajului interpretat.

Întâmpină felicitările cu un zâmbet. Era fericit. Era ceea ce îşi dorise. Personajul pe care îl juca în acest serial era mult prea cuminte şi avea impresia că producătorii de filme de cinema îl identificau cu Johnny Right. I se ofereau doar roluri asemănătoare cu cel din serialul *Furtuna pasiunii*. Vroia să arate lumii că putea mai mult decât să joace un rol deloc complicat în care era mai tot timpul perfect prin bunătate şi spirit social. Ştia că nu existau oameni perfecți precum Johnny Right. De aceea, considera că singura modalitate de a face cu adevărat ceea ce îşi dorea, era să scape cumva de personajul care i-a adus succesul, o grămadă de premii şi să nu uităm de contul gras din bancă.

Johnny Right trebuia să moară. Aceasta era soluția cea mai plauzibilă pentru a părăsi serialul. Ceea ce era deosebit la această ieşire de pe scena *Furtunii pasiunii* consta în faptul că acest episod era transmis în direct pe postul de televiziune şi conform datelor statistice depăşise audiența pe care a avut-o vreodată un serial de acest gen.

Danny ştia că mutarea pe care el o făcuse în show-business era foarte riscantă. Să părăseşti un serial foarte popular tocmai în floarea carierei, era un risc. Dar avea încheiate deja două contracte pentru filme de lung metraj. În unul juca un criminal, iar în celălalt un hoț de maşini. Era nerăbdător să înceapă filmările. Ştia că erau roluri total diferite celor precedente, dar de un lucru era sigur: vroia să nu mai fie identificat cu băiatul cel bun pe nume Johnny Right.

Noua lui viață putea începe.

1.
DUPĂ ZECE ANI

INTERVIU (partea I) :

-A trecut ceva vreme de la ultima dvs apariție în fața camerelor de luat vederi. S-au creat o sumedenie de poveşti în jurul acestei absențe, multe învinuiri care v-au distrus ceea ce ați clădit atâția ani cu rolul lui Johnny Right în serialul „Furtuna Pasiunii”.

-Unele poveşti au fost adevărate, iar altele simple minciuni.

-Nu v-a deranjat că numele dvs era târât prin noroi în toate ziarele?

-Nu pot spune că acest lucru nu m-a deranjat.

-Dar atunci cum ne puteți explica această linişte care a ținut cinci ani: niciun interviu, nicio dezmințire.

-Am luat o hotărâre o dată cu moartea lui Johnny Right. Am vrut să-mi creez o viață total nouă care să nu decurgă după regulile Hollywood-ului.

-Şi iată-ne acum în mijlocul unui interviu.

-Am realizat că dacă vrei să supravieţuieşti în acest oraş trebuie să faci compromisuri. Am încercat să păstrez un echilibru între propriile mele concepții despre viață şi cele ale actorului care eram. Nu am reuşit.

-Atâția ani ați dispărut în anonimat. Care a fost motivul?

-Am fost dezamăgit de propria persoană. Am crezut că sunt altcineva. Am crezut că publicul îmi va îndrăgi noua imagine pe care doream să mi-o atribui, şi iar ajungem la regulile pe care le-am ignorat. Se pare că lumea s-a îndrăgostit de imaginea lui Johnny Right şi nu mă putea vedea în altă ipostază. Când am conştientizat acest lucru, am realizat că dădusem greş.

-Şi totuşi ce s-a întâmplat în acest răstimp?

Trebuie doar să respiri adânc şi apoi dă-i bătaie. Parcă mai auzea în minte cuvintele bătrânului Baldy, tehnician la postul de radio RCZ din inima Los Angeles-ului. Acum se afla la înmormântarea acestuia şi nu ştia din ce cauză plângea. Nu-l cunoştea cu adevărat pe acel bătrân. Venise împreună cu colegii de servici amintindu-şi cu plăcere de bătrânul care purta mereu o căciulă de base-ball şi adora să le povestească despre seara în care o văzuse pe Marilyn Monroe în carne şi oase.

E ciudat că trebuie să mori pentru a te redescoperi. Dan Berg recunoaştea că trăise o viață de pisică, fiind înzestrat cu mai multe vieți. Dacă nu ar fi fost aşa, în acest moment nu ar mai fi trăit. Făcuse prea multe prostii pentru care alții ar fi plătit cu viața, dar el era Dan Berg, marele actor de seriale, iar cu un portofel gros totul era posibil. Din păcate şi el începuse să creadă acest lucru. Era ferm convins că este o celebritate şi începuse să se comporte în conformitate cu acest titlu pe care i-l atribuise presa.

El era sex-symbolul care apărea pe toate revistele importante şi se afla imprimat pe milioane de postere care vegheau la capul fanilor isterizați. Acum nu putea crede cât de naiv a putut fi. Nu văzuse ceea ce acum i se pare evident. Atunci nu crezuse că va sta la mormântul unui bătrân ramolit, care deşi vorbea aiurea, reuşise să-l facă să se ridice.

Acum era Danny B, moderator la postul de radio RCZ şi avea o emisiune nocturnă de trei ori pe săptămână. Emisiunea se numea *Incognito* şi era difuzată între orele 24 şi 3 dimineața. Nimeni nu ştia cine era cu adevărat. Toți ascultătorii îl ştiau drept Danny B, omul care transmitea viața în porții mici între pauze publicitare şi muzică. Era mai bine aşa. Îl îndrăgeau pentru ceea ce era şi nu pentru numele său. Cu mulți ani în urmă confundase aceste lucruri şi suferise.

Acum putea circula în plină zi pe străzile însorite din Hollywood, fără să fie recunoscut. Îşi schimbase radical imaginea şi nimeni nu-l mai recunoştea. Acum era un simplu trecător pe care fanii aflați în miezul adolescenței l-au uitat.

Ceea ce-i plăcea era să se plimbe noaptea pe străzile supraaglomerate de turişti. Îi plăcea să-i urmărească cum circulau precum furnicile, fiecare cu câte un aparat de fotografiat la gât în speranța că vor

putea imortaliza o vedetă. Şansele unei astfel de fotografii erau infime şi se puteau realiza doar dacă şi actorul vroia. El cunoştea toate trucurile de a te face invizibil şi să devii o persoană comună.

Îi plăcea să descopere entuziasmul de pe chipurile turiştilor. Erau fascinați de orice chichiță pe care o descopereau şi care li se părea cunoscută din numeroasele documentare despre acest loc magic în care nimic nu mai este real. Unde chiar şi sentimentele sunt trucate.

Se opri la *Big Daddy's Dinner*. Era localul său preferat din noua sa viață. Era un local tipic unde se servea cafea, gogoşi şi minuturi, 24 din 24 de ore. În acest local îşi lua doza zilnică de cofeină şi gogoşile cu sos de vanilie. Se aşeză la o masă şi privi spre ceasul de perete. Mai avea jumătate de oră până la intrarea în emisie. Toate chelnărițele îl cunoşteau şi îşi etalau părerile despre emisiunea precedentă pe care o puneau pe post în local. Erau mândre că aveau o vedetă radio drept client. Nimeni nu ştia că a fost odată Johnny Right şi acest lucru era bine. Aşa puteau să fie sinceri față de el, şi nu încercau să fie ceea ce nu sunt.

Toate chelnărițele ştiau ce comanda de fiecare dată, şi cum îl vedeau intrând pe uşă, veneau cu bunătățile proaspete spre el. În seara acesta însă interveni ceva neaşteptat. Era vorba despre o nouă chelnăriță care se îndreptă spre el pentru a-i prelua comanda.

-Ce doriți? spuse tânăra, privindu-l plictisită şi încercând să-şi aranjeze sutienul fără jenă.

-O cafea şi o gogoaşă cu sos de vanilie.

-Imediat, spuse tânăra, şi la fel de plictisită se apropie de tejghea pentru a onora comanda. Puse într-un pahar de carton cafeaua din cafetieră şi aşeză gogoaşa pe o farfurie pe care apoi le aduse la masa clientului care continua să o privească.

-Sunteți nouă? o întrebă Danny.

Fata îl privi scurt în timp ce îi făcea nota de plată.

-Mda.

Danny citi pe ecusonul ei numele: Corrina.

Îi lăsă nota de plată lângă cafea şi se aşeză după tejghea. Scoase dintr-o sacoşă o broşură şi începu să citească. Danny cunoştea foarte bine acele broşuri. Erau fragmente de scenarii pe care le primesc actorii care merg la audiție pentru un rol. Prin urmare era una din acele chelnărițe care reprezintă 80% din chelnărițele de la Hollywood: actrițe sau actori care aspiră la marele rol care să-i scoată din mizeria în care erau nevoiți să trăiască datorită salariilor mici.

Savură gogoaşa şi sorbi din cafeaua care era ceva mai tare decât deobicei. Fata nu ştia că el obişnuia să adauge o picătură de lapte la cafea. Dar nu avea de unde să ştie. Celelalte chelnărițe îi cunoşteau obiceiul. Şi ea îl va învăța. Se ridică de la masă şi părăsi localul destul de gol la acea oră. Trebuia să urce doar câteva trepte printr-o intrare laterală şi ajungea în incinta radioului care se afla tocmai deasupra localului. Prin ferestrele supradimensionate o mai zări o dată pe Corrina care se concentra asupra textului care poate îi va aduce succesul.

Se aşeză pe scaunul lui şi aştepta intrarea în emisie. Operatorul îi arăta numărătoarea inversă şi porni genericul.

-Bine v-am regăsit dragi prieteni în această noapte călduroasă de iunie. Să sperăm că nu ne va zgudui nici un cutremur în seara asta. Aici este Danny B, dj-ul vostru de suflet. În seara asta aş vrea să discutăm despre dragoste la prima vedere. Nu ştiu dacă vă este cunoscut acest sentiment. Câteodată intri într-un loc total familiar în care te simți în siguranță, unde totul îşi are propriile reguli nescrise şi pe care le îndrăgeşti. Deodată apare un factor care perturbă această linişte şi nu ştiți ce se petrece cu voi. Asta să fie dragoste la prima vedere? Poate greşesc. Sunați-mă şi povestiți-mi despre experiențele voastre, dar mai întâi puțină muzică.

Încheiase o emisiune reuşită. Avusese mulți interlocutori şi acum era frânt de oboseală. Nu mai vroia decât să ajungă acasă, să se ascundă sub cearşaf şi să doarmă. Aparatul de aer condiționat era la reparat şi trebuia să supraviețuiască câteva zile în canicula care nu părea să aibă un sfârşit. În timp ce părăsi radioul, intră în *Big Daddy's Dinner* pentru a-şi lua micul dejun la pachet. Revăzu o chelnăriță cunoscută care îl felicită pentru emisiune şi, în timp ce îi pregătea cornul, gemul şi cafeaua în punga de hârtie îi recapitulă pasajele preferate din emisiunea tocmai încheiată.

O observă şi pe Corrina cum stătea cocoțată pe un scaun de bar şi studia scenariul. Înainte de a pleca, fata ridică privirea şi îl surpinse privind-o. Zâmbi şi îşi ascunse fața în scenariu. Danny părăsi localul şi se îndreptă spre locul unde îl aştepta odihna.

Corrina se apropie de cealaltă chelnăriță.

-E cumva vreo personalitate?

-Cine?

-Tipul cu care ai vorbit.

Aretha o privi cu zâmbetul pe buze.

-Este o mică personalitate printre cei care lucrează toată noaptea. Prezintă la radiolul de deasupra noastră. Nu e cine ştie ce, dar nouă ne place să-l considerăm un vip.

Corrina fu dezamăgită.

-Corrina nu trebuie să disperi. Lucrezi doar de o zi şi deja aştepţi să serveşti cele mai mari staruri de la Hollywood. Acesta este un local care nu se află chiar pe lista restaurantelor favorite al vedetelor.

Ştia că o va revedea, şi acest lucru îl nelinişte a. Vroia să o revadă? Un lucru era cert: nu-i era indiferentă. Dar el nu avea voie să facă acest pas. Nu acum, când viaţa lui începea să devină puţin normală. Ura zumzetul ventilatorului care încerca să răcorească puţin aerul din încăpere. Simţea cum sudoarea ieşea prin porii pielii. Trebuia să iasă. Trebuia să părăsească apartamentul şi să se plimbe pe malul oceanului. Trebuia să profite de pacea pe care o transmiteau valurile ce se spărgeau de mal, inundând nisipul.

Se urcă în maşină şi se duse pe malul oceanului. Parcă într-un loc de refugiu pe o stâncă. Se apropie de balustradă şi privi valurile cum se spărgeau de zidul natural care ţâşnea din apă. Era fericit. Era mulţumit cu viaţa sa. Avea tot ce îi trebuia. Milioanele câştigate acum câţiva ani se înmulţeau într-un cont bancar, iar el ducea o viaţă decentă. Un apartament modest şi o slujbă pe care o făcea doar pentru a nu se plictisi acasă între cei patru pereţi.

Nu ştia cum va decurge viaţa sa în viitor. Nu ştia dacă va continua să lucreze la acel radio pentru tot restul vieţii sale. Era în floarea vârstei şi avea impresia că văzuse ce era de văzut. Un lucru era sigur: nu mai vroia să fie actor. Această meserie i-a distrus viaţa. L-a făcut să se îndepărteze de ceea ce era odinioară: uman. Nu vroia ca alţii să-i dicteze viaţa. Nu mai vroia să danseze după cum cântau studiourile de producţie. Nu mai vroia să se conformeze cu imaginea pe care i-o ataşa un manager care habar n-avea de sentimentele lui. Dar avea sentimente.

Pe vremea aceea a şi uitat ce înseamnă să simţi. Era destul de greu să filmezi şase zile pe săptămână. Să repeţi la nesfârşit nişte replici banale pe care doar o minte idioată le putea inventa. Nu avea ce comenta. Asta dorea publicul. Nimeni nu-l întreba ce vroia el. El nu era important. Atâta vreme cât Johnny Right se afla în topul personajelor favorite, totul era în regulă.

Şocul venise când el nu mai dorea să-şi prelungească contractul pentru următorul sezon. Toată ţara a fost dezamăgită de această veste şi poate tocmai această dezamăgire l-a împiedicat în afirmarea sa ca actor de cinema. În ciuda criticilor bune pe care le-a primit pentru rolurile interpretate pe marele ecran, publicul parcă boicota noua lui imagine. Acest lucru a avut un impact deosebit asupra unei personalităţi în formare, care atâţia ani a fost umbrită de personajul pe care îl interpreta.

Acum se proptea de o balustradă ruginită privind spre hăul care se deschidea sub el. Savura briza răcoroasă şi se lăsa încântat de albeaţa valurilor care se spărgeau în noapte, semănând cu nişte stafii în descompunere. Acum câţiva ani nu ar fi putut pleca pur şi simplu de acasă cu maşina personală şi să se oprească unde îşi dorea, să privească oceanul sau să bea o cafea, fără ca un roi de fotoreporteri să-i fie pe urme. Pe vremea aceea nu avea o viaţă particulară. După atâţia ani, îi era teamă de o relaţie. Nu mai cunoştea regulile jocului. Viaţa care îl înconjura se schimbase, iar el rămase în urmă. Un moş demodat, îşi spunea el câteodată.

Avea 35 de ani. Acest lucru era irelevant. De mai mult de patru ani nu a mai fost pe un platou de filmare. După eşecurile de pe marele ecran, a acceptat şi roluri episodice în seriale de mâna a doua. Era clar - cariera sa era terminată şi acest lucru era îngrozitor. La un moment dat a fost iubit de o întreagă naţiune, iar acum nimeni nu-l mai vroia. Că era alcoolic nu mai era un secret, iar drogurile nu-i erau străine. Cumva trebuia să uite ceea ce a fost, să uite petrecerile selecte la care era invitat, coperţile revistelor pe care era imprimat. Acum viaţa sa nu mai avea nici o valoare. A fost dat uitării cât ai spune peşte şi acest lucru trebuia cumva prelucrat. Alcoolul era cea mai la-ndemână soluţie.

Se urcă în maşină şi porni spre cafeneaua unde lucra Corrina. O văzu din parcare prin vitrină, dar ceva se schimbase. Fata drăguţă din ziua precedentă părea acum un clovn, dacă ar fi să judece după cantitatea de machiaj care parcă era pictat pe faţa ei. Ce dorea? Să pară mai bătrână? Să semene cu o târfă?

Intră şi se aşeză la masă. Îi onoră comanda. Danny era dezamăgit. Ea nu era fata care părea. Nu era acea păpuşă drăguţă care îi servise cafeaua cu nici 24 de ore în urmă. Era o persoană care dorea cu toată

puterea să pară ceea ce nu este. Parcă se revedea cu câțiva ani în urmă. La comportament semăna perfect cu Dan Berg, actorul în ascensiune, cel care lingea în cur pe fiecare care putea să-i ofere un rol şi care făcuse un pact cu diavolul, făcuse un pact cu Hollywood-ul.

Era sincer dezamăgit de această metamorfoză. Părea mâțâită şi prefăcută. Avea deja o temă pentru emisiunea din acea seară.

-Ați întâlnit vreodată o persoană care s-a schimbat radical într-un timp extrem de scurt? Dacă da, atunci sunați-mă. Puteți să-mi vorbiți şi dacă voi sunteți acele persoane care ați fost subiecții unei astfel de metamorfoze.

2.

INTERVIU (partea a II-a) :

-Cred că vorbesc în numele întregii națiuni când vă întreb despre legătura dvs cu Corrina.
-Nu este mult de spus.
-Se pare că totuşi mai există bărbați cu bun simț.
-Acest aspect al vieții mele îmi aparține şi nu vreau să-l împart cu nimeni, sper că înțelegeți acest lucru. Nu cred că v-ar face prea mare plăcere dacă toată lumea ar putea citi în ziar despre hainele pe care le purtați în casă sau pozițiile preferate la sex.

Aceasta se părea să fi fost povestea. Deşi nu se întâlnise cu ea niciodată, avea impresia că o cunoştea foarte bine. Părea o întâlnire cu el însuşi, dar în urmă cu câțiva ani. Simțea acea simpatie pentru ea, care nu trebuia confundată cu dragostea. Era o tipă care încerca să fie altcineva. Nu înțelegea din ce cauză vroia cineva cu tot dinadinsul să fie o altă persoană. De ce nu putea fi ea însăşi? Ar fi fost mai bine, decât să joace acel rol de chelnăriță, care e de fapt actriță şi face această muncă doar până la rolul care-i va schimba întreaga viață.

El nu luase nici o oră de actorie şi poate acest lucru îl ajutase să rămână mereu natural în rolurile pe care le interpreta. Se vedea că ea juca un rol care nu i se potrivea. Dorea să pară puternică, dar el a văzut dincolo de machiaj o tânără dezamăgită de imaginea pe care şi-a creat-o despre industria filmului în care chiar credea că va avea şanse să se afirme.

Dar regulile nu au fost create special pentru ea. Nu era ea prima şi nici ultima care avea să vină cu idealuri în acest oraş şi care vor fi curând spulberate. Cu toții cred că Hollywood-ul de abia aşteptă să apari pentru a te pune să semnezi contracte de căteva milioane de dolari. Totul e aşa construit încât studiourile să câştige, iar actorul talentat, să se mulțumească cu ceea ce primeşte.

Cel mai greu lucru este să rămâi tu însuți. Chiar şi el era pe cale de a deveni un *zombie* al acestei industrii, dar s-a redresat. Ea era pe cale de a deveni acel *zombie*. Într-un fel îşi dorea să o întâlnească. Dorea să discute cu ea şi să îi dea câteva sfaturi despre cum să supraviețuieşti între rechini. Poate va avea ocazia să discute cu ea între patru ochi.

E ciudat cum lucrurile nu se întâmplă conform planului. Se plimba, la fel ca în fiecare seară înainte de a intra în emisie. Îi plăcea să colinde străzile pline de oameni care nu ştiu cu adevărat ce caută în acel loc. Majoritatea sunt turişti şi gata să cheltuiască. Intră într-o alimentară cu autoservire. Îi plac aceste magazine deoarece contactul cu alte persoane se reduce la minim. Fiecare îşi ia un coş şi îşi alege marfa, şi nu trebuie să aştepte până o vănzătoare plictisită de viață se gândeşte să-i acorde atenție.

Se opri la raionul cu fructe. Prefera merele. Mai ales cele verzi şi crocante precum în reclama aceea pentru pastă de dinți. Se apropie de lădițele cu fructele respective, când o observă pe Corrina. Şi aceasta îl observă şi zâmbi. Mi-a zâmbit. Ce mă fac? Trebuie să mă liniştesc. Este doar un zâmbet de politețe. De ce intru în panică? Din cauza că nimeni nu mi-a mai zâmbit de multă vreme. E plăcut ca cineva să te privească şi să-ți zâmbească. Îmi fac doar speranțe deşarte. Precis nu a fost un zâmbet sincer. Şi ce dacă. Dacă cineva îmi zâmbeşte trebuie să-i zâmbesc înapoi. Acum voi zâmbi şi gata.

Corrina ridică privirea exact când el îşi afişă unul din zâmbetele sale bine învățate de-a lungul carierei. Îşi dezvelii dinții corectați şi albiți de dentist. Nu era singurul actor care făcea aşa ceva, sau chiar credeai că ei se nasc cu o dantură perfectă? Corrina se apropie puțin.

-Te cheamă Danny, nu-i aşa?

Danny îngăduie.

-Trebuie să recunosc că m-am interesat de persoana ta la colegele de lucru. Sper că nu ți-am pătruns prea adânc în intimitate.

-Mi se pare ciudat felul în care vorbeşti.

-Cum adică?

-Pot să pun pariu că nu eşti din L.A. Şi mai pot paria că eşti pentru prima dată într-un oraş aşa mare.

-De unde ştii?

-Nu e greu. Aici oamenii nu sunt politicoşi şi în nici un caz nu-şi cer scuze pentru că au pătruns în intimitatea altei persoane. Ei chiar fac acest lucru şi li se pare normal.

-Presupun că ți-am lăsat impresia unei fetițe prostuțe de la țară.

-Chiar din contră. Mi-ai demontrat că mai există şi locuri unde oamenii cunosc însemnătatea cuvântului respect.

Poate nu ar fi trebuit să o invite la o cafea, dar ea a acceptat foarte încântată. Acum era obligat să poarte o discuție pentru care nu era sigur că era pregătit. Dar faptul era consumat. Am invitat-o şi acum trebuie să mă descurc. De nu ar arăta aşa bine...

-După cum am observat, eşti actriță.

-Este chiar aşa evident?

-Într-un oraş în care fiecare al doilea individ e un actor, îi recunoşti de la o poştă.

-Îmi încerc şi eu norocul, dar până acum fără succes. E frustrant. Sunt de trei luni aici şi nu am primit nici un angajament.

-Presupun că şi tu ai muşcat din momeala pe care o lansează Hollywood-ul cum că tu eşti steaua ascunsă pe care au aşteptat-o de atâta timp.

-Se mai întâmplă.

-Eu nu m-aş baza pe aşa ceva. După părerea mea, nu ai primit încă rolul cu care să te poți identifica.

-Dar eu sunt o actriță. Eu trebuie să pot juca orice rol.

-Aceasta este greşeala tuturor celor care vin aici şi visează la o mare carieră. Ți se spune că dacă nu ai talent, poți învăța. Nu prea este aşa. Dacă nu ai talent şi carisma, nu ai ce căuta în acest oraş. Tu trebuie să fii doar tu însuți şi dacă nu vei reuşi să convingi, atunci ți-ai ales meseria greşită.

-Drept să-ți spun, mi-ai tăiat entuziasmul.

-Se pare că mi-am făcut bine meseria.

-Prin urmare nu vrei să-mi realizez visele?

-Din contră. Îmi doresc să nu te laşi ghidată de nişte visuri prea mari, pe care nu le poți atinge prin metoda ta. Oamenii cred că actoria este o meserie uşoară. Este uşoară, dacă nu participi cu trup şi suflet la un proiect, şi în acest caz eşecul în carieră este deja programat. Trebuie să te regăseşti cumva în textul pe care îl citeşti. Dacă nu este cazul, atunci acel rol nu este pentru tine. Îl vei interpreta prea forțat şi publicul, care nu este chiar aşa de prost precum este făcut, şi-ar da seama imediat.

-Agenta mea îmi procură scenarii şi spune să mă prezint la toate audiențele pentru roluri.

-E clar că asta face, din moment ce doreşte să mulgă câți mai mulți bani de pe urma ta. Un singur lucru îți spun. Nu uita cine eşti şi de unde vii.

-Toată viața mi-am dorit să nu mai fiu cine sunt, deoarece nu mi-a plăcut persoana care eram. Cel mai mult mi-am dorit să uit locul de unde vin.

-Presupun că ai plecat de acasă în plină noapte cu o valiză de haine şi cu banii economisiți de la zile de naştere şi baby-sitting.

-De unde ştii atâtea lucuri despre mine?

-Eşti un caz clasic. Crezi că eşti singura persoană care a făcut acest pas fără să se gândească la consecințe? Tot Hollywoodul s-a construit pe această metodă. Se bazează pe prostituția sufletului. Mi-ar plăcea să ne întâlnim peste câțiva ani ani în acest loc şi să-mi răspunzi la o singură întrebare.

-Ce întrebare?

-O vei primi când ne vom revedea.

-**În** seara aceasta vom discuta despre visuri. Nu despre visurile care ne umplu somnul, ci despre țeluri. Despre visul american, atât de mediatizat, încât oamenii chiar ajung să-l creadă. Nu vreau să spun că nu e bine să visăm. Dacă nu am visa, nu am mai putea trăi. Pentru mulți, realizarea unui anumit vis este singurul lucru care-i ține încă în viață. Şi eu am avut țeluri şi încă mai am. Fiecare om are visuri, oricât de mult ar nega acest fapt. Cel mai important este să ne fie clar în ce măsură acestea sunt realizabile.

Poate era vorba despre destin când Danny o reîntâlni pe Corrina. Ea continua să fie super-aranjată, de parcă în orice moment se aştepta să fie fotografiată. Danny nu reuşea doar să-şi zâmbească şi să spere ca ea

să nu fie prea dezamăgită. În acea seară veni să-i ia comanda cu zâmbetul pe buze. Unul din zâmbetele naturale, pe care nu le înveți la cursurile de actorie. Era poate primul zâmbet sincer pe care îl văzuse în ultimii ani în acest oraş.

-Am primit un rol, spuse ea euforică.

-Felicitări. Într-un film?

-De fapt e pentru un serial. Voi apărea doar într-un episod şi doar pentru trei minute, dar este un început. Este primul rol pe care-l primesc de când sunt aici. Sunt aşa de emoționată.

-Pe cine vei juca?

-Voi fi victima unui accident rutier. Nu voi avea prea mult de spus. Până la urmă voi muri. Ştiu că nu e tocmai un rol care să-mi aducă premii, dar nimeni nu va mai muri aşa de bine precum eu. Vei vedea.

Poate ar fi trebuit să prezinte mai mult interes pentru acest eveniment, dar Danny presimțea că acesta era începutul sfârşitului. Îşi putea foarte bine aminti de primul său rol. Nu credeam că voi intra în jeanşii aceia strâmți. Era ciudat că mi se dorea doar dorsalul. Dar nu aveam la ce altceva să mă aştept din moment ce făceam reclamă la o marcă de pantaloni. A avut noroc cu acel spot publicitar, deoarece a rulat pe toate canalale tv şi producătorii i-au sesizat potențialul, iar porecla lui a devenit: *fundul*. Nu era o poreclă de care era mândru, deoarece el considera că nu a fost descoperit din motivele pe care şi le-ar fi dorit.

Între timp realiză cât de banal era totul şi cât era de naiv când credea că pe cineva îl interesa ceea ce el îşi dorea. Trebuie să recunoască adevărul. Dacă nu ar fi avut un fund atrăgător nu ar fi reuşit să ajungă un star. Acum îl ascundea în pantaloni prea largi pentru a nu ieşi în evidență. E ciudat. Când primea câte un premiu pentru rolul lui Johnny Right trebuia să spună câteva cuvinte de mulțumire. Ce ar fi putu să spună? *Mulțumesc dorsalului, fără de care nu aş fi primit acest rol.*

Dar te conformezi. Înveți să ignori ceea ce-ți doreşti şi să te mulțumeşti de părțile frumoase ale vieții pe care o trăieşti. Te bucuri de mesele cele mai bune la restaurantele cele mai scumpe fără să necesiți o rezervare. Eşti invitat la tot felul de premiere şi baluri. Despre petrecerile v.i.p. să nici nu mai vorbim.

-Când vei începe filmările?

-Mâine dimineață trebuie să fiu pe platou pentru a fi machiată. Mi s-a spus că machiajul va ține cel mai mult deoarece trebuie să fie cât mai realist.

-Presupun că toată fața îți va fi vânătă şi nimeni nu-şi va da seama că tu eşti actrița care joacă victima.

Corrina îl privi cu puțină ură în ochi. *De ce mă urăşte? De ce nu mă lasă să mă bucur?*

-E doar un rol. Îmi voi putea plăti chiria.

Se îndepărtă de la masa lui şi îşi rugă o colegă să îi ducă ceea ce comandase.

-**Nu** ştiu dacă vi s-a întâmplat să faceți ceva cu adevărat ne-la-locul-lui. Presupun că da.

Sorbi din cafeaua fierbinte şi vorbi în continuare în microfon.

-Eu am tendința să rănesc oameni care îmi sunt dragi fără să-mi dau seama. Am talentul de a le distruge entuziasmul, şi acest lucru nu este bine. Ştiu cât de greu este să realizezi ceva în viața pe care o trăim şi sunt sigur că nu aveți nevoie de persoane precum mine care să vă arate cât de mărunte şi neînsemnate sunt realizările voastre. Ştiu că am greşit când am încercat să fiu prea realist. Am uitat ce înseamnă să fi fermecat de fiecare victorie, oricât de mică ar fi. Adevărul este că de aceste momente ne vom aminti cu plăcere peste mulți ani.

Se crăpa de ziuă când Danny părăsi clădirea radioului. Ştia că mai avea ceva de pus la punct.

Corrina tocmai părăsi locul de muncă, dorind să ajungă acasă cât mai repede. Mai avea patru ore de somn până la întâlnirea cu destinul. Ştia că aceste ore îi erau suficiente, dar totuşi şi-ar fi dorit să aibă mai multe la dispoziție. Tocmai vroia să treacă de colț, când îl observă pe Danny proptit de zid cu un fir de trandafir în mână. Se opri în fața lui şi îl privi. Încerca să pară serioasă cu toate că îşi dorea să zâmbească.

-Te-ai rătăcit? îl întrebă pe un ton impersonal.

-De mult timp sunt rătăcit, dar acum m-am găsit, spunea o dată o melodie.

-Îmi amintesc de ea.

-Îmi plăcea mult la vremea respectivă.

-Dacă nu te superi, ce dracu’ faci la ora asta aici?

-Te aşteptam.

-Pentru ce?

Danny îi întinse floarea, iar Corrina o luă.

-Pentru ce este floarea?

-Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu neadecvat de acum câteva ore.

Corrina vru să spună ceva, dar Danny i-o luă înainte.

-Ştiu că te grăbeşti, deoarece mai vrei să te odihneşti puțin. Vreau să-ți spun că nu am avut dreptul să-ți distrug speranța pe care ți-ai pus-o în acest rol.

De i-ar putea spune că şi el a fost descoperit datorită câtorva secunde într-un spot publicitar, ar fi înțeles, dar acest subiect nu va mai fi scos la lumina zilei. A făcut un pact cu propria persoană cu referire la ceea ce a fost. Nu mai vroia să treacă prin asemenea situații.

-Îmi doresc să ai noroc şi să joci rolul cât mai bine poți. Este un rol mic, dar nu neînsemnat. Prin acest rol poți spune că nu a fost degeaba.

-Ce să fie degeaba?

-Aşteptarea şi nervii pe care i-ai consumat în aceste luni. Nici un rol nu este prea mic pentru a nu face din el ce se poate mai bine.

Corrina nu se mai putea abține şi zâmbi. Se apropie de el şi îl sărută pe obraz.

-Mulțumesc.

Se întoarse şi plecă.

Ştia că a ajuns la un punct de la care nu mai exista întoarcere. A intrat în horă după atâta vreme şi acum nu era sigur dacă mai cunoştea paşii. Se spune că dragostea nu se uită, este ca şi mersul pe bicicletă. El nu era sigur că mai ştia cu adevărat ce era dragostea după atâția ani de sex ocazional, fără pretenții post-nocturne. Dormise destul de neliniştit în acea noapte. Avuse mai multe visuri ciudate cu el şi Corrina.

Nu ştia dacă mai putea spune cuiva: *te iubesc*. Îmi doresc acest lucru, dar nu am mai întâlnit pe nimeni demn de aceste cuvinte. E greu când vrei să clădeşti pe ceva aşa fragil. Cu toate că a ajuns să cunoască partea negativă a dragostei, s-a aventurat pe acest teren minat.

Ştia că o va revedea în acea seară, când va trece pe la ea să-şi cumpere cafeaua. Nu era sigur, dar poate îşi va amâna plecarea din L.A.

3.

INTERVIU (partea a III-a) :

-Cum rămâne cu cariera dvs.?

-Eu nu mai am nici o carieră.

-Nu sunteți tentat să continuați de unde v-ați oprit? Sunt sigur că între timp ați mai primit oferte.

-Ofertele au început să apară, nu contest, dar nimic de pe lume nu-mi poate aduce liniştea sufletească pe care o am în acest moment, ştiind că viața mea este una normală. Am destui bani ca să trăiesc foarte bine până la sfârşitul vieții.

-Credeti că de acum înainte veți mai avea o viață anonimă?

-Vă referiți la faptul că lumea iar se interesează de persoana mea? Sunt sigur. Acum sunt precum glazura de pe tort, dar este şi lucrul care se mănâncă prima dată, după care rămâne aluatul uscat şi lipsit de importanță.

-Nu vă lipseşte lumina refletorului?

-Nu. Prefer întunericul.

Nu-mi vine să cred că am ajuns să mă uit la un serial difuzat în timpul zilei. Un serial siropos de doi bani. Trebuia să o vadă pe Corrina. Acesta-i era debutul. Apăru şi scena ei. Ea era o trecătoare pe care personajul principal al serialului o lovise cu maşina. Deşi a apărut doar pentru câteva secunde cu imaginea ei cotidiană, după care scenele din spital, a fost încântătoare. Moartea ei a fost realistă şi Danny trebuia să recunoscă talentul acelei tinere. La sfârşit, aşteptă să se deruleze genericul pentru a citi numele ei. Genericul trecu rapid peste ecran, dar reuşi să descifreze ceva. Era doar prenumele Corrina, fără nimic altceva.

Drumul până la cafenea părea interminabil şi cred că am început să merg mai încet deoarece inima îmi bătea prea rapid. O privi prin vitrină. Râdea şi se distra cu celelalte chelnărițe. Era minunată, angelică, cu părul auriu prins sub boneta de lucru, doar o şuviță rebelă jucându-se în aer.

Îl observă şi îi făcu cu mâna. Danny intră şi se aşeză la masa lui. Corrina veni cu comanda, pe care între timp o cunoştea.

-M-ai văzut? îl întrebă ea plină de speranță. El încerca să păstreze un aer sobru.

-Mda.

-Şi?

-Ce să spun... ai fost... puțin cam...

Fața ei căzu, aşteptând parcă o palmă din partea lui.

-...perfectă.

Zâmbetul de pe chipul ei reveni şi avea impresia că întreaga încăpere se lumină.

-Pentru un moment am crezut că vrei o palmă din partea mea.

Danny o privi şi se minună. Aşa fumoasă şi inocentă. În acelaşi moment sufletul lui se întristă. Vroia să-i spună: mi-e teamă de ce va face Hollywood-ul din tine. Te vor rupe în bucăți şi nu te vei mai recunoaşte. Acum poate ți se pare şic să serveşti în acest local, ştiind că păşeşti pe urmele marilor vedete care şi-au început aşa cariera, dar curând acest loc ți se va părea mizer, toată viața ta actuală ți se va părea un vis urât. Eu, cel care acum fac parte puțin din viața ta, voi fi pentru tine o piedică, ceva ce aparține mai mult trecutului.

-Deci numele tău de scenă este doar Corrina...

-Ştiu că pare ciudat, dar nu sunt singura care a recurs la această variantă. Consider că numele meu nu se potriveşte cu prenumele şi un pseudonim nu vroiam.

-Care este celălalt nume?

-Nu ți-l dezvălui.

-Nici dacă te voi şantaja?

-Cu ce mă poți tu şantaja?

-Încă nu ştiu, dar sigur se va ivi ceva.

-Eşti un nebun, spuse ea după care se întoarse la tejghea. Mai servi alți clienți, privindu-l de fiecare dată când se ivi ocazia.

Danny bău cafeaua şi muşcă din gogoaşa umplută. La un moment dat Corrina izbucni în râs şi de la tejghea îi făcea semne. Danny nu pricepu. Îi arăta cu mâna spre bărbie, dar tot nu pricepea. Atunci se apropie de el, luă un şervețel de pe masă şi îl şterse pe bărbie de zahăr pudră.

-Erai murdar precum un copil mic.

Danny o privi doar şi nu scoase nici o vorbă.

-Danny, de ce îmi placi?

-Deoarece sunt irezistibil.

Ea zâmbi, după care îi trase cu ochiul şi reveni la tejghea. Danny se ridică de la masă şi părăsi cafeneaua.

-Există momente în care instinctul patern se trezeşte în mine. Vi s-a întâmplat deja să ştiti dinainte când cineva va face o greşeală, şi deşi ştiți că nu vă ascultă, totuşi ați vrut să interveniți ca să scutiți acea persoană de la suferințe inutile? Ştiu că nici o poveste nu e identică cu cealaltă, dar există un stereotipism în viață, care deşi are mici devieri de la bază, rămâne valabil la majoritatea celor implicați.

-Câteodată simți că ceva se schimbă în viața ta. Poți simți cum aerul începe să se mişte şi că nimic nu va mai fi ca în momentul care tocmai a trecut. Poți simți cum sângele pulsează prin vene şi cum inima bate tot mai rapid, parcă pentru a grăbi momentul pe care îl aştepți. De ce trebuie să existe astfel de momente? De ce nu pot pur şi simplu să mă ascund în apartamentul meu şi să mă închid în carapacea mea unde nimeni nu mă poate atinge, unde nu există dorință, unde nu există pasiune, unde sunt eu cu mine şi jucăm cărți. Aş mai vrea o clipă din viața mea dinainte de a o cunoaşte pe Corrina. Aş mai vrea o frântură din gogoaşa cu cremă de vanilie pe care am servit-o înainte ca ea să îmi aducă cafeaua. Vreau o secundă dinainte de a realiza că viața mea se duce pe apa sâmbetei.

Acum nu mai pot face mare lucru. Trebuie doar să sper că nu mă va respinge. Trebuie să mă asigur că nimic nu va strica vraja, că nimic nu va face sufletul ei tineresc să se contamineze cu răul din lumea asta şi să mă privească aşa cum îmi doresc în acest moment.

Poate mă înşel. Poate totul e doar o iluzie. O farsă a soartei. Ceva care să-mi amintească adevărul: sunt forțe pe care nu le pot înțelege, care trag ițele în jurul meu pentru a face ca anumite lucruri să se întâmple şi altele nu. De ce s-a angajat la *Big Daddy's Dinner*, de exemplu. De ce a lucrat în tura de noapte? De ce îmi zâmeşte? De ce nu continuă să mă considere un tip care o critică, aşa cum a fost la început?

Trebuie să îmi fac cafeaua singur. Am un termos. Am o cafetieră. Nu poate fi chiar aşa de greu. Şi înainte de a fi faimos, şi de a uita că există şi o viață înainte de Johnny Right, viață în care nu aveam aere de star. Era o vreme când o cană cu cafea solubilă era micul dejun, când nu aveam nevoie de mai mult pentru a începe ziua şi a înfrunta scenarişti rigizi, regizori atotştiutori şi actori principali care se cred buricul pământului.

Sunt sigur că pe vremea aceea mi-am jurat că eu nu voi deveni unul din acei actori care au nevoie de o menajeră, care au nevoie de gardă de corp şi voi continua să comand hamburger la un restaurant pe marginea şoselei. Eram sigur că nu voi avea nevoie de lanțuri de aur, costume scumpe şi o tunsoare de la cel mai în vogă frizer, pentru a fi fericit.

Dar au venit şi acele vremuri. Vremuri în care stăteam proptit de balustrada balconului vilei din Hollywood Hills, de unde priveam panorama oraşului cufundat în luminile care licăreau precum stelele pe cer. Formau constelații incredibil de frumoase aici pe pământ. Au fost şi vremuri în care în casa mea se organizau petreceri cu persoane pe care nici nu le cunoşteam, dar care se pare că pe mine mă ştiau de undeva. Ce bine că acele vremuri s-au sfârşit. Ce bine că nu mai am nevoie să zâmbesc la comandă şi că nu mai trebuie să mă întreb dacă ceea ce fac va apărea a doua zi în vreun ziar de scandal.

De aceea vreau să o uit pe Corrina. Vreau să uit tot ce avea de a face cu lumea asta falsă a filmului, plină de lingăi, care sunt alături de tine când eşti sus, dar te uită când cazi. Unde au fost toți fanii mei când am avut nevoie de ei? Au uitat de mine. Dar nu mai contează. Erau vremuri când toate aceste răni nu vroiau să se vindece. Vremuri când lumea părea să lupte împotriva mea.

O persoană aşa egocentrică cum eram nici nu poate gândi altceva. Dar nu mai este nimic de zis. Am absolvit şi şcoala asta. Şcoala vieții printre hiene. Trebuie să stau departe de ea. Nu vreau să fiu iar atras în această lume care mi-a adus doar suferință, singurătate, droguri şi alcool. Viața e mai bună acum. Viața e mai liniştită acum. Somnul e mai dulce acum.

-Crezi că e bine să eviți norocul?

Danny îl privi lung pe psiholog, după care spuse:

-Noroc?

-Corrina poate fi norocul.

-Corrina înseamnă doar probleme cu „p” mare.

-Când te-ai îndrăgostit ultima dată?

Danny zâmbi şi se lăsă mai comod în fotoliul roşu.

-Cred că a fost pe vremea liceului.

-Nu ştiu dacă dragostea de liceu pot să o iau în calcul.

-De ce?

-Mi se pare prea copilărească. Nu are nimic de a face cu sentimente profunde, doar o groază de hormoni care habar n-au ce să facă şi încep să se lovească de toate unghiurile corpului tău până te fac să explodezi. Nu ştiu dacă vârsta la care te masturbezi de mai multe ori pe zi cu o revistă porno în față, poate fi considerat un punct de referință pentru sentimente profunde.

-Şi azi m-am masturbat cu o revistă în față, spuse Danny.

Se priviră pentru câteva secunde, după care bufniră amândoi în râs.

-Şi consideri matur acest comportament?

-Nu ştiu dacă e matur, dar sigur a fost eliberator. Am scăpat de toată presiunea acumulată din timpul zilei.

-Consideri că dragostea există?

-Nu ştiu dacă există dragoste. Consider că o atracție fizică puternică de multe ori este confundată cu dragoste. Să fim sinceri, de câte ori nu am ascultat povești interminabile ale partenerelor noastre şi cu gândul eram deja la cum să le dezbrăcăm şi în timp ce o mângâiam sau o consolăm ni se scula şi nu ştiam cum să ascundem acest lucru.

-Poate că bărbații sunt mai cerebrali ca femeile. Gândim mai mult decât simțim. Crezi că e bine aşa?

-De multe ori am impresia că nu am altă opțiune. Mă simt un prizonier al codului genetic, o ființă instinctuală. Dacă o iau aşa, cred că noi bărbații semănăm mai mult cu animalele decât cu oamenii. Femeile sunt sigur mai umane decât noi. E ciudat cum într-un bărbat pot coexista două lucruri atât de diferite precum inteligența şi sexul. Toată ziua, oriunde mă uit, văd sex.

-Dragoste nu vezi?

-Când o văd pe Corrina observ că pe lângă dorința de a face sex, simt şi altceva. Nu pot caracteriza acest lucru. E ca şi cum aş vrea doar să o simt aproape. Îmi vine să o strâng în brațe şi să simt cum acest gest nu trezeşte un fel de repulsie bolnavă din partea ei.

-De ce crezi că ar exista această repulsie?

-Nu ştiu.

-Parcă spuneai că şi ea te place.

-E adevărat că am observat şi din partea ei ceva ce ar putea însemna simpatie, dar ştiu eu ce mişună prin mintea unei femei?

-Dar ştii ce mişună prin mintea unui bărbat?

-În afară de sex?

-Evident. Cred că am ajuns deja la concluzia că sexul este primordial.

-Da, sexul e primordial, şi în rest cred că succesul în carieră este pe locul doi.

-Există şi un loc trei?

-O persoană la care să vin acasă?

-Nu crezi că e important?

-Important, nu. Necesar, poate. Perturbator, sigur.

-Perturbator?

-După cum am spus, noi bărbații suntem nişte animale. Avem teritoriul nostru pe care îl marcăm prin caracteristicile noastre tipice şi în care nu agreăm alte persoane de sex opus.

-De ce?

-Îți dai seama ce ar putea face o femeie într-un astfel de loc?

-Ce?

-Ar face ordine, ar spăla rufele, ar face de mâncare şi ar spăla vasele.

-E chiar aşa rău acest lucru?

-Nu e rău, dar e ca şi cum m-ai castra, mi-ai lua bărbăția.

-Atunci cum crezi că pot milioane de bărbați să trăiască în acest fel?

-Secretul este să îți marchezi teritoriul prin lucruri pe care femeile să nu le perceapă, chestii masculine, tabieturi care devin ritualuri sacre, momente de respiro în care poți fi cu hoarda ta de bărbați şi să simți testosteronul cum țâşneşte din tine, când poți să te beşeşti fără ca ea să te privească acuzativ, când poți râgâi şi să stai cu picioarele pe masa de cafea în timp ce bei berea direct din sticlă.

-Când există intimitate într-o relație, aceste lucruri le poți face şi împreună.

-Atunci ce rost mai are ca ea să fie femeie. Atunci m-aş putea căsători şi cu un bărbat. Exact diferența asta face interesantă o relație. Nu am nevoie de o femeie să-mi fie prieten sau surogat de mamă. Atunci nu aş mai putea să o fut. Trebuie să fie misterioasă, cochetă şi vulgară când situația o cere. Trebuie să vrea să i-o pun şi apoi să se ocupe de treburile ei.

-Treburile ei?

-Da, ştii tu, să vorbească ore în şir la telefon cu mă-sa sau prietenele, să facă chestii femeieşti.

-Nu crezi că eşti misogin?

-Nu sunt misogin. Sunt realist. Bărbații care nu gândesc aşa sunt nişte fătălăi.

-Eu nu gândesc aşa. Am o relație care funționează şi este exact contrariul a ce spui tu. Mă consideri un fătălău?

-Eşti un fătălău. Vrei să spui că faci tot ce îți spune ea din pură plăcere?

-Nu. Dar într-o relație faci compromisuri. Renunți la anumite lucruri şi primeşti altele în schimb.

-Adică sex.

-Adică sex, dacă vrei să vorbim deschis.

-O iubeşti? întrebă Danny.

-Da, o iubesc.

-Şi cum e să fi castrat?

Psihologul zâmbi.

-Consider doar că nu poți duce mereu o luptă cu partenerul. Nu poți mereu să te gândeşti că e pe teritoriul tău sau eşti pe teritoriul ei. Când eşti într-o relație joci pe teren neutru.

-Prostii. Când spui că renunți la ceva, înseamnă de obicei că bărbații renunță la lucruri pe care femeile nu le agrează şi trebuie să accepte tabieturile lor.

-Tabieturi?

-Da. Crezi că femeile sunt făpturi perfecte? Mereu îți folosesc spuma şi lamele pentru a se rade pe picioare. Peste tot pun chestii roz care îți poluează vederea, coşul de gunoi din baie e plin cu tampoane folosite şi bucăți de hârtie igienică cu amprentele buzelor pe ele. Şi pe lângă asta, pot rămâne gravide.

-Aceasta este natura. Aşa am fost făcuți.

-Exact. Atunci să nu încercăm să fim altceva decât suntem. Eu pot accepta că o femeie este o femeie dacă şi ea poate accepta că eu sunt un bărbat.

-Şi ce are asta de a face cu Corrina?

-Nimic. Am vrut şi eu să pălăvrăgesc cu un bărbat pe această temă. Când vine vorba despre o relație, sunt şi eu la fel de castrat ca restul bărbaților. Ce nu facem pentru sex regulat şi pe gratis...

-Deci vrei să faci sex cu Corrina?

-Bineînțeles, că doar nu vreau doar să ne ținem de mâini, să ne plimbăm pe malul oceanului şi să privim apusul.

-Crezi că e chiar aşa de rău să faci asta?

-Nu, dacă după aceea pot să o fut.

-Te joci cu mine?

-Mult ți-a trebuit să te prinzi. Ceea ce am spus am şi gândit, dar dacă aş trăi după aceste concepte aş ajunge la sapă de lemn. Sunt doar teorii care până acum nu prea au avut trecere. Aceaşi prostie ca şi ideea că societatea noastră a evoluat. Poate societatea a evoluat, dar instinctele se pot greu suprima. Îmi este greu să accept că sunt mai multe decât un munte de hormoni, ceva celule cenuşii toate aruncate în corpul meu. Mi-e greu să accept că pot simți ceva dincolo de dorința de a face sex cu o femeie. Mi-e greu să accept că îmi doresc doar să sărut o persoană fără să vreau să i-o pun.

-De ce este aşa greu?

-Atunci când mă deschid în acest fel, nu mai am nici un scut de apărare. Tot testosteronul devine estrogen şi devin un papă lapte. Crezi că e rău acest lucru?

-Să fie rău să te comporți ca o persoană pierdută? Nu e rău atâta vreme cât conştientizezi că această stare trebuie să treacă.

-Dă-mi o rețetă, eu cumpăr pilulele şi trece.

Psihologul îl privi zâmbind.

-Cred că inima ta a fost rănită şi acum ți-e frică să nu se repete acest lucru.

-Problema mea e, că nu am cunoscut de mult timp o persoană care să nu ştie cine sunt şi care să îmi zâmbească mie, omului şi nu fostei vedete de televiziune.

-Şi e rău acest lucru?

-E înfricoşător. La toate mironosițele care vroiau să fie împreună cu actorul din mine, îl doreau pe Johnny Right şi pe el îl primeau: un tip de treabă care merge cu ele la petrecerile pe care de fapt le urăşte, care face sex cu ele ca o stea de cinema şi care arată mereu ca scos de la machiaj. Ea este o persoană care îl vrea pe Danny. Mă vrea pe mine. Dar cine sunt eu? Sunt rolul din serial? Am devenit între timp acea imagine perfectă, sau mai pot găsi pe undeva ceva din vechiul Danny, cel care pe vremuri a iubit. Deodată mintea îmi este săgetată de scenarii de cum va decurge relația, şi de cele mai multe ori mă văd singur, plângând în întuneric.

-De ce crezi că aşa va fi?

-Pentru că la sfârşit cineva mereu va plânge. Oricâtă fericire e la început, aşa e viața. Ajungi la un punct în care cineva nu mai poate şi pleacă.

-De ce crezi că ea va fi cea care va pleca?

-Nu cred că are mai mult de 21 de ani şi eu sunt un moşorog. Eu sunt doar o fază. Încă e o copilă care crede că filmul este ceea ce vrea de la viață. Poate va avea noroc, poate nu, dar nu vreau eu să fiu dat la o parte când voi descoperi că imaginea pe care mi-am făcut-o despre ea e eronată şi că de fapt şi-a pus-o cu un regizor pentru un rol sau eu ştiu cu cine.

-Ți s-a întâmplat acest lucru?

-Cui nu?

-Mie.

-Era doar o metaforă. Literalmente nu mi s-a întâmplat aşa ceva. Spun doar, că mereu vor fi persoane mai bune ca mine pe piață şi e normal să privească în jur. Şi când va găsi pe cineva mai bun, eu nu voi mai fi de folos.

-Şi dacă tu vei fi cel care va găsi altceva?

-De ce să găsesc pe altcineva? În afară de ghinion în dragoste, am tot ce îmi doresc. Aşa că dacă aş avea parte de o relație reuşită, altceva nu mai contează. Eu mi-am atins țelul. Ea însă doar a început să viseze. Acum se pregăteşte să zboare. Nu vreau să fiu cel care să-i frângă aripile.

-Trebuie să i le frângi?

-Va fi inevitabil.

-Dar ai luat în considerare că ea ar putea fi aleasa?

-Aleasa?

-Ştii. Persoana care e capacul pentru oala ta.

-Ar trebui să cred în prostiile astea New Age?

-Dacă nu crezi în aşa ceva, atunci de ce crezi că mai are rost să intri într-o relație? Să nu spui că doar pentru sex.

-Nu doar pentru asta. Vreau să intru într-o relație ca să pot din nou să simt ceva. Să nu mai trebuiască să exist în amorțeala asta care se extinde ca un virus în trupul meu.

-Dacă gândeşti aşa, înseamnă că mai există speranță pentru sufletul tău umil.

Danny zâmbi.

-Nu suntem cu toții doar nişte soldați de jucărie pe terenul de luptă al vieții? spuse psihologul.

-Sper doar ca această bătălie să merite efortul.

-Întotdeauna merită. Chiar dacă obții doar o fracțiune de fericire, a meritat.

-Îmi doresc doar să mă pot trezi dimineața fără să consider că sunt un dosar clasat în arhiva dragostei.

-Consideră cazul tău redeschis.

4.

INTERVIU (partea a IV-a) :

-*Cum e viața după moartea lui Johnny Right?*
-*E, în sfârşit, din nou viață.*

În următoarele săptămâni Danny încerca să evite pe cât posibil cafeneaua. Chiar îşo aducea cu termosul cafeaua, sau îşi ruga colegii de la radio să îi aducă cafea de jos. Aflase turele în care nu lucra, şi atunci cobora. În rest, o evita. Viața lui părea să fi reintrat la normal. Era mai bine de când se gândea tot mai rar la zâmbetul ei. Inevitabil, o descoperea în roluri episodice în diferite seriale şi atunci privea ecranul fără a clipi. Acelea erau zile rele, în care emisiunile radio deveneau deprimante şi colegii ştiau că e mai bine să se ferească de o confruntare directă cu capriciosul Danny.

Aceasta chiar era o zi bună. Emisiunea era în toi şi nici nu se mai gândi de câteva zile la persoana ei. Un practicant la postul radio a fost trimis după cafea, ca mai în toate zilele de când a început practica, îndeletnicire care a fost întâmpinată cu proteste din partea acestuia, dar totul era doar spectacol. De fapt îi plăcea să coboare la fetele de la cafenea cu care se distra până ce cafeaua se răcea.

În acea zi Danny primi cafeaua fierbinte, lucru pentru care chiar îl felicită pe practicant. Paharul din carton chiar frigea şi îl puse pe birou. Atunci observă că pe pahar era lipit un bilet. Îl desfăcu şi îl citi: *Danny, nu ştiu din ce cauză mă eviți, dar cred că ar fi cinstit să-mi spui motivul pentru care persoana mea te face să te comporți în acest fel. Îmi lipseşte cinismul tău. Corrina.*

Un bilet ca în filme. Precis l-a copiat dintr-un scenariu. Încerca să îşi impună că acel bilet îl lăsa rece. Trebuia să îşi impună acest lucru pentru a putea continua emisiunea care părea că nu se mai sfârşeşte în acea noapte. Vroia doar să ajungă acasă şi să se culce. Îşi dorea un somn lung şi liniştit în care nu vorbeşte în vis şi din care nu se trezeşte mai obosit decât la culcare.

După ce termină emisiunea, coborî treptele şi se îndreptă spre maşină, când prin vitrină o observă. Stătea sprijinită cu coatele de pult şi era concentrată asupra textului pe care îl citea. Precis un nou scenariu. Îi urmări degetele care aranjară o şuviță după ureche. Se apropie de vitrină şi o privi. Era minunată. Încerca să imortalizeze acel moment în mintea sa precum o fotografie. Ceva de care să merite să-şi amintească. Un fel de talisman care să-l înveselească în zile cu vreme urâtă.

Corrina îşi ridică privirea şi îl observă cum se holba la ea. Privirea ei rămase la fel de nemişcată, fixându-l. În minte textul pe care îl memorase se scurgea din automatism în timp ce privirile lor se topeau. El ridică mâna în semn de salut, după care se întoarse şi dispăru în noapte la volanul maşinii decapotabile. Corrina rămase în acea poziție pentru câteva minute bune. O lacrimă îi brăzdă obrazul şi căzu pe scenariu. Se trezi din reverie, şterse cu cotul lacrima de pe hârtie şi continuă să învețe textul.

Stela se apropie de ea şi se aşeză în aceeaşi poziție, proptită cu coatele pe tejghea şi o înghiontă.

-Nu merită să plângi după el.

-Nu plâng după el.

-Să nu spui că rolul pe care-l înveți e aşa emoțional.

-Ba da.

-Ce joci în el?

-O tipă care cumpără o pereche de şosete de la magazinul personajului principal.

-Şi presupun că nişte şosete te pot face aşa emoțională. Cum reacționezi dacă trebuie să cumperi ciorapi de nylon?

Corrina zâmbi.

-Bine. Recunosc. Mi-e dor de el.

-Precis are motivele lui.

-Precis sunt urâtă.

-Continuă cu prostiile astea şi vei vedea unde vei ajunge, exact înapoi în cătunul în care ai spus că nu mai vrei să te întorci.

-De ce se comportă aşa?

-Poate are nevastă şi copii. Cine ştie? Poate se consideră prea bătrân pentru tine.

-Câți ani poate să aibă? 35?

-Cam aşa, dar precis e prea bătrân pentru tine.

-Sunt majoră.

-Doar că ai voie să cumperi bere nu înseamnă că eşti coaptă. Nu o lua în nume de rău, dar încă mai crezi în romanțe de liceu. El a trecut de mult de fazele astea ale vieții.

-Ăsta să fie motivul?

-Ăsta, sau nu te place.

Începu să râdă şi îi aranjă şuvița de păr care căzu de după ureche. Îi şterse lacrima care începuse deja să se usuce.

-Mai ai destul timp să plângi. Nu plânge după cineva care se pare că are altceva în cap decât persoana ta.

-Atunci de ce a fost drăguț cu mine?

-După câte îmi amintesc, la început îl urai. Spuneai că încerca să te descurajeze.

-E adevărat, dar am impresia că nu din răutate a făcut acest lucru.

-Precis din dragoste încearcă cineva să calce în picioare idealurile cuiva.

-Discuțiile de după acel start greşit au fost încântătoare. Am reuşit să văd în el persoana care se ascunde dincolo de masca lui morocănoasă.

-Fato, eşti pierdută.

-De ce?

-Exact asta îți mai lipsea: să te îndrăgosteşti.

-Nu mă îndrăgostesc.

-Sigur că da. Doar că este aşa drăguț, şi deşi te necăjeşte, de fapt îți vrea binele, şi câini umblă cu covrigi în coadă, şi la robinet curge bere şi nu apă. Realitatea e că vrei să faci carieră, am dreptate?

-Da.

-Atunci nu te mai comporta ca necoapta care încă mai eşti şi desprinde-te de idile cu persoane care sunt aşa dificile ca dj-ul nostru preferat.

-E uşor de spus.

-E uşor de făcut! Aruncă-te pe muncă şi vei vedea că va funcționa. Poate nu a fost să fie. Dacă relația voastră ar fi fost sub o stea norocoasă, acum erați împreună. Dar nu e aşa.

Stânca pe care stătea Danny era scăldată în lumina caldă a după-amiezii târzii. Se aşeză pe iarba verde şi savura priveliştea. În fața sa se desluşi un imens incandescent. Apa strălucea sub razele de vară târzie şi apa lină făcea ca totul să pară o plajă interminabilă. Vântul adia cald şi îi atinse fața. Liniştea era curmată de câțiva pescăruşi care pluteau în apropierea valurilor ce se spărgeau la câțiva metri în jos de stâncile erodate.

Acel loc îi conferea pace şi îl ajuta să culeagă putere. În ultima vreme simțea tot mai des oboseala. Aceasta se acumulase. Nopțile pierdute cu emisiunea, deşi erau de trei ori pe săptămână, se făceau simțite.

Se bucura că în acel loc nu-l deranja nimeni. Nu-i plăceau zonele turistice cu plaje suprapopulate unde era deranjat de țipetele copiilor care fugeau haotic stropindu-l sau aruncând cu nisip. Se dezbrăcă de haine, fugi spre marginea stâncii şi cu un țipăt euforic străpunse suprafața lucioasă a apei. Stropii aurii săreau în toate direcțiile. Ieşi la suprafață şi mai scoase câteva sunete de bucurie. Înotă în oceanul de stele cu soarele fără nori apunând.

Reveni la locul unde îşi lăsă hainele, pe o cărare printre stânci. În timp ce se îmbrăcă, privi soarele cum se pierdea încet dincolo de orizont. Se urcă în maşină şi plecă.

Deşi credea că o baie în ocean îl va face să uite de problemele cotidiene, imaginea Corrinei revenea obsesiv în mintea lui. Nu era bine şi trebuia să o uite. Deşi o revăzu în noaptea precedentă şi sentimentul puternic reveni, încerca să ignore ceea ce era evident. Era evident că nu va avea o clipă liniştită până ce o va avea. Şi apoi? Apoi va trebui să scape cumva din ghearele unei relații. Toată pasiunea dispărea după ce vânătoarea se încheia. După ce o avea nu mai era interesantă.

De acest lucru îi era teamă. Ea era deosebită şi ştia că aşa era. Ştia că ea nu era ca celelalte. O vroia, dar îi era teamă că fobiile lui masculine aveau să fie mai puternice decât ceea ce nu reuşea să lase să iasă la iveală. Ştia că entuziasmul ei feminin avea să-l sperie şi îl va alunga din preajma ei. Ştia că telefoanele din partea ei vor curge şi el va trebui să găsească motive să nu se vadă cu ea.

De ce să nu o vadă?

Deoarece vroia să fie singur. Să stea liniştit în apartamentul lui care devenise un sanctuar al propriului eu, în care viața decurgea după anumite reguli bine puse la punct şi orice schimbare avea să pericliteze acest echilibru aproape *feng-shui*-an.

De aceea încerca să nu se apropie prea mult de ea, pentru a nu fi obligat să se îndepărteze de ea. Ca amică totul ar fi în regulă, dar ştia că amândoi vroiau mai mult şi nu credea că va putea ține în frâu pasiunea neîmblânzită pentru ea. Şi atunci totul se va duce pe apa sâmbetei. Viața lui amoroasă era o continuă sinusoidă. Totul era perfect până când relația devenea efectiv relație, după care urma căderea în cealaltă extremă. Simțea o repulsie față de acea persoană. Şimțea acea presiune sufocantă de a se afla într-o relație. Controlul permament din partea celeilalte persoane îi îngrădea libertatea şi începea chiar să urască cealaltă persoană.

Nu vroia ca acest lucru să se întâmple cu Corrina. Credea că ea era poate femeia care l-ar putea chiar face fericit şi nu vroia să rişte. Prefera să nu cunoască acea fericire decât să o distrugă. Aşa era mai sigur. Mai bine să continue să o evite. Era mai bine pentru amândoi. Cel mai bine era chiar să se aventureze într-o altă relație, pentru a redirecționa ura care avea să urmeze față de o persoană, care nu căuta altceva decât un flirt ca să-şi umple timpul.

Plouă. Ciudat. În L.A. plouă aşa de rar, încât atunci când acest lucru se întâmplă, lumea se minunează. Corrina se grăbea la o audiție pe care era sigură că o va pierde din cauza ploii. În halul în care era, era imposibil să se prezinte în fața unor producători sau regizori. Machiajul îi curgea pe toată fața şi hainele subțiri se lipeau de pielea udă. În acel moment conştientiză că avea nevoie de o maşină. Mereu considera că maşina era un lux, dar pe ploaie era mijlocul de transport ideal.

Acoperindu-şi părul ud cu poşeta, se adăposti sub copertina unei cafenele. Spera ca ploaia să se oprească, deoarece mai avea ceva timp să ajungă acasă, să se usuce şi poate chiar să intre ultima la audiție. Ploaia însă nu era pe cale să se oprească. Tunetele nu preziceau o schimbare a vremii în acele câteva minute plănuite pentru a ajunge la audiție. Frustrată se aşeză la o masă de sub copertină şi comandă o cafea.

În timp ce sorbea din cafeaua fierbinte privea strada inundată de apă, oameni alergând în căutarea unui adăpost, copii care săreau prin bălți, maşini care treceau cu viteză, stropind pietonii. Deşi ploaia aceea i-a stricat şansele pentru un nou rol ca decorațiune într-un serial de mâna a doua, trebuia să recunoască: o carieră nu se creea aşa uşor.

Privi prin vitrina cafenelei şi îl descoperi pe Danny la o masă urmărind-o din interior. Pentru câteva secunde înmărmuri. Era precum o pictură prea perfectă pentru a exista. Era sigură că a descoperit-o de ceva vreme. Atunci de ce nu a venit să o salute? Şi ce să-i spună? Să-i spună că plouă şi că totul e ud? De ce îşi făcea atâtea iluzii? Era ceva între ei ce nu exista. Era precum eterul. O repulsie care îi atrăgea precum un magnet. Îl ura. Îl ura pentru că nu îl putea scoate din minte. Îl ura pentru că era în acea cafenea şi, deşi o privea, o ignora.

Îl ura pentru că inima îi zvâcni când îl descoperi. Trebuia să facă ceva. Ceva memorabil, ca în filmele vechi. Ceva care să îl facă să o țină minte. Trebuia să-l facă să o considere istorie, o fantomă care a trecut prin viața sa doar pentru a-i demonstra că frumusețea există. Că atracție există.

Se ridică de la masă, intră în cafenea şi se îndreptă direct spre masa lui. Îi ridică bărbia înmărmurită cu degetul arătător, îl sărută scurt pe buze, apoi fără să scoată o vorbă părăsi cafeneaua, se descălță, păşi desculță în ploaie şi dispăru în mulțime.

Ajunse acasă şi după ce îşi uscă părul o sună pe Stela, colega ei de la cafenea.

-L-am văzut.

-Pe Tom Cruise?

-Glumă bună.

-Să nu-mi spui că iar vorbim despre Danny.

-Ce să mă fac cu el?

-Uită-l.

-L-am sărutat.

-Ai înnebunit?

-Trebuia. L-am văzut şi eram sigură că îşi doreşte acest lucru.

-Nu crezi că ai sărit peste anumite etape?

-Ce etape? Ieşitul împreună? Cina obligatorie înainte de sărut? Toate regulile astea mă scot din sărite. Mi-am urmat doar instinctul.

-Bărbații iubesc aceste ritualuri. Cănd le urmează, se simt puternici, deoarece ei ştiu că noi ştim ce se va întâmpla după cină şi ținănd cont că am acceptat invitația le dăm undă verde. Trebuie să înțelegi că aceste reguli funcționează de ceva vreme şi nu degeaba.

-Nu mă interesează regulile.

-El e de modă veche. Precis adoră regulile.

-Iar te legi de vârsta lui? Un bărbat la treizeci şi ceva de ani nu e bătrân.

-Nu e bătrân pentru o femeie de treizeci de ani.

-Nu are chelie.

-Încă.

-Nu are fire albe.

-Precis le vopseşte.

-Există un lucru la care să nu ai răspuns?

-Presupun că există, dar nu-mi amintesc.

-Pentru o clipă mi-a fost milă de el.

-De ce?

-Stătea singur în acea cafenea.

-Şi ce are asta de a face cu mila?

-Nu are cu cine să stea într-o cafenea. Cred că este un singuratic.

-Fereşte-te de el.

-De ce? Cu siguranță tânjeşte după cineva.

-După cum arată, nu cred că îi este prea greu să aghețe tipe, dar singuraticii ăştia sunt periculoşi. Nu poți să te apropii de ei. Cred că doar mama lor a reuşit să le fie cât de cât apropiată.

-Adică?

-Celibatarii ăştia fără prieteni sunt foarte ciudați. Au ajuns să-şi venereze singurătatea şi acceptă cu greu pe cineva în jurul lor pentru mai mult timp.

-Ce propui să fac?

-Fute-te cu el şi dacă e bine, foloseşte-l ca partener pentru zile negre, dar nu fă greşeala să te îndrăgosteşti. Ți-am mai spus acest lucru şi îl repet. Nu te îndrăgosti. Vei avea doar de suferit. El face parte din specia celor care nu se pot îndrăgosti.

-Ce specie?

-Nu ai auzit încă?

-Ce să aud?

-De bărbați care nu se pot îndrăgosti? Pe ce lume trăieşti? Ce vă învață pe voi la şcoală?

-Spaniola?

-Bună glumă. Bărbații care nu se pot îndrăgosti, sunt cei care au o mare problemă: teama de a se lega de o altă persoană. Probabil un abandon în tinerețe i-a traumatizat şi acum trăiesc cu ideea că dacă se apropie prea mult de altă persoană, aceasta îi poate părăsi. Teama asta de suferință, care în ochii mei îi face şi mai slabi decât oricare categorie a speciei umane, deşi par nişte duri, îi face să caute doar relații ocazionale, fără pretenții.

-Crezi că el e aşa?

-Sunt sigură. Deşi comportamentul lui spune ceva.

-Ce?

-Că te place.

-Atunci de ce se comportă exact invers?

-Dacă nu ar avea ceva sentimente pentru tine ar fi acționat deja şi tu ai fi uitat deja de el. Dar, ținând cont că simte ceva pentru tine, îi e teamă să acționeze, deoarece crede că s-ar putea ataşa de tine, iar când l-ai părăsi, l-ar durea prea mult.

-Dar nu îl voi părăsi...

-Explică tu asta unei inimi înfricoşate.

-Deci nu am ajuns niciunde cu toată ancheta noastră, spuse Corrina dezamăgită.

-Îmi pare sincer rău, dar ai un talent la bărbați ca baba la mânuit mitraliera. Eu îi simt pe tipii ăştia de la o poştă. Îi ocolesc cât se poate, deoarece în cele mai multe cazuri sunt tipi care arată bine şi sunt sigură că

m-aş lăsa vrăjită de ei şi apoi dimineața aş regreta. Voi regreta şi zilele care urmează, deoarece mă voi gândi non-stop la el, în speranța că nu mi-a aruncat numărul de telefon.

-Sunt dezorientată.

-Tu concetrează-te pe motivul real al vizitei tale în L.A. Cariera ta. Bărbații vor veni şi vor pleca, vei vedea.

5.

INTERVIU (partea a V-a) :

-*Regrete?*
-*Poate unul singur.*
-*Care?*
-*Că nu am ştiut să trăiesc.*

-**De fapt,** îmi merge bine. Chiar perfect.
-Joci teatru? îl întrebă psihologul.
-Nu, chiar îmi merge bine. Încep să am somn neliniştit, încep să am un comportament obsesiv față de anumite persoane...
-... Corrina?
-Da.
-Și asta consideri că e în regulă?
-Mai dependența față de droguri şi alcool trebuie să revină, şi viața devine iar interesantă.
-Interesantă?
-Nu crezi că ar fi interesant să vezi cum toată stabilitatea pe care ți-ai clădit-o în ultimii ani se destramă în câteva secunde? Dar ce mai contează? Fluturii zboară din nou. Soarele răsare din nou. Viața renaşte. Ar trebui să fiu fericit.
-Iar vorbeşte actorul din tine. Din ce film sunt pasajele astea?
-Nu mai țin minte, dar sunt sigur că se potrivesc într-o anumită măsură cu ceea ce simt eu acum.
-Ce simți acum?
-Simt că mă aflu captiv într-un vârtej care se numeşte viață. Ceva ciudat se petrece în jurul meu amorțit, care începe să îşi pună amprenta asupra mea. Încep să disting din nou gustul de căpşună în jeleu sau cacaua din ciocolată. Nu e ciudat?
-Ce să fie ciudat, că trăiești?
-Nu e ciudat că trăiesc, ci că învăț să trăiesc.
-De ce trebuie să înveți?
-Când uiți intenționat ceva, este foarte greu să îți aminteşti acel lucru, deoarece mintea ta s-a străduit din răsputeri să te facă să uiți.
-Ce a trezit această schimbare?
-M-a sărutat.
-Corrina?
-Da.
-Când?
-Deunăzi. Ploua şi eu stăteam într-o cafenea şi ea pe terasă.
-Ce ai făcut?
-Nimic. Am încercat să mă ascund de ea.
-De ce?
-Cum de ce? Ca să nu mă vadă.
-Să nu te vadă?
-Din moment ce încerc să o evit, cred că e normal să nu vreau să mă vadă.
-Are ceva contagios?
-De ce?
-Pentru că o eviți.
-Da. Îi place de mine.
-Asta e bine.
-Nu e bine deloc. Ea trebuie să stea cuminte, dar în acea zi nu s-a putut abține. M-a observat într-un târziu în cafenea, a intrat toată udă cu apă picărându-i din păr pe mâna mea. Mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat.
-Şi tu ce ai făcut?
-Am fost prea surprins ca să pot reacționa. S-a întors şi a plecat.

-Şi acum ce părere ai despre cele întâmplate?

-Nici eu nu ştiu. O parte din mine moare de nerăbdare să o revadă şi să o cunoască. Cealaltă parte însă nu vrea să aibă de a face cu ea. E rău pentru echilibrul meu interior. Prezența ei mă face din nou vulnerabil şi nu mai vreau să fiu aşa.

-Dar eşti vulnerabil. Din momentul în care ai început să exişti eşti vulnerabil. Nu te poți capsula în fața vieții. Nu poți să opreşti timpul şi să pretinzi că nimic nu te poate atinge dacă nu participi la viața comună a celor din jur. Crezi că dacă stai în apartamentul tău, nimic nu se poate întâmpla?

-În orice caz mai puține ca dacă ies în lume. Şi ea asta ar vrea?

-De unde ştii?

-Orice om normal vrea să iasă în lume.

-Tu nu eşti un om normal?

-Acum cine e cel care are nevoie de terapie? Cred că e evident că am anumite fobii care îmi place să le cultiv în continuare şi pe care poate chiar le consider şic.

-Fobiile nu sunt un accesoriu ca un ac de cravată.

Petrecerea era în toi. Psihologul lui avea darul de a da petreceri foarte reuşite. Ținând cont că era mai mult decât un pacient, a primit şi el o invitație. Cu toate că amândoi ştiau că adevăratul motiv era altul. Psihologul încerca să-l scoată puțin din vizuina în care se făcuse deja confortabil. Trebuia să iasă în lume. Considera că traiul pe banii carierei de puştan şi acele câteva seri la radio nu puteau reprezenta tot conținutul vieții lui. Trebuia să aibă parte de puțină diversitate.

O versiune modernă după *La vie en rose* curgea din boxe. Danny ieşi pe balconul apartamentului de lux cu un pahar cu apă minerală în mână. Se apropie de balustradă şi privi colinele inundate în mii de luminițe. Briza răcoroasă prevestea apropierea anotimpului mai răcoros. Fără să vrea, la capătul balustradei, surprinse discuția dintre doi producători de filme.

-Şi să vezi pe proasta aia de Mary, cu zâmbetul ei de 12 ani cum vroia să mă convingă că are talent. A făcut roata țiganului în fața mea.

-Avea măcar ceva de arătat? întrebă celălalt.

-Nu mare lucru. Nici nu am angajat-o.

-Dar pe cine ai ales?

-Pe una nouă. O cheamă Corrina. Doar atât.

-Sună înteresant.

-Tipa e bună, şi nu în sensul în care tu crezi. Chiar are ceva talent.

-Şi?

-Era un rol episodic.

-A murit în rol?

-Nu.

-Deci poate să revină.

-Nu ştiu dacă vreau să investesc într-o necunoscută.

-Nu ai ce pierde. Fă-i un rol de trei episoade şi vei observa rapid reacția publicului şi presei.

Danny era pe punctul de a se apropia de cei doi bărbați pe care îi mai cunoştea de pe vremea când era actor. Simțea nevoia de a pune o vorbă bună pentru Corrina. Nu ştia de unde acest impuls, dar simțea cum trebuia să intervină. Dar nu e bine. Trebuie să o las să-şi găsească drumul. Deşi o vorbă bună poate face milioane la Hollywood. Asta vreau? Vreau să o las să danseze cu diavolul sub clar de lună? E destul de puternică pentru această lume?

Se întoarse şi intră în cameră. Lumea era strânsă în grupuri şi discutau cu vocea ridicată. Se apropie de bar şi îşi mai turnă apă minerală în pahar. Îl observă pe psiholog cum îl privea. Acesta se desprinse de grup şi se apropie de el.

-Te simți bine?

-Excelent.

-Minți?

-Da.

-De ce îți este greu să te simți bine?

-Nu ştiu. Am impresia că atunci când sunt fericit, trebuie să mă simt vinovat de acest lucru.

-Să te simți vinovat?

-Da, că eu sunt fericit şi mulți nu sunt.

-O astfel de explicație chiar că nu am mai auzit.

-Poate exagerez, dar simt că nu am dreptul să fiu fericit.

-Cine nu-ți dă acest drept?

-Eu nu mi-l dau. Nu e bine să fiu fericit. Atunci pierd controlul.

-Atunci pierzi controlul. Bravo ție. E un sentiment excelent.

-Nu înțelegi. Pentru mine este cel mai oribil sentiment.

-Îndrăgostirea?

-Pierderea controlului.

-Îți doresc să te îndrăgosteşti. Dar ştii cum? Cu tot tacâmul, cu dor, cu pasiune, cu inimă sângerândă, să simți că trăieşti.

-Ca psiholog, ar trebui să îmi vrei binele, dar ceea ce îmi doreşti este coşmarul meu.

-Îți vorbesc în calitate de prieten. Asta îți lipseşte acum. Puțină dragoste pasională.

-Nu pot continua să venerez de la distanță?

-Unde e atunci satisfacția?

-Eu sunt satisfăcut şi aşa.

-Cum rămâne cu sexul de care nu puteai să te desprinzi la şedință?

-Cred că voi deveni abstinent.

Îl privi serios, după care pufni în râs.

-Cea mai bună glumă din ultima vreme.

-Ce e aşa comic?

-Tu şi când vezi o portocală te gândeşti la sex. Eu cred că acea Corrina te-a cam pus pe jar. Acum vrei să te păstrezi pentru ea.

-Prostii. Mă păstrez pentru mine.

-Nici tu nu crezi ce zici. Acționează, nu mai hiberna. Trezeşte-te! Priveşte în jur. Lumea e plină de lucruri frumoase care aşteaptă să fie descoperite de tine. Trebuie doar să ai curajul să le laşi să facă parte din viața ta.

-Văd doar suferință.

-Doar suferință vrei să vezi.

-În seara asta aş fi putut schimba viața lui Corrina cu un singur cuvânt în favoarea ei la un producător, dar nu am făcut-o.

-De ce nu ai făcut-o?

-Deoarece am văzut doar suferința pe care mi-a provocat-o mie cariera de actor. Nu vreau ca şi ea să simtă acest lucru.

-De ce consideri că toți trebuie să aibă aceleaşi experiențe ca tine? Trebuie să laşi oamenii să-şi facă propriile experiențe de viață. Trebuia să o ajuți să-şi realizeze visul şi dacă va realiza că nu e aşa cum credea, atunci măcar poate să spună că a încercat.

Corrina închise telefonul celular şi cu zâmbetul pe buze se întoarse spre Stela.

-Ce-i? o întrebă aceasta.

-M-a sunat Markovici.

-Producătorul?

-Da. Vrea să apar în trei episoade.

-Beton. Strigă Stela şi o îmbrățişă pe Corrina.

-Primul meu rol important.

Începu să danseze pe melodia de la radio şi o angrenase şi pe Stela în dansul fericirii ei. Dincolo de vitrină, pe strada întunecată, Danny o privea cum jubila şi cât de fericită era. Ochii îi erau umezi şi simțea cum inima îi era strânsă ca într-un pumn. Nu mai ştia cum e să fii aşa fericit. Nu mai ştia ce înseamnă acel dans al bucuriei. Era atât de frumoasă cu părul prins sub boneta de lucru şi cu şorțul scurt.

Şi-ar fi dorit să se poată apropia de ea şi să o îmbrățişeze. Dar ştia că ar fi stricat acel tablou perfect al fericirii. Ştia că el nu mai era în stare să simtă realitatea acelui sentiment. Să-l joace era sigur că ar putea, dar să-l simtă cu adevărat era convins că a uitat.

Urcă treptele spre studioul radio.

Fără regrete. Aşa ar trebui să trăiască. Să poată spune că a cântat când a dorit şi că a iubit când a dorit. E uşor să stai închis în casă şi să nu faci greşeli. E uşor să te conservi. Dar pentru ce? Ce câştigi stând în bârlogul tău şi să fii bucuros când a trecut încă o zi în care nimeni nu te-a deranjat. Cred că până acum acestea au fost zilele cele mai fericite din viața lui Danny. Zilele în care se putea ascunde de lume, zilele în care se plimba prin oraşul anonim cu o şapcă pe cap şi ochelari de soare pentru ca nu cumva vreun paparazzo să-şi fi amintit de figura lui.

E aşa bine să fi anonim. E aşa bine să poți face ce vrei, în cazul lui nimic. De aceea nu regreta clipele în care nu face nimic. Nu regreta că a ales să aibă o minte clară în schimbul celei pline cu droguri şi alcool.

Înainte de marea cădere, a trăit din plin. Chiar poate spune că şi-a trăit viața. Ce face acum? Acum savurează ce a mai rămas. Se bucură de fiecare zi, aşa cum este. Nu încearcă să considere fiecare zi o petrecere, sau o oportunitate de a se droga sau îmbăta. Acum fiecare dimineță este un prilej de a lua micul dejun pe terasa apartamentului şi de a privi oceanul. Fiecare zi este o oportunitate de a nu face nimic deosebit, ci pur şi simplu să stea în fața televizorului şi să ronțăie ceva.

Viața lui pare plictisitoare, dar perfectă prin faptul că nu este expus pericolului de a trăi cu adevărat. Nu este expus marilor primejdii ale lumii exterioare, adică capcana sentimentelor. E mai bine să nu părăsească apartamentul dacă nu e neapărat nevoie, sau dacă iese, să plece undeva unde nu e deranjat.

De ce a trebuit să o observe pe Corrina? Dacă nu ar fi văzut-o, acum viața lui ar fi fost la fel de bună ca în urmă cu ceva vreme. Ar fi putut să doarmă nopțile şi să nu viseze cu o femeie care se află la un punct în viața ei, de care el nu mai vrea să-şi amintească.

Acum totul pare ca o lumină remanentă după explozie. Ziua pare o imitație a realității după ce o vede pe ea. Deşi nu vrea să o vadă, face ce face şi tot prin locurile unde umblă ea se trezeşte. Cel mai bine ar fi dacă ar emigra în Canada. Ar fi cel mai simplu. Primul avion spre Toronto şi totul s-ar rezolvat. Ce atâta văicăreală pentru o femeie? Ce e asta? Una din emisiunile alea proaste în care te învață cum să îmblânzeşti un bărbat?

Cobora treptele de la radio şi se bucura că emisiunea a decurs bine. Începea să fie prea emoțional în ultima vreme şi acest lucru se observa şi în modul în care modera emisiunile şi publicul îl plăcea mai mult. E ciudat, că toți spun că e mai simpatic aşa, doar el ura tot mai mult persoana care devenea.

Când deschise uşa, aproape că se lovi de Corrina care ducea sacii cu gunoi spre tomberon. Pentru o secundă rămaseră înmărmuriți şi apoi parcă vroiau să dispară în pământ.

-Bună emisiune, spuse ea pentru a sparge tăcerea.

-Am avut şi altele mai bune.

Apoi iar se instaură o linişte groaznică. Deşi liniştea era stânjenitoare, se simțeau ca într-un balon protector față de lumea din jur în care nu aveau nevoie să vorbească pentru a se înțelege.

-Nu mă placi?

-Poftim? întrebă Danny suprins de aerul ei direct.

-Am greşit cu ceva?

-De ce?

-Pentru că mă eviți. Crezi că nu am observat acest lucru?

-Nu am...

-Te rog. Fii sincer. Nu mă duce cu zăhărelul.

-Vreau... nu ştiu ce vreau.

-În legătură cu mine?

-Da.

Danny privi spre betonul prăfuit, evitând privirea ei. Nu observă cum ochii ei se umplură cu lacrimi. Când ridică privirea o observă.

-Ce s-a întâmplat? o întrebă.

-Nimic important. Am primit primul rol mai mare şi am simțit nevoia să împărtăşesc cu tine această veste.

-Felicitări.

-Nu încerca să fii politicos.

-Crezi că asta fac?

-Ce ar trebui să cred? Că eşti timid? La vârsta ta?

-Chiar sunt timid.

-Bună glumă. Mi-au spus colegele de lucru cum flirtezi cu fiecare tipă.

-Nu sunt timid decât cu persoanele de care nu sunt atras.

-Nu ştiu din ce cauză mă simt aşa apropiată de tine. Nu ştiu din ce cauză, când am aflat că voi primi un rol mai mare simțeam nevoia să împărtăşesc cu tine acest lucru. Nici nu te cunosc măcar, dar simt că ceva este între noi.

Danny începea să intre în panică şi devenea tot mai nervos.

-Trebuie să plec, spuse acesta.

-Am greşit cu ceva?

-Nu. Eu sunt de vină. Eu sunt cel care nu ştie ce înseamnă să trăieşti şi să te bucuri de fiecare zi.

-Nu te înțeleg...

-Nici psihologul meu nu mă înțelege. Bine ai venit în clubul celor care nu-l înțeleg pe Danny.

Când vru să plece şi ea se dădu la o parte, se ciocniră şi Danny o atinse scurt. Vru să nu îi mai dea drumul. Se dezlipi de ea şi plecă.

-Danny...

Acesta se opri şi se întoarse pentru a o privi în lumina becului stradal.

-Somn uşor...

-E o chestie de autoconservare, spuse acesta pentru a-şi justifica comportamentul. Tu eşti minunată. Eu sunt cel scrântit.

Se întoarse şi se apropie de maşină. O porni şi dispăru în noapte. După ce puse gunoiul în tomberon, Corrina reveni în local.

-Am crezut că te-au încercuit fanii şi ți-au cerut autografe, spuse Stela zâmbind.

-Foarte nostim.

-Unde ai umblat?

-Am vorbit cu Danny.

Stela îşi dădu ochii peste cap.

-Şi eu vorbesc ca o toantă toată ziua despre ce să nu faci şi tu uite ce faci.

-Am dat nas în nas cu el. Ce vroiai să fac?

-Să-l saluți şi să-ți vezi de treabă.

-Nu am putut.

-Şi? Care-i treaba?

-E dezorientat.

-Ai desoperit şi ceva ce nu ştiam încă?

-Mă place.

-A spus el asta?

-Nu.

-Poate că la voi la țară altfel stau lucrurile, dar la noi, dacă la cineva îi place de tine, nu te evită.

-Spune că e o chestie de autoconservare.

-E cea mai stupidă vorbă pe care am auzit-o vreodată.

-De ce? Poate a avut o decepție în dragoste, iar acum e doar precaut.

-Scuză-mă, dar între a fi precaut şi a fugi de dragoste este o mare diferență. După cum se comportă, ai putea zice că nici măcar nu te place.

-Şi eu i-am spus asta.

-Şi ce a răspuns?

-Nimic, a trecut la altceva.

-Corrina, nu e bun pentru tine. Nu cred că ai nevoie de un moşorog cu probleme afective în acest moment din viață. Acum ai nevoie de un armăsar care să te futǎ bine până ce uiți de tine şi în rest doar cariera să o ai în față.

-Cred că de data acaesta voi urma sfatul tău.

-Cum de?

-Continui să-l consider aberant, dar oricum e mai bun decât al meu.

6.

INTERVIU (partea a VI-a) :

-*Care este starea care ți-a caracterizat ultimii ani?*
-*Amorțeală.*
-*Iar acum?*
-*Oboseală.*

-Care-i urgența? întrebă psihologul. Ce nu putea aştepta până poimâine când aveam programare?

-Am vazut-o.

-Am crezut că acest subiect este încheiat pentru tine.

-Şi eu am crezut. După ultima noastră discuție la tomberonul cu gunoi am crezut că pentru mine subiectul e încheiat.

-Dar, se pare că nu e.

-Problema nu e că am văzut-o, ci că nu a fost singură. Se ținea de mână cu un tip.

-Nu ți se pare normal?

-E şocant.

-Ce ai vrea? Să aştepte ani şi ani până tu te hotărăşti să o inviți la o cină?

-Cât timp o vedeam pe la lucru singură, puteam să mă descurc, dar acum că am văzut-o cu altul, mă simt trădat.

-Ai destul de multe sentimente pentru o persoană cu care tot spui că nu ai nimic.

-Ceva am.

-Acum, brusc descoperi că ai sentimente? Eu cred că asta e doar o gelozie bolnavă care habar n-am din ce s-a născut, dar nu are nici o bază solidă.

-Atunci de ce creşte în mine dorința de a o întâlni şi de a o invita în oraş?

-Nu crezi că sincronizarea nu e prea bună?

-Cum adică?

-Tu chiar faci voit acest lucru. Nu realizezi că te sabotezi? Acum, când te simți în siguranță că ea are pe altcineva, vrei să acționezi, deoarece aşa eşecul este garantat şi exact asta urmăreşti. Vrei să dai greş pentru ca teoriile tale ciudate să se adeverească. Nu e cinstit nici față de ea şi nici față de tine.

-Nu mai ştiu nimic. Vreau doar ca totul să se sfârşească o dată. E prea greu să stau şi să mă gândesc, dacă mă vrea sau totul e doar un joc adolescentin.

-Te-ai întrebat dacă tu o vrei?

-E limpede că o vreau.

-Te-ai auzit? Parcă ar fi o replică dintr-unul din rolurile tale. Ținând cont că te ştiu de atâția ani, mă face să spun că eşti cam futut. Mintea ta este ca un labirint al cuvintelor nerostite. O ceață a sentimentelor în care te-ai pierdut.

Danny îl privi de parcă ar fi descoperit abia acum acest adevăr şi toată viața lui de până atunci ar fi fost un scenariu pe care şi-l scria zilnic doar pentru a nu avea parte de surprize.

-Am o întrebare la care te rog să-mi răspunzi sincer.

-Spune.

-Ai iubit pe cineva?

Danny îşi duse palma la gură şi, lăsându-se mai adânc în fotoliu, îl privi pe psiholog. Ochii i se umeziră şi îi acoperi cu palma.

-S-a întâmplat ceva?

-Nu, doar că această întrebare m-a tulburat.

-De ce?

-Deoarece nu mai ştiu cum e acest sentiment.

-A trecut chiar aşa multă vreme?

-Nu ştiu ce consideri a iubi. Dacă te referi la iubire împreună cu fericire, atunci pot să te asigur că nu am avut parte de aşa ceva. Mereu am fost desincronizat când a fost vorba despre dragoste. Când eu eram îndrăgostit de o tipă, ea nu mă vroia şi vice versa.

-Nu se poate ca mereu să fie aşa.

-De fiecare dată aşa a fost. Nu am fost încă în nici o relație în care să pot spune că sentimentul de iubire era reciproc.

-De aceea ai devenit aşa precaut...

-Ştii... nu e deloc amuzant să fii îndrăgostit de cineva care nu te vede.

-Mi-e teamă că am o veste rea pentru tine.

Danny îl privi disperat.

-Eşti îndrăgostit.

-E imposibil.

-Este chiar foarte posibil. Ar trebui să te bucuri, deoarece după câte mi-ai spus şi ei îi place de tine.

-Dar are prieten...

-Până acum câteva minute acest lucru nu te interesa. Crezi că te place?

-Da.

-Atunci nu ai voie să o îndepărtezi. Trebuie să explorezi şi acest lucru.

-Care?

-Să iubeşti şi să fii iubit. Trebuie să experimentezi cum e să fii un întreg într-o relație. Ai nevoie de acest lucru pentru a putea trăi şi nu vegeta.

Observă că în ultima vreme Corrina nu mai venise la lucru. Între timp revenise la obiceiul lui de a bea cafea şi mănca gogoaşa cu cremă de vanilie. Obiceiul dinainte de a o cunoaşte pe Corrina. Doar că acum spera ca ea să apară la lucru. Stela observă privirea sa căutătoare. Nu-i venea să creadă că îi era chiar milă pentru acel tip. Se apropie de masa lui cu comanda şi se aşeză. Danny o privi nedumerit.

-O cauți pe Corrina?

-Poftim?

-Scuză-mă, dar în ultima vreme pari foarte pierdut şi emisiunile tale sunt tot mai deprimante. Observ că mereu eşti cu ochii pe uşă şi aştepți ca cineva să intre.

-E chiar aşa evident?

-De parcă pe fruntea ta ar scrie „disperat”.

-Nu mai lucrează aici, nu-i aşa?

-Trebuie să o înțelegi şi pe ea. Îi era greu să te vadă mereu şi să ştie că tu nu simți la fel pentru ea.

-Dar simt la fel.

-Atunci de ce a fost nevoie să treacă o lună de când ai văzut-o ultima dată, ca să spui acest lucru?

-Nu ştiu. Sunt mai încet când e vorba despre treburi ale inimii. Mi-a trebuit mult timp să realizez că ei îi place de mine.

-Ce dovezi mai vroiai?

-Nu ştiu.

-De ce nu puteai pur şi simplu să o primeşti în viața ta?

-Deoarece mă consider imposibil de iubit.

-Poftim?

-Consider că sunt o persoană care nu merită să fie iubită.

-Fiecare merită să fie iubit.

-Eu nu, deoarece nu pot da în schimb acelaşi lucru. Sunt un inhibat şi jumătate, şi mă blochez la cel mai mic sentiment care ar putea duce la ceva măreț.

-Ai nevoie de terapie, băiete.

-Păi ce crezi că fac de trei ani?

-Nu se vede.

-Şi în fața psihologului meu am putut să mă deschid doar acum câteva zile.

-Presupun că vrei să o revezi.

-Nu cred că mai vrea ceva de la mine. Am văzut-o cu altul.

-Precis e ceva trecător. Nu m-aş simți în pericol în locul tău.

Dezamăgit de tot ce îl înconjura, decise să nu se mai lase condus în viață de lucruri precum romantism. Ce este romantismul? O înşiruire de acțiuni realizate voit pentru a fabrica o anumită stare. Totul este doar o prefăcătorie. Romantismul este ceva ce creăm pentru a putea atesta faptul că suntem fericiți. Dar dacă am renunța la aceste jocuri ale seducției şi am rămâne goi-goluți, lipsiți de armurile care ne protejează? Ce s-ar întâmpla dacă toți ne-ar putea vedea aşa cum suntem? Urâți? Hidoşi? Sau poate extrem de frumoşi?

Există însă momente în care simți nevoia să fabrici momente plăcute, când realizezi că acest lucru este singurul real şi că fără puțin din minciuna fericirii nu te poți identifica cu restul oamenilor. De parcă nu ai mai fi uman dacă ai respinge fericirea.

Danny stătea liniştit în parc pe o bancă. Citea din o carte de mult cumpărată, dar care nu apucase să o răsfoiască. Era un jurnal al unui autor destul de nou şi care la vârsta fragedă pe care o avea, a reuşit să umple câteva sute de pagini cu impresii. Ciudat cum unii au nevoie de o viață întreagă pentru a explora viața şi alții deschid doar uşa apartamentului şi viața îi învăluie.

Muşcă din gogoaşa cu cremă de vanilie şi se distra citind lucrurile amuzante prin care trecuse autorul şi totul i se părea ficțiune. Nu se poate ca oamenii de rând să fie aşa fericiți. Este imposibil ca cei din jurul lui să fie mulțumiți de simplul fapt că se țin de mână cu persoana iubită la o plimbare prin parc. Cum de o simplă atingere este destul?

Ridică privirea şi o observă pe Corrina. Stătea întinsă pe o pătură pe iarbă la vreo trei sute de metri de el. Citea ceva. Era sigur că era un scenariu după formatul foilor şi după culorile vii cu care erau subliniate anumite pasaje. O privea cum stătea pe burtă în pantalonii scurți şi în maieul tineresc. Avea impresie că acea ființă era inocența întruchipată. Era perfectă. Simplă şi totuşi complicată. Frumoasă şi totuşi modestă.

Se ridică şi fără a gândi, păşi prin iarba deasă. Se opri la pătura ei. Atunci observă că asculta muzică la căşti. Când sesiză umbra lui pe foaia de hârtie, ridică privirea. Corpul lui era conturat de razele soarelui după-amiezii ce se afla undeva în spatele lui. Când îl observă zâmbi radios, ca un copil care primeşte jucăria preferată, ca apoi să se întristeze. Precis conştientiză situația.

-Un rol important? întrebă Danny.

Corrina opri muzica şi scoase căştila dins urechi.

-Un rol secundar într-un film independent, spuse ea fără prea mare tragere de inimă.

-Nu îți place rolul?

Îl privi lung înainte de a răspunde.

-Problema este că ador acest rol.

-De ce este o problemă?

-Deoarece mă identific cu personajul, şi mi-e teamă că nu voi mai juca rolul şi voi fi rolul.

-Acest lucru este minunat. Precis vei fii extraordinară.

Ea zâmbi şi îi făcu semn să se aşeze.

-Cum se numeşte filmul?

-Cochetând cu viața.

-Sună bine. Despre ce este vorba?

-O tânără, adică eu, se îndrăgosteşte de cine nu trebuie, lucru care o pune să ia nişte decizii foarte drastice în viața sa.

Danny înghiți în sec. Spera că trenul lui nu plecase deja.

-Când ai început filmările?

-De o săptămână. Ştiu că nu vor ieşi bani mulți din acest film, dar mă bucur că m-au ales după audiție. Cred că e important şi un rol mic, dar care simt că mi se potriveşte.

-Un lucru nu uita, spuse Danny. Instinctul tău pentru un rol este foarte important. Dacă simți că trebuie să joci un rol, acceptă-l. Chiar dacă nu pare promițător, dacă simți că poți să-l faci special, nu te lăsa influențată de agenți sau manageri. Ei vor doar procentele.

-Ştii destul de multe despre industria filmului.

-În L.A. toată lumea este expertă în aşa ceva. Zâmbi şi Corrina prinse gluma.

-Pot să te întreb ceva?

-Dă-i bătaie, spuse Danny.

-Dacă nu eşti ocupat, ai putea repeta cu mine rolul. E ciudat să citesc singură replica partenerului.

După câteva ore în care cei doi au ajuns de la râsete la lacrimi, au strâns pătura, deoarece se întunecase. Momentul acela îi stânjenea, şi deşi au petrecut o după-amiază perfectă, simțeau că cel mai bine ar fi fost ca să se evapore instantaneu şi concomitent pentru a nu ruina momentul acela special.

-Pot să te conduc acasă? întrebă Danny.

-Dacă nu eşti prea grăbit?

-Grăbit? De fapt am prea mult timp liber.

Cei doi porniră pe poteca care străbătea parcul.

-Poate că devin prea intimă, dar din ce trăieşti? Cele trei nopți la radio nu pot fi chiar aşa bine plătite.

Ce să spună? Că a fost un actor tv pe vremea când ea se lupta cu coşurile şi că acei bani au fost investiți? Nu vroia ca ea să afle despre cariera lui care a eşuat, despre viața care a eşuat.

-Am avut ceva noroc în afaceri. Acțiuni, obligațiuni şi chestii din astea. Am avut instincte bune când a venit vorba despre investiții. Acum lucrez doar din plictiseală. La radio e bine, că păstrez contactul cu lumea din jurul meu, că altfel cred că aş rugini.

-Radioul este scutul tău protector, spuse ea ca pentru sine. Acolo intri în contact cu oamenii fără să fii nevoit să ai de a face cu ei.

-E adevărat. Oamenii din jurul meu au reuşit să mă dezamăgească în repetate rânduri şi cred că e mai bine când limitez contactul cu lumea.

-Nu îți lipseşte nimeni? Nici unul din prietenii tăi?

-Nici eu nu sunt de aici. Când am plecat de acasă am lăsat în urmă viața respectivă, cu familie şi prieteni. Acum simt că nu mă mai pot întoarce.

-Ți-e ruşine să te întorci?

-Cred că lor ar trebui să le fie ruşine de mine.

-De ce? Se pare că te-ai descurcat destul de bine din moment ce nu mai trebuie să lucrezi pentru a trăi decent.

-Poate ca om de afaceri am făcut treabă bună, dar ca om am eşuat pe toate liniile. Am 35 de ani, îi aruncă o ocheadă, da, sunt un moş față de tine, şi nu aş putea trece mare lucru în c.v.-ul meu ca om. Unde e familia pe care majoritatea o au deja la vârsta mea? Unde sunt prietenii care ar trebui să-i am? Am ajuns să mă împrietenesc cu o străină, şi o privi din nou, ca să simt că mai există şi aşa ceva.

-Chiar nu ai prieteni?

-Am avut foarte mulți prieteni. Prieteni care au fost alături de mine când am fost sus, care veneau la petrecerile mele pline cu droguri şi alcool. După ce am renunțat la acest stil de viață, m-au uitat cât ai zice peşte. E adevărat că după dezintoxicare nu am mai vrut să văd pe nimeni, dar eu cred că un prieten adevărat nu te uită aşa uşor.

-Ai fost la dezintoxicare?

-Sunt sigur că te-am cam speriat cu antecedentele mele.

-Adevărul e că din satul din care vin eu, astfel de probleme există doar în filme. E ciudat când ai de a face cu lumea reală care se găseşte dincolo de granița localității, care atâția ani a reprezentat centrul universului tău.

-În L.A. este ceva normal să fi dependent de stupefiante sau alcool, să mergi la dezintoxicare cum ai merge la biserică şi apoi să discuți despre acest lucru de parcă ar fi cel mai normal lucru de pe pământ. Aici nu e ceva ieşit din comun. Ceea ce nu înseamnă că trebuie să-mi urmezi exemplul.

-Nu aş face aşa ceva.

-Nu spune aşa ceva. Nici eu nu am crezut că sunt în stare de aşa ceva, dar cu cât îmi mergea mai bine financiar, cu atât îmi mergea mai rău pe plan spiritual. Unii ar putea spune că mi s-a urcat la cap. Aşa că puțină uitare sintetică şi fericire sub formă de praf a ajutat în anumite momente grele şi apoi au început să-mi fie călăuză de-a lungul întregii zile.

-Nu-mi vine să cred că un oraş aşa strălucitor poate ascunde atâtea vicii. Ştiam că nu e ceea ce pare, dar tu îmi arăți partea care credeam că e ficțiune.

-Un fel de legendă urbană?

-Da.

-Atunci să nu ajungi prin cartierele depravate ale oraşului unde lumea se împuşcă pe stradă.

Ajunseră în fața clădirii unde avea închiriat un apartament. Arhitectura mexicană a clăridii era tipică oraşului şi era printre preferatele lui Danny.

-Mulțumesc pentru că m-ai ajutat azi.

O privi şi vroia să o sărute. Era sigur că aceasta era finalitatea pe care şi-o aşteaptă orice femeie care spune că s-a simțit bine. Trebuia să renunțe la gândirea rațională şi să îşi asculte instinctul, instinctul despre care îi povestise lui Corrina. În schimb spuse:

-Îmi fac griji pentru tine.

Corrina îl privi cu ochi înlăcrimați.

-De ce?

-Eşti aşa pură, şi mi-e teamă că acest oraş te va distruge.

-De aceea te-ai comportat aşa de la început?

-Da. Vroiam să te fac să te întorci acasă, să fii departe de răul ăsta ascuns după paiete. M-ar durea enorm să ştiu că inocența ta nativă se va pierde în această junglă. Ştiu că vrei să negi, dar succesul te schimbă. Scoate la iveală hidra din tine, vanitatea, care nu credeai că te caracterizează.

-Mă voi strădui să mă opun tentațiilor, spuse ea jumătate serios, jumătate în glumă.

Se apropie de ea şi o strânse în brațe.

-Nu aş vrea să pățeşti ceva.

-Ce să pățesc?

-Ceva rău.

-Şi crezi că vei putea să mă aperi?

-Față de persoana ta, nimeni nu te poate apăra doar tu însăți.

O sărută pe frunte şi plecă. Ştia că după ce s-a comportat ca un părinte în acea seară, un sărut pe buze nu era potrivit.

-**De unde vin** aceste sentimente paterne?

-Le-ai avut tot timpul, dar când te izolezi nu ai cum să le explorezi. Acum că eşti pe cale să ieşi din văgăuna ta, vei descoperi şi alte sentimente.

-Crezi că nu va mai fi nevoie să joc teatru?

-Totul depinde de tine. Dacă vei putea îmbrățişa schimbarea, vei deveni alt om, sau poate vei redeveni cel de odinioară, spuse psihologul.

-Deşi stiu că există o conexiune între noi doi, simt că e greşit să-mi doresc să o cunosc mai bine.

-De ce să fie greşit?

-Deoarece aş putea strica prietenia care s-a legat deja între noi.

-Nu te lăsa păcălit de replici din nu mai ştiu ce serial pentru adolescenți. Dacă vrei mai mult de la ea, nu mai este vorba despre prietenie. Îți spun că mai bine alegi acum. Dacă simți că vrei mai mult de la ea, lucru de care sunt convins, atunci încearcă.

-Şi dacă nu iese nimic, am pierdut şi prietenia ei.

-Prietenia ei este doar o iluzie, o barieră pe care ți-o creezi în minte pentru a justifica faptul că nu vrei să încerci. Din moment ce vrei mai mult, nu mai există prietenie. Crezi că-ți va fi mai bine să te vezi cu ea şi să îți doreşti mereu mai mult, dar să şti că nu primeşti? Crezi că îți va face bine sufletului? Trebuie să fii masochist ca să găseşti această situație mulțumitoare.

-Trebuie să fie ori una ori alta?

-Vrei să i-o pui?

-Evident. Dar...

-Ce dar? Crezi că o poți iubi, să fie mai mult decât sex.

-Este posibil.

-Prima dată trebuie să ai ceva cu ea ca să poți decide acest lucru. Până acum vorbim doar despre ipoteze. Variante ale vieții tale. Cred că ar fi mai bine să nu mai analizăm atât situația, ci să mai şi acționezi. Acum ştii unde locuieşte şi poți să o vizitezi.

-Şi dacă dau peste gagiul ei?

-A vorbit despre el cât a fost cu tine?

-Nu.

-Dacă era important, fii sigur că ar fi amintit despre el. Ar fi spus ceva supărător urechii, cum ar fi *prietenul meu* face asta sau aialaltă. Ar fi găsit o modalitate să strecoare, aparent accidental, numele lui pentru a te face să înțelegi că nu e interesată de persoana ta.

Ajunse acasă şi se aşeză în fotoliul confortabil. Prin uşa glisantă care dădea spre balcon putea observa lumina rozie a amurgului care încet se lăsa peste oraş şi datorită smogului era de un roşu spălăcit. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai auzise nimic despre Corrina. Nu o mai căutase şi nu se mai întâlniră, nici măcar accidental. Începu să se liniştească, şi acest lucru îl bucura. Acum putea să doarmă din nou liniştit şi se simțea mai echilibrat. Toată prelegerea psihologului o luă drept predică. Ştia că nu avea curajul necesar să facă următorul pas.

Se ridică şi se duse în bucătărie unde scoase din frigider sticla cu lapte şi umplu un pahar. Observă că robotul telefonului îi înregistrase câteva mesaje. Le ascultă pe rând în timp ce savura din paharul cu lapte.

Primul era de la mama lui care îl certa că nu o mai sunase de ceva vreme şi îşi făcea griji din cauza lui. Al doilea mesaj era de la o firmă de asigurări care încerca să-l convingă să treacă la ei cu tot felul de cadouri şi reduceri pentru prima jumătate de an. Al treilea mesaj era de la Corrina.

-Sunt eu... Corrina. Scuză-mă că te deranjez. Am găsit destul de greu numărul tău... hmm... vroiam să te întreb ceva. Mai ştii rolul la care am exersat cu tine? Filmul are premieră joia asta şi m-am întrebat... poate ai vrea să mă însoțeşti. Este prima mea premieră de film şi m-aş bucura dacă ai fi lângă mine.

În continuare îi spune numărul ei de telefon şi înregistrarea se încheie. Danny rămase stană de piatră. Parcă îi înfipse cineva un cuțit în spate şi îi atinse un nerv care îl paraliză. Bău pe nerăsuflate laptele din pahar, pe care apoi îl spălă imediat şi se propti cu mâinile de blatul de bucătărie. Avea nevoie de aer. Ieşi pe balcon şi privi oraşul scăldat în luminile serii.

Intră în cameră, luă receptorul telefonului şi ieşi pe balcon cu el. Formă un număr şi aşteptă.

-Da, spuse vocea masculină.

-Scuze că te deranjez.

-Care-i problema Danny? întrebă psihologul.

-Mi-a lăsat un mesaj robot.

-Cine?

-Corrina.

-I-ai dat numărul?

-Exact asta e problema. Numărul meu e trecut la secret, şi nu i l-am dat, dar se pare că a vrut neapărat să dea de mine şi a făcut rost de el cumva.

-Şi ce a vrut?

-Vrea să o însoțesc la o premieră.

-Te vei duce?

-Nu ştiu dacă sunt în stare.

-De ce ți-e teamă?

-Nu mai vreau să am iar de a face cu industria asta. Mi-e teamă să nu ajung iar la droguri şi alte chestii.

-Eu cred că este vorba despre altceva. Nu ți-e teamă să devii regresiv. Ți-e teamă de ce te poate aştepta în compania ei. Tu ai încheiat capitolul carieră cinematografică acum câțiva ani. Prin urmare, din acest punct de vedere nu există nici un pericol, sau?

-Mi-e teamă că voi fi recunoscut de cineva, şi toți aceşti ani în care am trăit retras au fost degeaba. Odată ce identitatea mea de alibi va fi dezvăluită, iar va trebui să fiu expus stresului şi asta poate duce la vechile dependențe.

-După câte îmi amintesc, dependențele au fost cauza megalomaniei tale şi faptului că nu ai ştiut să faci față succesului şi mai ales eşecului. Această parte a vieții tale a trecut şi acum eşti mai matur. Ai învățat că poți să controlezi lucrurile care au loc în jurul tău. Eu cred că ți-e mai teamă de Corrina. Ea este cea care te face să simți din nou şi de asta ți-e teamă. Eşti ca o murătură care pentru prima dată a dat de aer şi acum începe să-şi modifice gustul după atâția ani de conservare.

-Precis aşteaptă să o sărut.

-Atunci sărut-o. Nu vrei acest lucru?

-Vreau, dar mi-e teamă?

-De ce? Doar nu e primul vostru sărut?

-Până acum ea a fost cea care m-a sărutat şi eu stăteam ca o stană de piatră.

-Pentru că eşti un papă lapte.

-Nu. Pentru că în mintea mea se duce un război între a o săruta sau nu.

-Este doar un sărut.

-Problema este că nu e un simplu sărut. Pentru mine este sărutul care va face diferența.

-Care diferență?

-Va fi trecerea de la viața mea de burlac la cea de cuplu. Acest gând mă înspăimântă. După ce o voi săruta, şi astfel îi voi întoarce sărutul din cafenea, va înțelege că simt la fel şi că din acel moment suntem împreună. Deodată va trebui să fiu prietenul ei. Va trebui să îi fac loc în viața mea.

-Aşa vorbeşti de parcă ar fi o pacoste.

-Asta va fi. Va fi o pacoste.

-Eşti sigur că îți place de ea?

-Da.

-Atunci cum gândeşti aşa? Când îți place de cineva de abia aştepți să vezi acea persoană. Când nu o vezi, la ea te gândeşti.

-La mine nu funcționează aşa. Sentimentele mele sunt puțin anchilozate şi o parte dintre aceste dorințe adolescentine au ruginit şi nu mai pot fi reparate. Toată chestia asta romantică mă termină. Pentru mine interesantă e vânătoarea. Acest joc care mă scoate din sărite este de fapt singurul lucru pe care chiar îl simt cu adevărat. Tot ce urmează după ce cedez, este un şir de compromisuri, de lucruri la care renunț pentru ea.

-Când ții la cineva, nu simți că pierzi ceva renunțând la unele chestii. Trebuie să te gândeşti la ce primeşti în schimb.

-Sex?

-Nu. Mă refeream la sprijinul, loialitatea şi căldura celeilalte persoane. Nu simți nevoia să fi alinat din când în când?

-Primesc alinare.

-Nu mă refer la partidele tale de o noapte pe care le uiți a doua zi. E altceva când vii acasă şi casa nu mai este rece ci caldă, deoarece cineva te aşteaptă, şi după o zi grea, te ia în brațe şi îşi trece degetele prin părul tău. Face acest lucru nu pentru că vrea doar să se culce cu tine, ci pentru că sentimentul care arde în interiorul ei când te vede o face să se comporte în acest fel.

-Am impresia că vrei să faci reclamă la un produs numit iubire.

-Eu ştiu despre ce vorbesc şi îți doresc şi ție această experiență.

-De ce îmi doreşti răul?

-Răul? Poate că îți doresc cel mai frumos lucru de pe lume.

-Şi-anume.

-Să iubeşti şi să fi iubit la rândul tău.

O pauză de câteva secunde se stabili între ei.

-Danny.

-Sunt aici.

-Ce vei face?

-Voi scoate fracul de la naftalină.

-Aşa te vreau.

7.

INTERVIU (partea a VII-a) :

-Cum vedeți covorul roşu?
-Locul unde se nasc şi se distrug vise.

Corrina era un pachet de nervi. Nu era sigură dacă rochia era destul de bună pentru o ceremonie de acest fel. Era un sentiment ciudat. Un fel de gâdilat interior care o făcea să simtă o combinație de fericire şi teamă, totul bine agitat şi servit într-un pahar de cocktail cu o felie de ananas şi umbreluță. Sună telefonul. În timp ce îşi trase ciorapii, apăsă pe speaker.

-Ce mai face noua stea de la Hollywood?

-Stela... unde eşti când am nevoie de tine?

-Ştii că nu am putut să schimb tura.

-Acum am nevoie de tine. Sunt sigură că voi întârzia.

-Starurile întârzie mereu. Ăsta este farmecul lor. Nu-mi vine să cred că prietena mea este o stea de cinema.

-Nu exagera. Este doar un rol secundar.

-Dar este un rol în care ai investit mult.

-Aşa este, şi apar în două treimi din film, ceea ce pentru cineva relativ necunoscut, cum sunt eu, este totuşi ceva.

-O să fie bine.

-Dacă mă întreabă reporterii ceva... mă voi bloca.

-Nu te vei bloca. Când simți că ți se înmoaie picioarele, sprijină-te de Danny şi respiră adânc. După aceea răspunde. Te voi urmări la televizor şi sunt sigură că vei străluci.

Taxiul se opri în fața locuinței lui Corrina. Danny plăti şi ieşi. Costumul îl prindea perfect şi îl făcea în acelaşi timp vulnerabil. Fără costumația sa cotidiană se simțea dezbrăcat, expus aparatelor foto şi articolelor din ziare de mâna a doua.

-Să înceapă jocul, îşi spuse, după care intră în curtea interioară. Urcă treptele şi bătu la uşa ei.

Auzi paşi grăbiți prin încăpere şi ceva sunete. Uşa se deschise şi în fața lui apăru Corrina. Era mai frumoasă decât îşi amintea. Rochia de culoare coral se mula perfect pe trupul ei. Bretelele subțiri îi scoteau în evidență umerii frumoşi. Părul cârlionțat prins în spate lăsa o şuviță să-i cadă pe umărul gol. La gât purta un colier împrumutat de la Cartier de către casa de producție şi trimis împreună cu o limuzină care să îi ofere o intrare pe măsura premierei.

Pielea ei părea atât de luminoasă încât părea pictată şi buzele uşor rujate doar pentru a scoate în evidență forța acestora. Danny o privi fără să scoată nici o vorbă.

-Intră, spuse ea în timp ce se chinuia să îşi pună cerceii în ureche.

Danny se trezi din reverie şi intră.

-Lasă-mă pe mine, spuse el. Luă cerceii din mâna ei. Degetele se atinseră şi Danny avea impresia că nu mai simțise aşa ceva niciodată. Corrina se poziționă pentru ca el să îi pună mai uşor cerceii.

Danny atinse şuvița de păr care cădea pe umăr şi îi atinse lobul urechii fixându-i cerceii. Îi atinse scurt curbura care unea gâtul cu umerii după care spuse:

-Gata.

Corrina se apropie de oglindă şi se privi. Pentru o secundă nu se recunoscu. Pentru prima dată se simțea în mijlocul unui vis. În acel moment realiză că viața ei avea să se schimbe şi că fiecare secundă care trecea de acum în colo avea să fie o experiență cum nu mai avuse.

-Eşti minunată, spuse Danny în timp ce o urmărea de la doi metri depărtare.

Corrina îşi întoarse privirea spre el şi îl privi pentru întâia oară în acea seară cu atenție. Era frumos, îşi spuse ea fără a mai putea adăuga altceva gândului. În costumul negru care îi stătea ca turnat, pantofii lustruiți şi prospăt bărbierit. Se apropie de el şi îl îmbrățişă, şoptindu-i la ureche:

-Mulțumesc.

-Pentru ce?

-Pentru asta... pentru faptul că eşti alături de mine în acest moment... pentru că simt că fără tine nu aş rezista în seara asta.

Se desprinse de el, aranjându-şi rochia.

-Cred că putem pleca. Limuzina ne aşteaptă jos.

Drumul în limuzină prin Hollywood-ul iluminat se asemăna cu o călătorie printr-un parc de distracții. Totul părea sureal şi într-un fel perfect pentru a te face să visezi şi să te desprinzi de realitate. Mâna ei strângea bancheta, încercând să tamponeze transpirația care se formă.

Danny o privi şi ştia prin ce trecea. Acel sentiment l-a simțit şi el, şi ştie cât este de intens. Adrenalina. Ca un drog. Îi luă palma şi o strânse cu a lui. Ea îl privi şi simțea că prezența lui acolo era crucială şi în acelaşi timp simțea că el se potrivea perfect în acel decor luxos.

Când se apropiară de locul premierei observă cordoanele de poliție care redirecționau circulația. Fanii agitați care strigau după idolii lor. Furnicături îi treceau prin tot trupul. Simțea că nu mai primeşte aer.

-Relaxează-te, spuse Danny. Respiră adânc. Ea îl privea disperată şi îi urmă sfatul. Simțea că pulsul se linişti şi că începea să se calmeze. Furnicăturile continuau să îi străbată trupul, ca un orgasm continuu amestecat cu teamă teribilă.

Limuzina lor se opri şi un valet deschise uşa.

-Nu te teme, voi fi mereu lângă tine, spuse el. Când te voi strânge o dată de mână înseamnă că trebuie să zâmbeşti, când de două ori înseamnă că trebuie să pleci mai departe. O sărută pe obraz. Eşti minunată. Ieşi acum şi dă-i gata.

Valetul o ajută să iasă din maşină. Danny ieşi şi el şi îi atinse spatele, îndemnând-o să păşească pe covorul roşu. În dreapta ei o grămadă de fani strigau. Nu reuşi să descifreze ce strigau. În stânga ei erau oamenii presei. Fotografi şi reporteri cu camere de luat vederi. Păşea încet şi nesigură.

-Zâmbeşte, îi şopti Danny îi ureche. Fă cu mâna către fani.

Corrina îi urmă sfatul şi fanii îi răspunseră cu țipete.

-Trebuie să ne ducem pe la reporteri.

-Nu cred că voi face față.

-Sunt alături de tine.

-Doamne, spuse ea speriată.

-Ce-i?

-Cred că l-am văzut pe Tom Cruise mai în față pe covor.

-Tot ce-i posibil. Acum concetrează-te asupra reporterilor.

Danny o dirijă spre aceştia. Ea îl prinse de mână şi i-o strânse. Danny se apropie de urechea ei şi îi şopti:

-Sunt aici.

Un sentiment familiar o cuprinse. Acea şoaptă o făcu să-şi amintească de după-amiaza în care s-au întâlnit în parc şi au repetat împreună. Zâmbi pentru sine. Danny se retrase în spatele ei continuând să o țină de mână.

-Corrina!!

Strigătele reporterilor veneau din toate părțile. Reuşi să-l privească pe unul în ochi şi acesta pricepu că poate pune întrebarea. Reflectorul aparatului de filmat o orbea şi aproape că nici nu putea descifra figura reporterului.

-Cum a fost să lucrați alături de un regizor aşa renumit?

Danny o strânse de mână şi sentimentul familiar reveni, dându-i putere.

-Minunat. Frank a fost peste măsura aşteptărilor. Ca un părinte.

-Cum a fost să joci alături de un actor aşa renumit ca Jason?

-Am avut puține scene împreună, dar a fost foarte generos.

Danny o strânse de două ori. Corrina se depărtă de reporter şi mai făcu câțiva paşi cu Danny.

-Cum m-am descurcat?

-Foarte bine. Acum mai trebuie să dai un interviu.

-Nu mai vreau!

-Vrei să fii actriță?

Ea îl privi şi înțelese că acesta era jocul în care a intrat. Se apropie de alt reporter.

-Corrina, superbă rochie.
-Mulțumesc, am ales-o împreună cu prietena mea Stela.
-Crezi că acest film va constitui saltul de la roluri de televiziune pe marele ecran.
-Să sperăm că da.
-Eşti mulțumită de cum a ieşit filmul?
-În seara asta îl văd şi eu pentru prima dată, ca şi dvs.
-Mult noroc în continuare.
-Mulțumesc, spuse ea şi se depărtă.
Ajunseră la mijlocul covorului roşu şi continuau să se apropie de intrare.
-Când ajungem odată? îi şopti ea.
-Nu putem fugi, spuse el. Te-ai descurcat foarte bine. Greul a trecut.

În sală aveau locuri rezervate în primul rând. Nu observă că în spatele ei se aflau jumătate din crema cinematografiei: actori, producători şi regizori. Danny recunoscu câteva figuri şi se ruga ca aceştia să nu-l fi observat. Spera că această mică ieşire din vizuină să treacă neobservată.

-Am emoții.
-De ce?
-Dacă nu le va place prestația mea?
-Nu ai de ce să te temi. Totul va fi bine.

Danny cunoştea foarte bine aceste temeri. De câte ori nu a avut un sentiment foarte bun în legătură cu un film pe platoul de filmare şi când filmul a fost montat era dezamăgit. Ştia că ceea ce crezi că pare perfect la un moment dat nu este pe placul spectatorilor şi când vine vorba despre filme, doar asta contează. Când este vorba despre o actriță la începutul carierei, cum era ea, un astfel de film reprezenta totul. Putea fi trambulina spre o carieră strălucită, sau abisul. Un actor cu reputație poate înghiți mai uşor un eşec, dar pentru o necunoscută ca ea, eşecul este sfârşitul visului. Poate să-şi facă bagajele şi să urce în primul autobuz spre casă.

Regizorul urcă pe scenă şi prezentă filmul înainte ca luminile să se stingă. Timp de două ore au privit filmul. Sala amuți. Corrina era îngrijorată că a dat greş. Când au început să apară genericele finale luminile se aprinseră şi sala se transformă într-o mare de oameni care aplaudau şi aclamau. Se ridicară în picioare şi aplaudară. Corrina îl privi nedumerită pe Danny. Acesta avea ochii înlăcrimați. Se apropie de urechea ei şi îi şopti.

-Ai reuşit. Felicitări.

Sentimentele lui Danny erau împărțite: era fascinat de prestația ei, profund impresionat de talentul ei şi dezamăgit că acesta va fi lucrul care va schimba totul. Ştia că de acum înainte Corrina se va schimba. Nu va mai putea duce viața pe care o ducea înainte. Nu se va mai putea întâlni din greşeală cu ea în parc. Ştia că de acum s-a dus anonimatul.

Regizorul filmului urcă pe scenă şi pe rând îi chemă pe actorii principali să i se alăture. Ajunse şi la Corrina. Aceasta nu ştia ce să facă. Danny o îndemnă să se urce pe scenă. Când păşi pe treptele spre scenă aplauzele le auzea spatele îi. Când se întoarse spre sală simți vibrațiile aplauzelor care deveneau tot mai puternice, parcă pentru a acoperi aplauzele pentru restul distribuției. Se auziră fluierături şi chicote, iar numele ei răsună de câteva ori puternic. Observă mulțimea din față şi imaginea aceasta o emoționă aşa tare, încât pe lângă zâmbetul de fericire, ochii i se umeziră.

După ce coborâră de pe scenă, actorii pe care ea îi admira de mică, o felicitau şi îi urmau succes în continuare. Avea impresia că acum se află în mijlocul unui film. Totul se petrecea parcă cu încetinitorul. Aşa ceva nu se putea întâmpla în realitate. Ea era doar o tânără de la sat care a avut un vis, iar acum că visul s-a materializat, avea impresia că pluteşte.

În timp ce trecea prin mulțime nu se desprinse de Danny. După ce cu greu reuşi să se desprindă de mulțime, reveniră la limuzină. Când intrară, Corrina începu să chicotească de fericire şi îl îmbrățişă pe Danny de mai multe ori.

-Nu-mi vine să cred. Meryl Streep m-a felicitat.
-Acesta e doar începutul.

-Ce poate fi mai minunat decât această seară? Doamne. Sunt atât de fericită. Vreau să-ți mulțumesc din inimă că ai fost alături de mine. Se apropie de el şi îl sărută pe buze. Îl privi în ochi şi cu degetele îi prinse fața şi îl sărută în continuare. Danny cedă. Se eliberă de temeri, scenarii şi burlăcie. O sărută aşa cum şi-a dorit de prima dată când o văzu.

Limuzina se opri. Danny privi pe fereastră şi observă cafeneaua unde lucrase Corrina. Ea îi zâmbi şi deschise uşa limuzinei.

-Trebuie să o văd pe Stela.

-Bine, spuse el.

Ea îl prinse de mână şi îl trase după ea.

Tot drumul până la intrare se propti de Danny care nu ştia ce să facă. Era rigid şi nu ştia cum era cel mai bine să se comporte. Deschise uşa şi Stela o observă. Începu să țipe şi fugi spre ea. Se îmbrățişară.

-Ai fost minunată. Am văzut la ştiri intrarea pe covorul roşu.

-Nu am fost prea crispată?

-Ai fost perfectă şi frumoasă. Mulțumesc că mi-ai amintit numele. Am sunat-o şi pe maică-mea să se uite. Cum a fost primit filmul?

Corrina o privi puțin tristă, apoi fața i se lumină şi Stela începu iar să țipe de bucurie.

-Ți-am spus că ai stofă.

-Mi-ai spus.

-De acum înainte să crezi când îți spun aşa ceva.

-Bine.

În timp ce o îmbrățişă din nou, îi şopti la ureche.

-Trebuie să plec.

Stela o privi pe Corrina, apoi pe Danny care stătea la câțiva metri de ei şi zâmbi.

-Bine.

Corrina o salută, şi spre ieşire îl prinse pe Danny de mână şi se îndreptară împreună spre limuzină. După câteva minute de plimbat prin L.A. ajunseră la locuința lui Danny. Limuzina a fost trimisă la garaj şi cei doi urcară treptele spre apartamentul lui. Danny ştia că acesta era momentul. Ştia că acum, că intrase în joc, trebuia să respecte regulile. Ştia ce aştepta Corrina de la el şi el se conformă. Nu i-ar fi trecut prin minte că poate exact acelaşi lucru îl dorea şi el.

Intrară în apartament. Corrina se plimbă prin el şi inspectă priveliştea. Danny desfăcu papionul şi doi nasturi ai cămăşii.

-Destul de luxos.

-După cum ți-am spus, investițiile au fost bune, spuse el evitând subtil adevărul. De fapt nu o mințea cu nimic, dar încerca pe cât se poate să nu dezvăluie trecutul lui în industria filmului. Vroia ca ea să-l placă pentru cine era şi nu pentru ce era. De aceea trăia incognito ca un dj de radio unde nu-l putea recunoaşte nimeni.

Corrina se aşeză pe canapea. Între timp Danny veni cu două pahare cu suc de fructe.

-Cred că trebuie să sărbătorim fără alcool. Sunt alcoolic şi mi-a fost greu să mă las. Sunt deja de aproape cinci ani pe uscat şi de aceea nici nu am băuturi alcoolice în casă.

-E bun şi sucul.

-Cum a fost pentru tine această seară?

Corrina îl, privi încercând să găsească cuvintele potrivite. Nu existau cuvinte potrivite care să caracterizeze serpentina sentimentelor din acea seară.

-Cred că a fost cea mai frumoasă seară din viața mea. Nu mă aşteptam să fie un contrast aşa mare de sentimente.

-Contrast?

-Nervii de la început şi fericirea de la sfârşit, sau fetița de la țară care s-a trezit în această dimineață şi actrița aclamată de Hollywood din această seară.

-Mă bucur pentru tine, spuse el.

-De ce am impresia că nu eşti chiar sincer cu mine?

-Este seara ta şi părerea mea despre Hollywood o ştii, şi nu vreau să îți stric buna dispoziție. Părerea mea nu contează. În acest moment doar tu eşti importantă. Promite-mi un singur lucru.

-Ce?

-Să rămâi mereu persoana pe care am cunoscut-o în cafenea. Chiar dacă pentru restul lumii vei fi marele star Corrina, în adâncul tău să nu renunți la tânăra care a avut un vis şi a plecat de acasă ca să-l realizeze.

-Promit.

Se priviră în lumina palǎ care venea din bucătărie. Draperiile nu erau trase şi oraşul licărea în întunericul nopții. Danny îi atinse mâna. Degetele lui urcară până ce atinseră umărul ei dezgolit. Se apropie şi îi sărută gâtul fragil şi apetisant în lumina caldă a nopții. Buzele lui se apropiară cu sărutări delicate de buzele ei şi se atinseră. Limbile se atinseră şi sărutul pătimaş se transformă rapid în mângâieri frenetice de parcă ar fi fost două animale înfometate. Danny deschise ochii şi observă că ea îl privea.

-De ce nu ții ochii închişi? întrebă el.

-Îmi place să te privesc.

-E ciudat. Nu am mai întâlnit pe nimeni care nu închide ochii când se sărută.

-Îmi place să mă uit la tine. Îi mângâie fin fața şi se uită la el cu acea privire despre care îi povestise psihologul. Putea simți că ceva plutea în aer, acel ceva care îl înspăimânta şi care credea că se numea iubire. Ai o față atât de frumoasă.

-Unui bărbat nu-i poți spune aşa ceva.

-De ce? Eşti frumos. Frumosul meu Daniel.

-Nimeni nu mi-a spus Daniel.

-Atunci eu îți voi spune aşa.

Corrina se urcă în brațele lui, îi sărută gâtul. Degetele ei se strecurară spre cămaşa lui şi începu să desfacă nasturii. Îi sărută pieptul şi îl mângâie cu putere de parcă vroia să se asigure că era aievea. Danny îi ridică fața şi o sărută pătimaş. Mâinile lor îşi cercetau trupurile. Îi dădu la o parte bretelele şi îi descoperi sânii. Începu să-i sărute şi să îi mângâie tot mai tare. Corrina îi desfăcu fermoarul pantalonilor şi scoase cămaşa, eliberându-i bustul. Se năpusti asupra lui şi îl sărută pătimaş.

Corrina se ridică în picioare şi lăsă rochia să alunece pe pielea fină. Danny o apropie de el şi îi sărută burta. Încet îi trase jos chiloții. Sărutările lui coborau. Degetele ei se pierdeau în părul lui ca apoi să coboare pe spatele lui. Îl împinse înapoi pe canapea. Îngenunche în fața lui. Îi trase jos pantalonii şi se frecă cu sânii de sexul lui. Îl mângâie prin chiloți. Îi trase jos şi îl sărută.

Se urcă pe canapea şi se aşeză în brațele lui. Încet se lăsă străpunsă de el şi în timp ce se sărutau, începu să se mişte din mijloc. Danny se ridică şi îmbrățişați se aşezară pe covorul gros din fața canapelei. Mişcările lor deveneau tot mai rapide. Sudoarea se forma pe trupurile lor în mişcare. Tot mai rapide şi mai pătimaşe. Respirația lor devenea tot mai greoaie şi mai ritmată.

În mijlocul nopții, cei doi stăteau întinşi pe covorul gros, privindu-se în lumina palǎ. Danny adormi privind-o. Degetele ei îl mângâiau în timp ce dormea. Îi atingea sprâncenele, urechile, buzele. Cu atingeri fine îi urmărea conturul trupului extenuat. Se lipi de trupul lui şi se acoperi cu cuvertura albă a canapelei.

Dimineața se trezi şi o observă dormind liniştit lângă el. O teamă spontană îl cuprinse. Se ridică de lângă ea. Se duse în dressing şi îşi puse un trening, după care luă telefonul şi ieşi pe balcon. Trase uşa după el ca să nu o trezească şi formă un număr.

-Da, răspunse vocea psihologului.

-E la mine în camera de zi.

-Atunci de ce vorbeşti cu mine? Vorbeşte cu ea.

-Nu mă înțelegi. A rămas la mine peste noapte şi acum încă mai doarme.

-Exact. De ce stai de vorbă cu mine, când ar trebui să o ții pe ea în brațe?

-Am avut o criză de panică. De nu mai ştiu câți ani nu m-am mai trezit lângă o femeie. Tot timpul eu plecam de la ele. Acum ce să fac când se trezeşte?

-Veți lua micul dejun.

-Nu mă lua peste picior. La altceva mă refeream. Nu ştiu cum să mă comport acum. După noaptea care a trecut s-ar zice că suntem împreună, dar nu ştiu cum să mă comport cu ea.

-Fii natural, ce altceva să faci?

-Dar nu pot. Nu pot fi niciodată natural după aşa ceva. Asta însemană că va trebui să o întreb ce va face astăzi şi când ne vom revedea.

-Nu vrei să o revezi?

-Ba da, dar nu azi şi poate nici mâine. După mine vânătoarea s-a încheiat, acum ce mai pot face?

-Acum poți să o cunoşti mai bine. Poți afla totul despre ea.

-Dar nu vreau să aflu totul despre ea. Vreau ca totul să fie aşa cum a fost. Să ne vedem când putem şi nu să ne schimbăm planurile doar pentru a ne vedea. Mi se pare forțat.

-Nu trebuie să-ți schimbi planurile, trebuie doar să o integrezi şi pe ea în planurile tale.

-Dar nu vreau. Vreau să continui să duc viața pe care am dus-o până acum. Vreau să fug dimineața. Vreau să citesc ziarul în parc. Singur. Nu ştiu cum aş putea să fac, ceea ce fac deobicei, acum cu ea. Sunt lucruri care le faci singur şi în doi devin plictisitoare şi ridicole.

-Poate şi ea aleargă. Crezi că ea nu vrea să citească ziarul dimineata? Precis veți citi oricum fascicole diferite ale ziarului, vă completați.

-Nu vreau să aud cuvântul ăsta. Nu vreau să mă completeze. Eu sunt complet. Nu m-am născut cu nici un handicap ca să am nevoie să mă completeze cineva.

-Teama asta a ta de a te lega devine patologică. Lasă ca totul să vină de la sine. Vei învăța să te obişnuieşti cu ea.

-Nu vreau să mă obişnuiesc cu ea. Doamne, în ce m-am băgat? De ce nu am putut să stau pe curul meu? De ce trebuia să mă las dus de instinctele mele animale?

-Linişteşte-te.

-Cum să mă liniştesc? În orice moment se poate trezi şi s-a zis cu mine.

-Asta este viața. Acestea sunt probleme cotidiene, probleme de care tu te-ai sustras în ultimii ani şi ți-ai ieşit din mână. Asta nu înseamnă că nu vei face față.

-E groaznic. Acum precis vrea să stea mai mult timp pe la mine şi vrea să stau şi eu pe la ea.

-Sper că asta să vrea.

-Iar eşti împotriva mea?

-Nu, dar ai nevoie de viață socială. Nu mai poți să stai închis în lumea ta. Nu e bine aşa. Viața va trece pe lângă tine şi când vei fii bătrân, vei regreta.

-Nu mai pot să mă plimb în pielea goală prin casă când ies de sub duş.

-Cum să nu.

-Mi-e ruşine față de ea.

-Adică azi noapte ți-ai pus-o cu ea şi v-ați văzut aşa cum sunteți, şi acum deodată ți-e ruşine. Aseară nu ți-a fost ruşine?

-Dar dacă trebuie să mă beşesc? Până acum îi dădeam drumul când îmi venea. Acum va trebui să fug de fiecare dată la baie să mă beşesc? Că față de ea mi se pare nepoliticos. Nu mă mai pot scărpina între picioare când mă uit la televizor.

-Dar vei putea face sex cu ea când ai chef.

-Asta nu compensează ceea ce nu voi mai putea face. Trebuie să te las, că s-a trezit.

Intră în cameră. Corrina se rostogoli sub cuvertură, înfăşurând-o în jurul ei.

-Bună dimineaşa străine, îi spuse ea cu zâmbetul care îi descreți fruntea lui Danny.

Se apropie de el şi îl sărută uşor pe buze.

-Nu primeşti mai mult până nu mă spăl pe dinți. Îmi urăsc respirația dimineața. Ai o perie de dinți în plus?

-Nu. Nu aşteptam musafiri, spuse el ca vrăjit, privind-o tâmp de parcă acea femeie l-ar fi intimidat mai tare decât orice altceva de pe pământ.

-Dar apă de gură ai? îl întrebă ea ironic.

-Da.

Ea îi făcu cu mâna la revedere şi intră în baie. Danny îşi reveni şi se duse în bucătărie unde pregăti cafeaua. Avea nevoie neapărat de cafea. Umplu recipientul cu cafea al aparatului de espresso şi aşteptă până ce licoarea fierbinte ieşea sub presiune în cele două căni. Între timp Corrina reveni şi simțind mirosul cafelei proaspete, scoase un chicot.

-Ce-i mutra asta acră?

Îl luă în brațe pe la spate în timp ce el ridică ceştile să le ducă în camera de zi. Îşi lipi fața de spatele lui şi îl sărută scurt, după care, lovindu-l peste fund, îl împinse în camera de zi spunând:

-Mai repede chelner. Acum rolurile s-au inversat. Acum tu îmi aduci cafeaua şi eu sunt clienta.

Se aşezară pe canapea şi sorbeau din lichidul fierbinte.

-De ce eşti aşa tăcut?

-Nu ştiu. Nu-mi vine a vorbi.

-Nu-ți plac diminețile?

-Nu prea. Dimineața mai bine să nu dai ochii cu mine. Sunt morocănos şi nu-mi convine nimic.

-Te voi trata eu. Trebuie să vezi dimineața ca pe o nouă oportunitate să faci ceva nou.

-Ca de exemplu?

-Nu ştiu, ceva nebunesc. De exemplu bungee-jumping.

-Asta să crezi tu. Pe mine nu mă legi de o sfoară şi mă arunci de undeva foarte sus. Chiar aşa rău am fost azi noapte că vrei să mă ucizi?

-Vezi că începi să îți revii deja? Dă-mi câteva zile şi te voi trata de morocănia asta matinală.

Câteva zile? Femeia asta a înnebunit? Vrea să se mute în apartamentul meu?

-Nu trebuie să te întâlneşti cu agenta ta?

Rotindu-şi ochii şi trăgând adânc aer în piept, Corrina înțelese aluzia şi spuse:

-În regulă. Am priceput. Te las puțin singur să-ți aranjezi gândurile, că se pare că eşti cam amețit.

-Ce faci mai târziu?

-După-masa trebuie să fiu la filmări, dar spre seară ar trebui să fiu liberă.

În timp ce Corrina se pregăti de plecare, Danny o urmă spre ieşire, îi prinse brațul şi o lipi de el, dându-i un sărut scurt. Fața ei se lumină.

Ce dracu fac?

-Ne vedem atunci? spuse el.

-S-ar putea să termin mai târziu, ce zici de mâine. Precis va fi mai bine şi pentru tine, mai ales că în seara asta ai emisiune radio.

-Am şi uitat.

-Eu nu, spuse ea.

Îl sărută scurt şi plecă.

Danny închise uşa şi intră în baie. Pe etajera din fata oglinzii observă câteva din cosmeticele ei. Un ruj. Îi desfăcu capacul şi scoase la iveală batonul roşu. Îl puse la loc.

Deja s-a instalat. Deja îmi face program. Deja ştie mai bine programul zilei mele decât eu însumi.

Porni apa duşului si făcu un duş fierbinte. După care plecă să ia micul dejun şi să citească ziarul, aşa cum îi plăcea, pe o terasă undeva pe faleză. Ochelarii de soare îi protejau ochii de razele slabe ale toamnei şi răsfoia paginile supradimensionate. Ajunse la partea mondenă şi observă cronica premierei din seara precedentă. Observă o poză mare cu Corrina ținându-l de mână. Sub fotografie apărea numele ei şi el era considerat drept un bărbat necunoscut. Se bucură că era încă anonim. Ziarul aducea doar laude interpretării Corrinei.

O considerau noua revelație, care are şanse să primească Globul de Aur la categoria dramă pentru acest rol. În articol atenția ziariştilor reveni asupra lui, ca fiind partenerul ei misterios care îi şoptea la ureche cum să se comporte. Se presupunea că era tot cineva din lumea cinematografiei.

Era clar. Aveau să-i descopere identitatea. Acele câteva kilograme în pus, părul scurt, corpul mai atletic şi cei zece ani care i-au maturizat trăsăturile de puşti nu aveau să-l camufleze pentru mult timp.

După ce plăti, se ridică şi făcu o plimbare pe faleză. Pe lângă el lumea prindea viață. Tineri cu role sau alergători se strecurau printre trecătorii obişnuiți, ocolindu-se într-un dans fără coregrafie. Trecu pe lângă un chioşc de ziare şi observă un alt ziar pe a cărei copertă se vedea mare fotografia lor, unde fața lui era încercuită şi dedesupt scria cu litere de o şchioapă: „Dan Berg – înviat!”.

Simți un nod în stomac. Cumpără ziarul şi dispăru de pe faleză, deoarece simțea că este urmărit deja. Era sigur că fotografii deja erau pe urmele lui. Gata cu viața frumoasă. Gata cu plimbările de dimineață. Gata cu omul normal. Acum putea să dubleze şedințele de terapie.

Ajunse acasă şi urcă rapid treptele. Încuie uşa şi trase draperiile la camera de zi. Aprinse becul şi se aşeză pentru a citi articolul. Reporterul scria mai mult despre el decât despre Corrina. Îşi puneau întrebări despre locul unde s-a ascuns în toți aceşti ani, despre ce a făcut şi de ce a revenit în viața publică. S-a scris şi despre problemele lui cu alcoolul şi drogurile, despre eşecurile la box office cu filmele lui şi despre legăturile amoroase trecute. Din context reieşea că singurul motiv pentru care

Corrina a apărut cu el la braț, era că îl foloseşte ca trambulină pentru cariera sa. Un prieten celebru poate face minuni în această industrie, mai scriau.

Sună telefonul şi speriat răspunse.

-Cum te simți?

Era psihologul.

-Presupun că ai citit ziarele, spuse Danny.

-Nu trebuie să te panichezi.

-Nu? Simt că nu mai primesc aer.

-Caută repede o pungă de hârtie şi respiră în ea. E doar un atac de panică.

Danny fugi în bucătărie şi scoase dintr-un sertar o pungă şi respiră în ea. Simțea că se linişteşte.

-De mult nu am mai avut un atact de panică.

-Trebuie să te calmezi. Acum eşti iar o persoană publică, dar eşti mai matur. Ai învățat să te detaşezi de toate scandalurile. Cum nu mai vrei să joci în filme, nu trebuie să te intereseze ce scriu despre tine.

-Aşa este, dar prin mine îi fac rău lui Corrina.

-Și deodată îți pasă de acest lucru?

-Nu trebuie să devii ironic.

-Parcă spuneai că nu ştii cum să te comporți cu ea după noaptea trecută, ceea ce în urechile mele sună că ai vrut doar o aventură de o noapte şi că acum vrei să dispară cât mai repede din viața ta.

-Poate ar fi cel mai bine.

-Pentru cine?

-Pentru amândoi. Eu mă voi muta din L.A. şi ea va putea să îşi continue cariera.

-Crezi că ştirea că prima ei apariție la o premieră a fost alături de tine se va şterge ca buretele din mintea ziariştilor? Mereu vor face aluzie că tu i-ai aranjat totul.

-Dar e talentată.

-Știu că e talentată, dar asta nu-i interesează pe ziarişti. Ei vor să aibă scandal pe prima pagină. Ce să fac?

-Nimic. Pentru Corrina e bună publicitatea asta deoarece nu există publicitate negativă. Peste tot se scrie despre talentul ei, în fraze care nu au nici o legătură cu persoana ta. Prin urmare cariera ei nu e afectată negativ.

-Mi-e groază să o revăd.

-De ce?

-Mai şi întrebi? Doar nu i-am spus nimic despre trecutul meu la Hollywood.

-Asta chiar e o problemă. Ai mințit-o şi femeile devin violente la minciuni.

-Nu am mințit. Doar că nu i-am spus nimic despre trecutul meu.

-În ochii femeilor asta e tot minciună.

Ziua respectivă trecu fără incidente. Nimeni nu i-a depistat ascunzătoarea şi purtă şapcă şi ochelari de soare toată ziua. Cumpără o maşină veche care să nu semene cu cea pe care ar conduce-o un actor şi se duse la lucru. Deşi o observă pe Stela, nu se duse la ea. Se făcea că nu o vede, deoarece îi era teamă de ce va spune. Colegii de la lucru, îl compătimeau că acum anonimatul lui aparținea trecutului. Au hotărât că emisiunea o va continua sub acest pseudonim până nu-şi vor da seama ziarele.

Lui Danny nu-i venea să creadă că acum trebuia să renunțe la tot ce a clădit atât de fragil în ultimii ani. Nu se putea gândi că s-au întâmplat şi lucruri bune în viața sa. Nici nu se putea gândi la posibilitatea de a fi fericit alături de Corrina. În acel moment ea era inamicul lui. Ea era cea care l-a adus în această situație.

Dar ea era şi cea care i-a zâmbit azi dimineață. Tot ea era cea care l-a sărutat în acea cafenea, udă leoarcă şi izbitor de frumoasă. Ea era cea care îl ținea în seara precedentă de mână ca o fetiță tatăl într-un moment dificil. Ea era cea care se privea în oglindă, gătită de premieră, fiind mai frumoasă decât pe covorul roşu.

Ea nu sunase, dar era sigur că ăsta poate fi doar un semn rău. Precis era prea furioasă ca să dea de el. Nu o putea învinovăți pentru furia pe care trebuia să o simtă, dar ea nu îi cunoştea trecutul şi nu îi înțelegea motivele.

Emisiunea a decurs destul de bine ținând cont de starea sa. Se bucură însă când cele trei ore se terminaseră şi putea pleca. Îşi strânse lucrurile şi nu ştia ce să facă. Să meargă la ea? Era prea târziu. La acea oră precis dormea şi să o trezească pentru aşa o chestie, era crud. Precis era supărată pe el, aşa că nu mai conta dacă aştepta până dimineața.

Coborî treptele şi se apropie de maşina prăfuită din mijlocul parcării. Lângă maşină era o siluetă. Nu-i venea să creadă că reporterii l-au descoperit. Când se apropie, descifră figura lui Corrina în lumina pală a becului stradal.

Stătea proptită de maşină şi trăgea adânc dintr-o țigară. Danny se apropie de maşină, o privi scurt în ochi şi, când îi văzu privirea rănită şi ochii înlăcrimați, îşi lăsă privirea în jos şi cercetă pietrişul parcării. Nu scoaseră nici un cuvânt. Până la urmă Corrina fu prima care sparse gheața.

-Când aveai de gând să îmi spui?

Danny ridică privirea şi încerca să găsească un răspuns.

-Nu credeam că se va afla...

-Cât de naiv poți fii?

-Foarte...

-Ar fi trebuit să o ascult pe Stela.

-Presupun că ți-a spus să nu te legi de mine.

-Da.

-Avea dreptate.

-Poftim? Eşti de acord cu ea?

-Da, din păcate. Sunt futut rău de tot. Sunt o persoană lângă care nu cred că ai vrea să fii. Nu sunt aşa bun cum par. Sunt egoist.

Corrina îl privi şi în ciuda faptului că în acel moment şi-ar fi dorit să îi tragă o palmă pentru minciună, simțea doar milă pentru el.

-Ce vrei să obții prin această confesare?

-Nu sunt o persoană perfectă şi nu am vrut să îți fac ceea ce ți-am făcut, nu intenționat. Nu mai ştiu cum să mă comport cu cei din jur şi am devenit un tiran. Un ciudat care vrea să controleze totul şi care caută mereu un motiv pentru ceea ce face.

-Motiv?

-Da. Inimă nu mai am. O simt aşa de rar, încât de multe ori sunt sigur că nici nu există. La mine totul este filtrat de creier. Toate simțurile care nu pot fi identificate sau catalogate sunt eliminate sau încerc să găsesc o explicație logică. Pentru orice lucru trebuie să existe un motiv. Nu voi merge la plimbare pur şi simplu, doar dacă prin acea plimbare pot să mai rezolv nişte lucruri. La mine totul e matematică, o ecuație cu multe paranteze şi acolade.

-Eşti o poamă.

-Poftim?

-Vreau să fiu supărată pe tine. Chiar mă chinui, dar nu reuşesc.

-Vreau să fii supărată pe mine, deoarece vreau să simt cum e acest lucru.

-Nu ştii cum e să fie cineva supărat pe tine?

-Nu cineva de care îmi pasă.

8.

INTERVIU (partea a VIII-a) :

-Ce înseamnă dragostea pt dvs.?
-La această întrebare nu voi răspunde.

Apartamentul lui era scăldat în lumina caldă a şemineului. Vocile celor doi se auzeau dintr-o cameră de la capătul coridorului. Era camera de trofee, cu toate premiile pe care le-a primit pentru rolul lui Johnny Right. Acum erau prăfuite într-o cameră în care nu mai intrase de doi ani.

-Tot nu pot înțelege, spuse ea privind premiile.

-Ce nu poți înțelege? Că am renunțat la viața de actor?

-Da. Este singurul lucru care contează pentru mine.

-Nu spune asta. Nu e bine ca toată viața ta să se învârtă doar în jurul actoriei. Uite unde am ajuns eu. Și pentru mine doar asta era important. Doar următorul rol mă fascina şi când calitatea rolurilor a scăzut brusc, am continuat să le accept, doar pentru a nu sta acasă şi a fi deprimat. Viața de actor e foarte singuratică.

-Eu am avut alte experiențe.

-Nu trebuie să confunzi vorbele frumoase şi linguşeala cu prietenie. Un pas greşit şi toți aşa-zişii prieteni te părăsesc şi apar în cine ştie ce interviu televizat, spunând că nu au observat niciodată că ai probleme cu drogurile sau alcoolul. Cum să ştie aceste lucruri despre tine, dacă îi interesează persoana ta doar când poți să le aduci profit?

-Te-ai ars rău de tot.

-Nu spun că fiecăruia i se întâmplă acest lucru, dar trebuie să ai grijă. Niciodată să nu crezi că ție nu ți se poate întâmpla aşa ceva. Și eu credeam că sunt cu picioarele pe pământ, dar curând m-am lăsat vrăjit de bani, maşini rapide, petreceri, multe femei şi droguri. Toate se leagă şi este greu să le rezişti. Toată lumea te iubeşte, toți vor să fie în preajma ta. Azi eşti în top şi toată lumea e la picioarele tale, dar gloria nu este de durată. Puțini sunt cei care au reuşit să păstreze echilibrul. E greu, când după o petrecere pe care ai dat-o, toată lumea pleacă şi rămâi tu femeia de servici care strânge tot gunoiul. Atunci te duci singur în dormitor şi realizezi că a mai trecut o zi în care ai încercat să fugi de realitate şi ce bine a fost că nu trebuia să-ți aminteşti că de fapt te prostituezi. Cu fiecare rol prost pe care îl acceptam, mă adânceam tot mai mult în aceste nisipuri mişcătoare.

-Mi-e greu să îmi imaginez acest lucru.

-Când mă vezi cum sunt acum, te cred că ți-e greu. Mă bucur că nu-ți mai aminteşti de personajul meu, maică-ta precis şi-ar aminti. Pentru mine a fost cel mai rău lucru care a putut să mi se întâmple, în ciuda faptului că era singurul lucru pe care mi l-am dorit cu adevărat. Visul meu mi-a adus decăderea ca persoană. Până la urmă, clinica de dezintoxicare a fost cel mai bun lucru. Acolo trebuia să mă confrunt cu demonii interiori şi să trăiesc fiecare zi cu realitatea în ceafă, fără nici un sedativ. A fost al dracu' de greu şi mi-am jurat că nu mă voi întoarce în această industrie.

-De aceea ai încercat să mă convingi să mă las de actorie...

-Mi-ai plăcut şi nu am vrut ca şi tu să treci prin acest calvar.

-Numai că tu ai avut parte de experiențe rele nu înseamnă că şi mie îmi va merge la fel. Trebuie să mă laşi să văd cum este viața asta pe care tu nu o vrei. Eu o vreau. Trebuie să ştiu din ce lemn sunt cioplită. Trebuie să ştiu dacă pot face față stresului, presiunilor şi a tot ce are de-a face cu cinematografia.

-Te rog ceva.

-Spune.

-Nu încerca să mă convingi să revin. Nu mai vreau să am de-a face cu filmul, cu toate că va fi cam greu acum să mai duc o viață anonimă. Ziariştii precis sunt deja pe urmele mele şi până la urmă mă vor depista.

-Crezi că dacă te ascundeai aşa, ai fi scăpat de ochii ziariştilor pentru totdeauna? Cineva tot te-ar fi recunoscut. Trebuie să accepți că ai fost o vedetă în tinerețe şi că acest lucru nu se şterge cu buretele. De tine lumea îşi va aminti.

-Da, precis voi apărea în cine ştie ce ziar, la personalități care au murit şi de care nimeni nu vrea să-şi amintească.

-Vrei să-ți spun ceva haios?

-Spune.

-M-am întâlnit azi cu agenta mea, după cum ştii.

-Şi?

-Cică de azi dimineață telefoanele sună neîncetat. Toți cei mari mă vor în filmele lor. Cei care m-au văzut aseară la premieră au fost încântați de talentul meu şi acum mă vor. Îți dai seama? Acum nici nu ştiu ce regizor să aleg: pe Steven sau pe Clint?

Îl privi cu o mutră hidoasă, când observă că era aşa serios.

-Hei, eu fac aici pe megalomana şi tu eşti mai serios ca moartea.

Danny zâmbi şi fața lui Corrina se lumină.

-Ştiam că acolo undeva stă ascuns acest zâmbet de serial tv.

Stătea întins pe canapeaua psihologului şi se holba la tavanul neted şi imaculat. Degetele-i stăteau împreunate sub cap, susținându-l.

-Îmi vine să fug.

-Unde să fugi?

-Undeva departe. Departe de tot ce cunosc. Undeva unde sunt un nimeni şi unde pe nimeni nu interesează persoana mea.

-Alaska?

-Nu-i o idee chiar aşa de rea.

-Şi care este motivul acestei dorințe?

-Motivul? De ce trebuie să existe un motiv? Pur şi simplu nu mai vreau să fiu aici. Acesta cred că este un motiv destul de bun.

-Fugi de Corrina?

-Dacă fug de aici, însemană că fug de tot, ceea ce o include şi pe Corrina. Nu am curaj să mă apropii de ea.

-De ce?

-Pentru că mă îngrozeşte ideea de a lăsa garda jos. Să pierd controlul. Este mai bine să fiu în control asupra persoanei mele. Vreau să ştiu ce pot face şi ce nu. Nu am chef să mă surprindă cine ştie ce ieşire de a mea cu care nu aş şti ce să încep.

-Ai discutat cu Corrina despre teama ta de a te lega de cineva?

-Nu. Dar o fac eu să simtă că nu vreau să fie prea aproape de mine.

-Şi eşti sigur că ea pricepe ce încerci tu să îi arăți. Comportamentul tău poate avea efectul contrar. Ea poate crede că îți este indiferentă.

-Dar nu e aşa.

-Ştiu că nu e aşa, dar asta trebuie să-i spui ei. Ea nu pricepe de ce nu vrei să o vezi de fiecare dată când ea vrea să te vadă.

-În ultima vreme chiar mă rog să fie reținută pe platoul de filmare cât mai mult, ca să pot sta liniştit.

-Cu ce te tulbură prezența ei?

-Este un factor perturbator al liniştii mele. Pentru mine este îndeajuns să o văd o dată la 3-4 zile.

-Şi ce faci în zilele libere de Corrina?

-Nimic ieşit de comun, dar nu trebuie să îmi fac griji că apartamentul nu este pus la punct, că hainele sunt de două zile pe mine sau că nu m-am spălat pe dinți la prima oră a zilei. În zilele în care sunt singur pot să mă uit la televizor la ce am chef şi nu trebuie să vorbesc cu ea.

-Am impresia că ție nu-ți place de ea.

-Îmi place de ea, dar nu vreau ca ea să devină conținutul vieții mele. Nu am chef ca tot ce fac să aibă de a face cu ea. Eu am existat şi înainte ca ea să intre în viața mea. Nu vreau să renunț la acea viață, deoarece îmi place. Este o parte din mine şi nu vreau fie ştearsă din simplul fapt că ea are chef. Am şi eu tabieturile mele, care nu sunt multe, dar nu-mi place să-mi schimb programul doar că ea doreşte.

-Deci nu îți schimbi programul dacă ea îți cere acest lucru?

-Ba da, deoarece nu am chef de ceartă, dar nu sunt cu trup şi suflet la ceea ce întreprindem. Starea mea nu se aseamănă cu cea din zilele în care nu am alt program.

-Ar trebui să poți să renunți la lucrurile care ți se par importante. Doar aşa vei reuşi să prețuieşti ceva. Poți să o incluzi şi pe ea în programul tău, şi ați fi măcar împreună.

-Astea sunt chestii care nu-mi plac. Dacă mă uit la o emisiune pe care ea o urmăreşte doar de dragul meu, trebuie să îi explic mereu ceva despre ce se întâmplă, pentru a nu se uita ca boul la poarta nouă. Atunci eu nu mă mai pot concentra. În fața ei nu-mi pot exprima sentimentele față de ceea ce văd.

-De ce ți-e frică să îi arăți adevăratul eu?

-Nu vreau să ştie cine sunt, deoarece dacă ar afla ce plictisitor şi neinteresant sunt, nu ar mai schimba o vorbă cu mine.

-Crezi că-i aşa de superficială?

-Poate eu sunt aşa superficial.

-Eu cred că îți place să te victimizezi. Crezi că dacă îi ascunzi adevărata ta fire, vei câştiga ceva?

-Poate jucând un rol nu voi fi rănit.

-Crezi că vrea să te rănească?

-Nu intenționat, dar până la urmă tot ce rămâne după o relație sunt lacrimi şi regrete. Încerc să evit acest lucru, păstrând totul cât mai superficial posibil.

-Asta nu mai este autoconservare. Asta este teama ta prostească de intimitate.

-Există medicamente pentru această boală?

-Ce părere ai de zicala: cui pe cui se scoate?

Danny îl privi şi zâmbi.

-Crezi că mă poți păcăli cu psihologia asta inversă? Ştii că sunt un căpos şi nu pot fi convins aşa uşor.

După ce a stat o oră la machiaj, turnase doar o scenă de aproape zece ori. Nu era chiar aşa plăcut să aştepte ca lumina să fie perfectă, umbrele să cadă bine şi alte detalii tehnice. La producția precedentă au avut un buget mai mic şi nu se punea atâta accent pe estetică, ci pe talentul actorilor. Acum însă se afla pe platoul unei superproducții unde alte legi dictează derularea activităților. Se cam plictisea, aşa că se puse să mai citească scenariul. O deranja şi faptul că primea scenariul doar pentru ziua care urma. Asta era politica acestui film, pentru a nu se afla în mass-media nimic despre subiect. I se părea stupid şi irelevant. Dacă cineva vroia să vadă filmul, se va uita la el şi după ce ştie ce se va întâmpla în el.

Stătea pe scaunul dedicat ei, pe care chiar era scris numele ei şi nu doar o foaie tipărită pe imprimantă şi prinsă cu ace de siguranță, ca la filmul precedent. Acum era deja o mică personalitate. Primul week-end de la lansare a fost un succes nescontat la public având încasări care au depăşit cheltuielile de producție. Toate publicațiile de specialitate îi ridicau în slăvi prestația, şi bineînțeles în fiecare articol apărea şi o mică referire la apariția la premieră alături de Danny. Toți se întrebau de natura relației lor.

-E liber acest loc?

Corrina tresări, fiind concentrată asupra textului la auzul vocii. Ridică privirea şi îl văzu pe Danny, privind-o ca un câine alungat de stăpân.

-Deocamdată e liber, spuse ea zâmbind.

El se apropie de ea şi o sărută, privind în lături pentru a fi sigur că nu erau urmăriți.

-Este foarte periculos ce faci, spuse ea.

-Cum aşa?

-Acum totul este oficial.

-Ce?

-Că suntem împreună. Sunt sigură că cineva ne-a văzut, chiar dacă tu ai încercat să fi precaut. Astfel de veşti zboară rapid la urechile ziariştilor.

-Până acum oricum se scria despre noi. După părerea lor oricum suntem împreună.

-Eşti sigur că vrei să te bagi în asta?

-Am de ales?

-Eu cred că da.

-Alegerea am făcut-o cu mulți ani în urmă când, am ales meseria de actor.

-Cum ai intrat aici? Este un platou închis pentru cei străini producției.

-Mai am şi eu pile.

-Pe cine?

-Regizorul, spuse el zâmbind.

Filmările se încheiară târziu în noapte. Când părăsiră platoul de filmare, Corrina observă că Danny scoase maşina lui obişnuită din garaj, şi nu se mai ascundea. Oraşul era scăldat în luminile nopții şi le oferea camuflajul perfect. Se opriră la un fast food şi cumpărară un milk-shake. Se aşezară pe banca amenajată în fața bufetului şi povestiră despre orice le trecea prin minte. Râseră şi se simțiră bine.

-Pot să te întreb ceva? spuse ea.

-Ce?

-De unde schimbarea asta în comportamentul tău?

Să îi spună că acum juca un rol? Să îi spună că îi este teamă de moare? Să îi spună că ar vrea să dispară în acel moment din acel loc şi că s-ar duce acasă să se uite le tv?

-Am realizat că m-am comportat ca un copil.

-Mă bucur că eşti de aceeaşi părere. Am impresia că, deşi eşti aici lângă mine, de multe ori mintea ta este departe de mine.

Despre ce vorbeşte? Oare cum s-o fi terminat episodul din seara asta? Mai are de gând să vorbească mult? Începe să mi se facă frig.

-Nu ți-e frig?

-Puțin.

Îşi dădu jos jacheta şi o puse peste umerii ei.

-E mai bine aşa?

-Da.

Pentru scurt timp nu scoaseră o vorbă. Acel moment de linişte era foarte neplăcut.

-Scuză-mă că revin la acest subiect, dar de ce ai renunțat la rolul din serial, mai ales că spui că aveai succes cu el?

-Eram orgolios. Eram sigur că serialul mi-a adus destulă popularitate pentru a primi roluri bune pentru cinema. Am şi avut câteva scenarii destul de bune, dar după cum ai putut vedea, ceea ce citeşti de multe ori nu seamănă cu filmul final. Crezând că l-am prins pe D-zeu de picior, nu am mai semnat contractul cu producătorii serialului pentru sezonul următor şi prin urmare trebuia să dispar cumva. Aşa că Johnny Right a trebuit să moară. Filmele care au urmat, trei la număr, au fost groaznice şi eram tot mai deprimat că publicul nici măcar nu mai vroia să mă vadă pe ecran. Ăsta e cel mai groaznic lucru, să ştii că eşti nedorit. Aşa că am cedat scena celor care au succes. Nu mă înțelege greşit, acum nu regret nimic. Mă bucur că am scăpat de lumea asta făţarnică.

Corrina îşi lăsă privirea în jos, simțindu-se atacată. Danny realiză că îşi ieşea din rol şi că devenea iar cel real.

-Scuză-mă. Iar sunt insensibil.

-Este ciudat. Eu doresc din tot sufletul să ajung unde tu ai fost, iar tu fugi de acea viață.

-Tu nu vei ajunge unde eu am fost, deoarece acel loc este groaznic. Tu vei depăşi rolurile mediocre, deoarece de acum nu le vei mai primi. Este destul un film în care să arăți ce poți şi toți sunt călare pe tine şi îți exploatează talentul. Iar devin pesimist. Pentru mine este greu să mă detaşez emoțional de acest trecut.

Ea îl îmbrățişă şi îl sărută scurt pe buze. Danny acceptă căldura îmbrățişării şi pentru un moment realiză ce bine era să simtă acea apropiere. Acest sentiment nu dură, deoarece după nici un minut, simțea că brațele ei îl sufocau. Simțea că trebuia cumva să se elibereze din acea menghină care nu-l lăsa să fie liber.

-Mai aduc un shake, spuse el ridicându-se şi eliberându-se din îmbrățişarea ei ucigaşă.

Când reveni, Corrina stătea în acelaşi loc citind din scenariu.

-Nu înțeleg prea bine femeia pe care trebuie să o interpretez. Pare plină de contradicții.

Bine ai venit în lumea mea.

-Poate te pot ajuta.

-Lasă. Oricum nu avem aşa mult timp să fim împreună. Mă voi descurca cumva. Bău o gură din shake şi îl sărută cu buzele cu aromă de căpşuni. Lumina orbitoare a unui bliț îi trezi la realitate. Danny îşi acoperi instinctiv fața, în timp ce Corrina nici nu ştia ce să facă. Danny observă că era la un pas de panică şi trebuia cumva să plece de acolo. O luă de mână şi o trase după el până la maşină. Îi deschise uşa şi se îndreptă spre uşa sa. Fotograful se apropie de ei.

-Mai o fotografie vă rog.

-Ai făcut destule pentru seara asta.

Intră în maşină şi demară cu viteză. Corrina era încă speriată.

-Ce-a fost asta?

-Primul tău paparazzo.

Sentimentele lui Corrina erau împărțite. Era fericită că acum era deja cineva, dacă fotografii erau pe urmele ei. În acelaşi timp era îngrozită că o persoană străină i-a violat intimitatea fără să-i ceară voie. Era un sentiment dulce-amărui. Ajunseră la apartamentul lui Danny. Urcară şi intrară în dormitor. Se dezbrăcară pentru dormit. Intrară sub plapuma subțire şi Corrina îi luă brațul şi îl făcu să o țină în brațe.

-Mulțumesc Daniel.

-Pentru ce?

-Că ai fost prezent în acel moment.

-Trebuie să te obişnuieşti cu ei. Cu timpul îi vei cunoaşte pe unii chiar după nume. De obicei trebuie să-i laşi să îți facă câteva poze, după care se liniştesc. Dacă vei fugi de ei, mereu vei fi vânată.

-Ce m-aş face fără tine?

Sper să nu te ataşezi prea mult de mine. Nu e bine pentru tine. Te voi răni.

-Şi fără mine ai fi învățat ce trebuie să faci.

-Dar cu tine ca ghid este mai bine. Mă simt în siguranță în brațele tale.

De ce trebuie să spui mereu ceea ce simți? Aş prefera să nu spui nimic. Nu vreau să ştiu cât de mult ții la mine, sau cât de mult mă admiri. Nu vreau să mă vrei. Vreau să mă urăşti. Vreau să mă laşi singur. Să fiu iar fericit.

-Ai spuse ceva? întrebă Corrina.

-Nu.

-Noapte bună.

Ea nu îi eliberă brațul. Începu să-i placă căldura trupului ei în brațele sale. Era un sentiment familiar, ca pe vreamea când era mic şi se cuibărea în brațele mamei. Poate că toată lupta asta împotriva intimității era o prostie. Poate că nu era chiar aşa rău. Starea acesta de euforie nu ținu mult, deoarece după câteva minute nu mai suporta apropierea ei. Nu putea să adoarmă sub nici o formă. Mintea sa făcea ore suplimentare şi îşi creea tot felul de scenarii: el cu Corrina şi doi copii într-o casă în suburbie... groaznic; sau ea lipită de el precum frații siamezi. Se chinui să se elibereze din îmbrățişarea în care ea adormi.

Îşi trase brațul, trezind-o.

-Vreau să mă ții în brațe.

-Eu vreau să dorm.

Se ridică din pat şi se duse în camera de zi. Se întinse pe canapea şi se acoperi cu cuvertura. Corrina se trezi în urma acestei răbufniri. Îi trebui puțin să se dezmeticească şi să priceapă ce se întâmpla de fapt. Se ridică din pat şi întră în camera de zi unde Danny se uita la televizor. Deşi o observă când intră, lăsa impresia că era mult prea concentrat asupra acelei emisiuni şi nu sesiză prezența ei.

Corrina se aşeză pe pat, îi mângâie părul.

Ce bine e... nu are voie să-mi placă. Acum sunt supărat. Trebuie să fiu supărat.

-Cu ce am greşit?

-Eu nu sunt genul ăla de bărbat.

-Care gen?

-Cel care toată ziua te ține în brațe sau te pupă de fiecare dată când pleacă şi vine de la budă.

-Nici nu vreau aşa ceva.

-Asta îți doreşti. Poate până acum nu ai articulat încă dorința ta, dar acest gen de bărbat cauți.

-Vreau doar puțină căldură.

-Pentru mine e greu să fac aşa ceva.

-Cum poate să fie greu? Este cel mai normal lucru de pe pământ.

-Eu nu sunt normal.

-Bravo. Acum chiar că mi-ai spus-o.

-Îmi plac şi mie îmbrățişările, dar toate se termină odată. Nu-mi place să dorm îmbrățişat cu tine. Îmi place să am loc în pat şi să dorm răsfirat pe tot patul, iar tu mereu mă cauți în somn să pui ba un picior pe mine, ba o mână. Când dormi la mine mereu mă trezesc obosit.

-Atunci nu voi mai dormi la tine.

-Nu asta am vrut să spun, doar că poți şi tu să te controlezi puțin, aşa cum fac eu.

-Te controlezi?

-Da.

-De ce e nevoie să te controlezi? De ce nu poți fi aşa cum eşti de obicei?

-M-ai urî.

-Drept să-ți spun, nu sunt departe de acest sentiment. Am impresia că nu mă placi.

-Te plac.

-Atunci de ce te porți cu mine de parcă aş fi o străină.

-Pentru că eşti o străină. Pentru mine eşti o străină. Doar eu îmi sunt familiar. Nu pot accepta aşa cu una cu două ca o persoană perfect străină mie să se instaureze în viața mea şi să aibă pretenții pe care eu nu le pot îndeplini.

-Ce pretenții? spuse ea cu vocea tremurândă. Puțină apropiere? Puțină mângâiere? Nici mie nu mi-e uşor să fiu aşa departe de casă, de părinți, de prieteni. M-ai întrebat cumva ceva despre cei apropiaţi mie?

-De ce să întreb?

-Pentru că dacă îți pasă de cineva, faci aşa ceva. Atunci vrei să cunoşti cealaltă persoană.

-Cât ştiu despre tine îmi este destul.

-Destul pentru ce?

-Pentru a duce o conversație cu tine.

Ea se ridică şi se duse în dormitor. Se îmbrăcă şi se îndreptă spre uşă. Danny nu interveni decât în ultimul moment.

-Ce faci?

-Observ că prezența mea în acest loc îți provoacă disconfort. Nu vreau acest lucru. Nu vreau să ajungem să ne urâm când am putea face contrariul.

Danny se năpusti asupra ei şi o sărută pătimaş. Ea la început îl îndepărtă, dar până la urmă se lăsă dusă de valul de euforie cu care el îi devora trupul.

După minute de extaz şi epuizare fizică, după ce lichidele esențiale i-a unit, Danny stătea întins pe burtă pe patul răvăşit. Corrina se juca cu unghiile pe spatele lui care lucea în lumina becului stradal.

-Ce vei face mâine? întrebă Danny.

-Chiar te interesează, sau întrebi doar din politețe?

-Nu vezi că mă strădui?

-Mâine voi face poze. Agenta mea a organizat o şedință foto pentru o revistă renumită. Mă vor pe copertă.

-Eşti nervoasă?

-Puțin. Încă nu am fost fotografiată de un profesionist. Sunt curioasă cum vor ieşi. După-masa va trebui să dau un interviu pentru o emisiune de cinema de la un post tv local.

-Se pare că eşti în miezul acțiunii. Îți place?

-Este perfect. Nici nu am timp să gândesc. Este aşa cum mi-am dorit.

-Atunci e bine.

-Nu eşti prea convins.

-Important este ție să-ți meargă bine. Eu nu sunt important.

-Cum să nu fii?

-Pentru că nu mă consider. Prezența mea nu este ceva fără de care lumea nu ar putea exista.

-Pentru mine eşti important. Felul tău ciudat de a fi mă atrage. Mă incită. Deşi la alte persoane care s-ar fi comportat aşa cu mine de mult le-aş fi dat papucii, ştiu că la tine nu e intenționat. Pur şi simplu nu eşti normal, după cum spuneai.

Scoase un chicot, la care Danny răspunse cu un zâmbet. Îi plăcea acel moment de intimitate, dar nu mai mult. Nu trebuia exagerat. Nu trebuia acum să adoarmă îmbrățişați. Simțea că somnul îl lua şi că se simțea prea bine. Acest lucru îl sperie.

În următoarele două săptămâni nu prea se văzură. Corrina trebuia să plece în turneu pentru promovarea filmului la San Francisco şi alte oraşe pe pe coasta de vest. Când reveni în toiul nopții, veni direct la apartamentul lui. Sună la uşă. Danny se trezi speriat la auzul soneriei. Se duse să deschidă uşa. Ea îl aşteptă cu un zâmbet larg pe buze.

-Ce cauți aici? întrebă el încă somnoros.

-Acum am veni de la aeroport.

El stătea în continuare în uşă nelăsându-i loc să intre.

-Dormeam, spuse el de parcă se aştepta la o întrebare pentru acest răspuns.

-Bine, spus ea scăzându-i brusc entuziasmul. Nu se aştepta ca el să recționeze aşa rece, lipsit de inimă. Se întoarse şi plecă. Danny închise uşa, reveni în pat şi adormi la loc. Dimineața putea jura că totul a fost doar un vis. Apoi în timp ce se dezmeticea realiză că totul a fost aievea. Nu a fost nici o farsă a minții. Ea a venit la el și el i-a refuzat vizita. Ea a venit plină de fericire şi el i-a tăiat elanul.

Ştia că nu a procedat corect, dar încerca să dea vina pe oboseală şi somn. Dacă se gândea bine, chiar aşa a fost. Somnul a fost mereu inamicul lui. Dacă era trezit din somn în mijlocul nopții nu putea garanta pentru nimic. De multe ori a fost trezit cu telefonul noapte, a dus convorbirea, răspunzând interlocutorului, dimineața neamintindu-şi că a vorbit la telefon.

Ştia că nu-i putea da o astfel de explicație lui Corrina. Ea nu l-ar fi înțeles. Se îmbrăcă şi se urcă în maşină. În drum spre apartamentul ei se opri la o florărie şi cumpără un buchet mare de trandafiri. Bătu la uşa apartamentului ei. Nu răspunse nimeni. La ieşire din complexul de apartamente îl opri administratoarea.

-O căutați pe domnişoara Corrina?

-Da.

-Vă cunosc, spuse ea.

Perfect. Iar un fan al serialului care nu-l poate uita.

-V-am văzut împreună de mai multe ori. Sunteți prietenul ei?

-Sper că mai sunt.

-Nu ați văzut-o de mult, nu-i aşa?

-Mda.

-S-a mutat. Şi-a închiriat un apartament mai pe măsura ei. Acum că este cunoscută, nu mai poate locui aici.

-Aveți adresa ei?

-Da. Mi-a lăsat-o ca să pot să-i trimit poşta care mai vine pe vechea adresă. Pe majoritatea nici nu-i interesează ce se întâmplă cu poşta lor după ce pleacă. Am aruncat saci întregi de scrisori cu facturi şi alte chestii, nu că m-aş fi uitat.

Îi scrise adresa pe o bucată de hârtie. Danny îi mulțumi şi plecă spre acea adresă. Ajunse într-un cartier luxos în care erau doar apartamente scumpe de închiriat. Găsi adresa ei. Sună la interfon. Auzi vocea lui Corrina.

-Sunt eu.

Urmă o pauză de câteva secunde.

-Mă laşi să urc?

Se auzi bâzâitul electronic al încuietorii şi uşa se deschise. Urcă până la etajul doi unde era apartamentul ei. Uşa era întredeschisă. O împinse încet şi intră tiptil. Auzi zgomot din bucătărie.

-Eşti greu de găsit, spuse el. Nici nu mi-ai spus că te-ai mutat.

Acum el face pe victima, îşi spuse Corrina.

-Ți-am spus. Vocea ei veni dintr-un dulap în care jumătate din corpul ei era ascuns. Ți-am lăsat chiar şi un bilet pe noptieră cu noua adresă.

-Nu l-am găsit.

-Era pe partea mea a patului, dacă există aşa ceva.

Acolo nu se uitase. Nu se uita niciodată în acel loc. Era aşa de obişnuit să nu folosească acea parte a patului, încât, din punctul lui de vedere, nici nu exista. Asta ce însemna? Că nici ea nu exista pentru el?

Într-un final Corrina ieşi din dulap şi îl privi. *Se vedea că* avea ochii umflați de la plâns.

-Ce vrei?

El o privi ca un copil mic întinzând buchetul de flori. Ea îl luă şi se întoarse să caute o vază. Cum nu găsi, îl puse într-o oală de fiert spaghete.

-Sunt un prost.

Ea îl privi cu interes, fără a schița nici un sentiment, parcă aşteptând mai mult din partea lui.

-Îmi pare rău că m-am comportat cu tine aşa urât azi noapte, dar când sunt trezit din somn mă comport ca în vis. Dimineața nici nu am fost sigur că ai fost la mine. Ai fost?

-Mai bine nu aş fi venit. Am crezut că îți voi face o surpriză.

-Mi-ai făcut o surpriză...

-Speram să fie o surpriză plăcută.

-Ce să mai spun?

-Ce să mai spui? Aseară ai ştiut exact ce să spui. Aseară nu am văzut nici o urmă de bucurie când m-ai zărit.

-Somnul meu...

-Lasă somnul în pace. Nu da vina pe somnul tău ciudat. Dacă aş avea un loc acolo la tine în inimă, sentimentul ar fi fost instantaneu, nu trebuia să fii treaz să te gândeşti că trebuie să fii bucuros. Ar fi fost bine oricum, doar acea față acră de nu ar fi fost.

-Nu ştiu ce să fac.

-Cel mai bine ar fi să nu mai faci nimic. De fiecare dată când faci ceva, o dai în bară. Tu cu teama ta de a te lega.

De unde ştie?

-Crezi nu ştiu? Toți bărbații suferă de acest lucru. Bineînțeles că nu toți duc această teamă la extrem, aşa cum faci tu. Am mai văzut eu specimene ca tine. Nu iese bine. Pentru mine nu e bine. Doar mă distrug. Degeaba încerc să-mi impun să nu pun la suflet indiferența şi respingerea ta, dând vina pe această boală deja genetică, la un moment dat sufletul meu cedează.

-Ce bine trebuie să fie să ai suflet. Eu l-am pierdut deja de mulți ani. La fel şi sentimentele. Acum sunt secat şi încerc să mă descurc cumva cu ce mi-a rămas. Crezi că de bună voie m-am izolat în ultimii ani? M-am izolat că ştiam că nu pot oferi nimic şi că nimic din ceea ce primesc nu pot aprecia.

-Cine te-a rănit aşa tare?

-Nu a fost o singură persoană. Fiecare a luat ceva din mine şi după câțiva ani de trai sălbatic am ajuns gol. Un înveliş. Dar vreau să mă schimb. Vreau să învăț din nou să simt. Nu îți cer să mă ajuți, deoarece ai destule pe cap. Îți cer doar să nu mă ştergi de pe listă.

-Cum e să nu simți nimic?

Nu găsi nici un răspuns la această întrebare. Avea impresia că este captiv într-un continuu vârtej în care toate simțurile şi sentimentele îngheață şi din care nu are şanse să evadeze.

Se întoarse şi părăsi apartamentul ei. Ea rămase înrădăcinată în bucătărie cu un picior desculț pe gresie şi cu celălalt cocoțat pe un scaun. Privi florile frumoase. Se întoarse la dulapul ei pe care trebuia să-l golescă ca să găsească oala cu pricina. Nu se mutase decât de câteva zile şi încă se simțea străină într-un apartament aşa mare, mai mare ca cel al lui Danny. Iarăşi Danny.

Era în California. Era aproape de ocean. Avea o carieră care era ascendentă. Totul trebuia să fie perfect, dar nu era. Simțea că s-a întors la tânăra care a venit cu un vis în acest oraş. Simțea că nu s-a schimbat nimic în adâncul ei, acolo unde îşi dorea să fie iubită şi să iubească. Toate bijuteriile şi hainele scumpe pe care le-a primit de la diferite case de modă pentru premiere erau doar învelişul. Era imaginea ei de scenă. Deşi era doar un manechin pentru acele haine, începea să simtă o anumită atracție pentru lux. Chiar a făcut un raid pe Rodeo Drive la cumpărături de lux cu Stela.

Spunea că se simte ca în Pretty Woman. Nu îşi dădea seama, dar se schimba. Nu mai era acea persoană simplă. Când vedea un aparat de fotografiat, se afişa cu zâmbetul de scenă. Nu mai ieşea din casă nemachiată. Îşi spunea că trebuie să se prezinte într-un fel anume, un cadou pentru fanii ei. Deşi nu vroia să se considere megalomană, era pe cel mai bun drum să devină o mică divă. Pentru următoarele două luni nu a mai auzit nimic de Danny şi nici nu l-a căutat. Îi simțea lipsa, şi de multe ori a vrut să îl sune, dar renunță.

La diferite premiere apărea de braț cu colegi din filmele pe care tocmai le turna. Totul era platonic cu aceştia, dar trebuia să-şi păstreze imaginea. Ziarele bineînțeles că o cuplau cu fiecare bărbat care apărea în preajma ei.

Danny începu să fie urmărit de paparazzi. A fost nevoit să renunțe la emisiunea radio, deoarece a fost depistat şi începeau să sune doar femei între două vârste care mai erau îndrăgostite de tinerelul Johnny Right. Îi era tot mai greau să facă lucrurile care îi plăceau înainte, ca de exemplu alergatul pe faleză.

Acum, că figura lui apăruse în câteva ziare, era recunoscut cu uşurință. Nu mai ieşea din casă fără căciulă şi ochelari de soare. Spera că apele se vor linişti, mai ales că oficial nu mai era împreună cu Corrina, şi ştia că ea era motivul pentru care a revenit în atenția publicului. A început să primească şi scenarii. Vroiau cu forța să profite de noua sa faimă pentru a face câțiva parai. Toți vroiau doar să profite. Toți erau nişte sugative. Şedințele la psiholog erau tot mai dese. Simțea cum presiunea devenea tot mai mare şi îi era teamă să nu ajungă iar în capcana drogurilor şi alcoolului.

9.

INTERVIU (partea a IX) :

-Cum de ați acceptat acest interviu?
-Pentru a încheia o dată pentru totdeauna cu presa.
-Credeți că de acum înainte veți mai fi vânat de paparazzi?
-Ce rost ar mai avea? Nu am de gând să revin în lumea filmului. Pot să scrie cât vor despre mine, că pe nimeni nu mai interesează.
-Credeți că o viață normală v-ar satisface?
-Este singurul lucru care mă mai poate mulțumi.
-Vă mulțumesc pentru sinceritate.
-Nu pot spune „cu plăcere”, deoarece într-un fel am fost nevoit să fac acest pas.

Zilele treceau destul de greu. Pe Corrina o mai vedea din când în când în câte o emisune tv sau la vreo premieră. Cu fiecare apariție pe marele ecran semăna tot mai mult cu o stea de cinema. Era clar că şi-a găsit locul în acestă industrie. Nu era invidios, ci era mândru, deşi egoistul din el ar fi dorit ca ea să rămână acea persoană pe care a cunoscut-o la început.

Ridică receptorul şi formă numărul psihologului.

-Sunt mândru de tine, spuse acesta.

-Se pare că toți aceşti ani de terapie au adus roade.

-Mă bucur că ai reuşit să ții piept acestei încercări. A fost greu?

-Tentația de a reveni la vechile obiceiuri a fost mare, dar acum văd altfel lucrurile. Ştiu că nu ei mă controlează pe mine, ci eu pe ei. Nu succesul e cel care mă ține în viață.

-Ai mai auzit ceva de Corrina?

-Ai un stil aparte de a arunca sare pe rană.

-După câte ştiu, ai cerut doar timp ca tu să îți dai seama ce vrei, chiar dacă acest lucru mi se pare stupid. Eu cred că ție îți place să faci pe neînțelesul. Este un fel de hobby al tău.

-Mai degrabă o povară.

-Dacă nu îți place starea asta, de ce nu faci ceva împotrivă?

-Ca de exemplu?

-Deschide-te în fața cuiva... în afară de mine.

Fața lui Danny căzu după o urmă de speranță. Era clar că ceea ce îi cerea psihologul era ceva de neimaginat. Nu se putea deschide aşa uşor. În fața psihologului nu era vulnerabil, acesta fiind doctorul lui. Telefoanele amicale erau taxate şi Danny ştia acest lucru. Nici nu îl considera pe psiholog un prieten. Era însă cineva care, deşi contra unei taxe, era mereu prezent. Dar dacă era vorba de alte persoane, sufletul lui era cel mai ingenios seif care exista pe lume.

Prefera să treacă prin viață transparent, să nu fie nevoit să schimbe cu nimeni o vorbă. De aceea iubea super-magazinele. Acolo se putea plimba cu căruciorul ore în şir, studiind informațiile de pe ambalaje, putea să mănânce, să citească ziarul şi totul cu un minim de contact cu personalul. Ura magazinele în care de cum intra săreau pe el vânzătorii înfometați după comisionul primit din vânzarea mărfii. Îl făceau să se pripească şi în ciuda faptului că ar fi dorit să cumpere ceva, prefera să părăsească acel loc blestemat. De aceea ocolea buticurile de marcă, unde datorită prețurilor piperate, vânzătorii frecau menta toată ziua, iar dacă cineva intra din greşeală în magazin, săreau pe el ca hienele.

Evita şi piețele. Nu-l interesa că acolo marfa e mai proaspătă sau mai bună. Vânzătorii care îl îmbiau la fiecare pas, erau iadul lui. Fiecare avea produsul mai bun şi prețul mai mic.

Corrina stătea în spate în maşina luxoasă. Şoferul era prins în trafic, dar ea nu sesiza nimic. Era adâncită în lectura noului scenariu. Era uluită de cantitatea de proiecte care i se ofereau. Era fericită că reuşise ceea ce şi-a propus. Ştia că mulți actori nu au norocul ei. A avut curajul să joace în producții mici dar de calitate şi a dat lovitura. Şi asta este o metodă de a deveni star. Deşi nu-i plăcea să recunoască, noua viață îi plăcea. Acele mici amănunte ca de exemplu să cumpere ceva fără să o

intereseze prețul, sau să primească o masă la un restaurant fără să rezerve din timp (nu că înainte ar fi avut bani să meargă în restaurante scumpe, dar era sigură că nu ar fi primit masă dacă nu ar fi făcut rezervare cu câteva săptămâni înainte).

Acum lucrurile se schimbaseră. Era cineva şi îi plăcea acest nou stil de viață. Telefonul mobil îi suna din cinci în cinci minute şi nu prea reuşea să se concentreze asupra rolului. Numai ce se adânci din nou în lectură, când îşi aminti de Stela. O sună.

-Gagico, mai trăieşti? spuse Stela.

-E grea viața de vedetă.

-De unde mă suni?

-Sunt în oraş.

-Pe unde ai umblat săptămâna asta?

-Stai să fac pe interesanta. Am fost la New York pentru o audiție care a ieşit bine şi cred că voi primi rolul. Audiția a fost doar o formalitate. Apoi am revenit şi am luat masa cu George care vrea să facă un nou film independent în care cică are ceva pentru mine.

-Mă enervezi. Le-ai făcut măcar poze la bunătățile de actori cu care eşti la per tu? Ştii că prietena ta e moartă după aşa ceva.

-Cum crezi că aş arăta în fața lor dacă i-aş orbi mereu cu blițul? Ei se bucură că scapă de paparazzi şi atunci apar eu „cea nouă” şi fac pe fanul înrăit. E şi aşa destul de greu să nu roşesc în fața lor şi să nu hiperventilez.

-Bine. Bine. Fii şi tu o scorpie de la Hollywood.

-Stela...

-Glumeam. Mi-e dor de tine. Când ne vedem?

-Sper ca pe week-end să fiu mai liberă. Mai vorbim.

-Să nu mă înşeli cu Meryl.

-Nu-ți fă probleme. Tu vei rămâne prietena mea cea mai bună.

Închise telefonul şi zâmbi. Avea nevoie de aşa o conversație. În ultima vreme nu a mai avut parte de bârfe simple şi fără sens. Realiză că acum viața ei se împărțise în două. Era viața de până la premieră şi viața de după premieră. Viața de până la premieră a fost fără succese profesionale, dar cu mult timp liber, în care organiza cu Stela după-mese cosmetice în care îşi puneau tot felul de măşti cu alge pe față sau îşi vopseau unghiile. Era viața simplă, dar plină de mici bucurii. Viața de după premieră era viața pe picior mare. Deodată toată lumea era interesată de ea, doar cine trebuia nu.

Maşina rula pe o şosea în apropierea falezei. Pe o bancă parcă îl văzu pe Daniel. Îi spuse şoferului să oprească. Geamul electric se lăsă în jos pentru a vedea mai bine. Inima începu să-i bată mai tare. Bărbatul privi în direcția ei. Nu era el, doar semăna. Închise fereastra şi maşina rulă în continuare.

Într-un fel se gândea cum ar fi decurs totul dacă ar lua totul de la început. Danny avea să fie la fel dacă ea nu ar fi avut succes cu filmul? Poate prăpastia dintre ei nu se formă datorită țelurilor diferite în viață. Poate că totul avea de a face ceva cu personalitatea lor. Poate ea era prea pătimaşă şi el nu destul de pătimaş.

Nu ştia ce să facă. Îi era dor de el. Lui Stela nu îi spuse nimic. Îi cunoştea punctul de vedere. Întotdeauna se bazase pe instinct. Până acum, şi rolurile aşa le-a ales, şi nu a dat greş. Poate că Daniel nu era bărbatul ideal, dar avea ceva ce o incita. Acea nepăsare care îl făcea aşa atractiv.

Făcu semn şoferului să tragă pe dreapta. Părăsi maşina şi coborî pe plajă. Îşi scoase pantofii. Îi luă în mână şi păşi pe nisipul fierbinte. În jurul ei copii fugeau şi chicoteau. Acolo lumea nu era un film. Acele râsete erau reale. A avut nevoie de această infuzie de viață pentru a nu recunoaşte că a devenit un robot. O împătimită a muncii. Stela i-ar spune să o lase mai lent că nimeni nu îi va ridica statuie. Corrina i-ar răspunde că o statuie nu, dar poate o stea pe Walk of Fame.

Într-un fel, chiar evita să o vadă pe Stela. Prefera să vorbească la telefon. Dacă ar vedea-o, precis ar plânge şi şi-ar dori să petreacă mai mult timp împreună. Daniel avea dreptate când afirma că faima asta avea două tăişuri. Important era să poți alege care tăiş să te taie mai adânc.

Se apropie de apa sărată care veni cu viteză şi înspumată se cuibări în jurul gleznelor ca apoi să dispară. Era plăcut să nu se mai gândească la scenariul pe care îl studia, la toate zborurile pentru promovarea filmelor, la nimic. Se aşeză pe nisip la o distanță sigură față de apă. Privi soarele care se pregătea să apună. Scoase telefonul şi formă numărul lui Daniel. Vru să sune, dar îl închise. Ştia că era disperată. Dacă ea îl va suna, iar va strica totul, deoarece el se va simți din nou îngrădit.

Se ridică de pe nisip şi reveni la maşină.

În acelaşi timp Danny stătea pe terasă şi privea acelaşi apus. Stătea întins în hamac şi asculta muzică meditativă. Nu era el un adept al tehnicilor asiatice de relaxare, dar muzica îi plăcea. În timp ce stătea calm, privind cerul, imaginea lui Corrina apăru în mintea sa.

În astfel de situaţii nu ştia ce să facă. Vroia să o revadă. Dorea să o strângă din nou în braţe. În mintea sa chiar şi-a creat scenarii despre cum va fi, când va fi, dar totul se lovea de zidul numit Daniel Berg. Acestea scenarii erau frumoase în minte. Chiar perfecte, dar nu erau reale. Ştia că el nu ar putea savura un moment de intimitate fără să se gândească la ce trebuie să facă în continuare pentru ca totul să decurgă conform unui plan pe care el credea că femeile îl doresc.

De ce căuta mereu această perfecţiune? Nimeni nu vroia ceva aşa perfect. O floare la prima întâlnire. Un te iubesc fugar. Aceste lucruri le-a făcut cu mult timp în urmă, dar nu au însemnat nimic. Nu erau reale. Totul a fost bine pus la punct pentru a ajunge în patul lor. Acum însă simţea cum toată situaţia nu mai avea acelaşi fundament. Acum sexul nu mai părea important. Ştia că nu mai putea să joace teatru doar pentru ca a doua zi să dispară din viaţa ei şi să nu o mai vadă niciodată.

Simţea că trebuia să mai încerce o dată. Poate acum va reuşi să depăşească toate aceste temeri. Coborî din hamac şi intră în cameră. Luă telefonul şi formă numărul lui Corrina. Telefonul sună. Era tot mai nerăbdător. Nici nu ştia ce să-i spună. Ştia doar că trebuia să o sune.

-Da, spuse vocea ei.

-Sunt eu.

O tăcere se instală între ei. Corrina chiar vru să intre în maşină, dar acum nu ştia ce să spună. Apelul lui a venit la ţanc...

-Cum îţi merge? întrebă Danny.

-Ocupată.

Nu-i venea să creadă că el sună. Era sigură că aşa ceva trebuia notat cu roşu în calendar. Astfel de evenimente nu se întâmplă prea des.

-Faci faţă?

-Nu pot spune că e uşor.

Se depărtă de maşină şi reveni pe plajă. Vântul răcoros de toamnă îi trecu prin păr. Tălpile se scufundau în nisipul care începea încet să se răcească. Danny ieşi pe terasă şi se propti de balustradă privind soarele.

-M-am gândit de multe ori la tine în ultima vreme, spuse el privind în gol.

-Şi eu...

-Presupun că m-am comportat ca un tâmpit cu diplomă.

-Dacă s-ar da diplome pentru aşa ceva, a ta ar fi pusă într-o ramă aurită.

Danny zâmbi şi continuă:

-Merit acest lucru.

-Da... meriţi. De fapt... nu meriţi.

Ochii ei se umeziră. Emoţia din vocea ei nu o putea camufla.

-Poate că ai fost un tâmpit, dar... aşa eşti tu. E stilul tău.

-Să fiu tâmpit?

Corrina zâmbi.

-Poate. Nu. Şi eu am fost cam lipicioasă, dar ce să fac dacă îmi placi aşa de tare. La mine funcţionează altfel inima ca la tine.

-La mine mintea funcţionează în locul inimii.

-Ştiu.

-Ce e de făcut? Cum să fac să funcţioneaze amândouă?

-Şoc electric?

-O întâlnire?

Corrina nu putea să-şi ascundă prea bine entuziasmul.

-Bine. Tu alegi locul.

-Dar dacă voi fi iar un tâmpit, şi nu voi alege ceva potrivit?

-Ştiu de ce eşti în stare, aşa că nimic nu mă mai surprinde. Dar există o condiţie.

-Care? întrebă Danny cu o undă de teamă în glas.

-Locația trebuie să fie ceva foarte banal şi unde să nu fiu recunoscută imediat. Vreau să evadez puțin din lumea asta strălucitoare.

-Vrei să te cobori la nivelul muritorilor de rând?

-Exact.

-Te sun să te anunț când şi unde.

-Ba te sun eu să-ți spun când.

-Aşa ocupată eşti?

-Aşa se pare. Te voi strecura cumva între două audiții, spuse ea râzând.

-Îndrăzneşte numai.

Închiseră telefoanele şi pentru prima dată în ultimele săptămâni au fost fericiți. Acest sentiment era atât de pur şi de real încât nu le venea să creadă că există. Au găsit un numitor comun?

Maşina lui Danny era parcată într-un garaj subteran. Danny aştepta venirea lui Corrina. Ea a propus această metodă de a induce în eroare paparazzi. El trebuia să o aştepte într-un loc ferit. Ea avea să vină cu maşina ei, apoi se va muta în maşina lui şi vor dispărea, cu speranța că nimeni nu s-a prins de acest artificiu.

Trebuia să recunoască ingeniozitatea ei. El nu avuse astfel de idei pe vremea când era în situația ei. El dorea să fie mereu în lumina blițurilor. Adora să fie prins în cele mai compromițătoare ipostaze, pentru a ajunge pe prima pagină a revistelor de scandal. Măcar cu astfel de ştiri dacă nu cu critici pozitive la adresa filmelor sale.

El nu realiza că totul era pentru el. Corrina nu avea probleme cu fotografii. Şi ei, ca fiecărui actor care descoperă această nouă viață, îi plăcea să fie în centrul atenției, dar cunoştea problema lui. Pentru a-l menaja, prefera să petreacă incognito. Nu vroia ca buna dispoziție să le fie retezată de un fotograf nesimțit care se apropia prea mult şi insinua cine ştie ce. Ea spera ca o astfel de insinuare, în cazul în care ar interveni, să se materializeze. Îl dorea înapoi. Deşi ştia că nu îi făcea bine, el era un rău necesar, era sarea de pe rană.

În timp ce Danny era afundat în melodia pe care o asculta la radio şi pe care încerca să o cânte, pe murmurate, auzi un ciocănit în fereastră. Tresări, şi speriat se uită să vadă cine era. Observă mijlocul lui Corrina cum se proiecta în fața sa. Purta blugi cu o curea ciudată şi o bluză cu buricul gol. Deşi era toamnă, frigul nu se grăbea să vină şi Corrina mai vroia să profite de acest lucru. La ea acasă, iarna era geroasă şi toamna nu era prea caldă.

Danny dădu jos geamul şi o privi.

-Unde ți-ai uitat ochelarii de soare şi pălăria? spuse el.

-Nu mi-ai spus că ne trebuie aşa ceva.

-Glumeam. Era o referire la întâlnirea asta secretă. S-ar fi potrivit o deghizare ca să fii sigură că nimeni nu te recunoaşte.

-Ha, ha.

Danny ieşi din maşină şi îi deschise uşa. Corrina îi zâmbi, mulțumindu-i din mers şi se aşeză.

-Unde mergem? întrebă ea după ce Danny reveni în maşină.

-Undeva unde nimeni nu ne va recunoaşte.

-Ador astfel de locuri.

-Începi să te plângi?

-Da de unde. E plăcut să fi venerată. Sunt o zeiță, spuse ea ironic. Câteodată însă am nevoie de intimitate, şi de obicei atunci apar băiețaşii cu aparatele lor foto.

-Unde mergem noi nu vei avea parte de strălucirea Hollywoodului. Îți voi arăta viața normală din L.A.

Porni maşina şi ieşi calm din parcarea subterană. Oraşul părea ciudat pe unde o ducea. Nu mai semăna cu L.A.-ul pe care îl cunoştea ea. Aici părea un oraş normal. Cu case normale şi mall-uri ca la ea acasă. Se opriră în fața unei biserici. Corrina îl privi zâmbind.

-Vrei să mă spovedesc?

-Nu ştiu dacă este inclus în taxă, dar precis vei primi un discount.

-Ce facem aici?

-Vei vedea, spuse el ieşind din maşină.

Intrară în clădirea lipită de biserică. Era clubul bisericii, unde se organizau tot felul de activități pentru comunitate. Intrară într-o sală puternic iluminată, cu mese lungi la care stăteau doar bătrâni peste 60 de ani cu multe cartonaşe şi carioci în fața lor. Corrina îl privi şi zâmbi.

-Jucăm Bingo!

-Exact. Îți place?

-Ador bingo. Bunica mea mă căra după ea mereu când eram mică. Cred că nu am mai jucat de vreo zece ani.

-Nu ai uitat jocul?

-E ca mersul pe bicicletă: odată învățat, nu-l uiți niciodată.

Se aşezară la o masă. Danny se duse să cumpere lozuri şi reveni cu cartonaşele speciale şi cu un teanc de carioci multicolore. Corrina parcă era o şcolăriță care acum a fost eliberată pentru întâia oară. Începu să coloreze cifre.

Râdeau de bătrânii care se enervau că nu ghiciseră numerele. Se speriau când în jurul lor cineva striga "Bingo!". Se simțeau cu adevărat bine în anonimatul acelui colectiv. Bătrânele le zâmbeau şi le făceau complimente că sunt o pereche reuşită.

Din punctul ei de vedere seara a fost mai frumoasă decât şi-ar fi imaginat. Era cu Daniel al ei şi nu erau perturbați de fotografi. Nu-i venea să creadă că Daniel avea şi o parte veselă. Mereu îl vedea morocănos şi era sigură că asta era starea sa permanentă. Acum însă se bucura că se înşelase. Era destins. Bea suc cu gust ciudat din pahare de carton şi ronțăia arahide. Desfăcea coaja crocantă şi se distra când alunele zburau prin sală.

-Bingo! strigă Corrina sărind de pe scaun.

Danny se ridică şi el şi o îmbrățişă. Ea continua să strige "Bingo!" în continuare. De bucurie se sărutară. Sărutul scurt din întâmplare se transformă în unul lung. Bătrânele din jur începură să-i aplaude. Preotul, care striga numerele, era iritat de sărut şi le făcu semn să vină cu numerele să le verifice. Corrina se desprinse din îmbrățişarea lui Danny şi se duse la preot. Acesta se uită peste cartonul cu numere şi validă strigarea ei.

După trei ore de bingo se întoarseră în garajul subteran. Corrina era entuziasmată şi povestea despre mutrele bătrânelor sau refăcea vocea gravă a preotului. Când motorul maşini se opri amândoi tăcură. Era ciudat cum, ajungând la capătul drumului, nu mai puteau scoate nici un cuvânt.

Danny începu să gândească prea mult. Ştia că a fost o seară frumoasă, cum de mult nu a mai avut. Ştia că s-au sărutat şi pentru prima dată în această relație a făcut acest lucru fără să se simtă obligat. A venit natural, aşa cum îşi dorea. Acum însă ştia că trebuia să facă sau să spună ceva. Nu mai putea să tacă mult timp.

Era ciudat că pentru el această parte era cea mai grea. Ar fi preferat ca întâlnirea să se termine subit fără această despărțire. Strica vraja întregii seri. Acum simțea deja presiunea. Ştia că acum trebuiau să hotărască dacă se vor revedea. Simțea că de acum vor începe negocierile. El vroia partea frumoasă a lucrurilor, spuma de pe cappuccino, nu realitatea care îl făcea să fie din nou rațional.

Corrina era fericită şi nu vroia să ascundă acest lucru. Vroia să sară pe el şi să-l sărute la nesfârşit. Mintea ei se goli şi doar imaginea lor doi îmbrățişati o vedea. Acesta trebuia să fie sfârşitul perfect al unei seri perfecte. Nu-i venea să creadă că el s-a schimbat. Poate nu se schimbase, doar scăpase de inhibiții. Poate nu era asta. Poate pur şi simplu nu mai era stresat. Acum ea cunoştea adevărul despre el şi precis se simțea în largul lui în preajma ei. Asta trebuia să fie. Era fericită că a reuşit să depăşească această criză, chiar dacă nu împreună, dar doar finalitatea mai conta în acel moment. El era acolo. Ea era acolo. A fost o seară frumoasă pe care ar vrea să o repete.

-Data viitoare organizez eu seara, spuse ea spărgând liniştea.

-În regulă.

-Cum de ai fost aşa vesel, sau nu am voie să întreb?

-Ai voie să mă întrebi ce vrei.

-Chiar aşa?

-Da. Vreau ca între noi să nu existe acel zid misterios care mi-a distrus celelalte relații.

-De unde schimbarea asta?

-Nu mai vreau să mă simt încătuşat. Aşa că dacă ceva nu-ți convine la mine, spune în acel moment şi nu încerca să interpretezi sau să te învinovățeşti fără rost. Eu îți voi răspunde la întrebare şi nu vor exista nedumeriri.

-Mi se pare corect.

-Sunt unele lucruri care ar trebui să le ştii despre mine.

-Prefer să le descopăr.

-Nu. Crede-mă că e mai bine aşa. Celelalte, când le-au descoperit au dispărut din viața mea. Prefer să joc cu cărțile pe față. Îți voi spune cum sunt eu şi dacă mai vrei să stai prin preajmă bine, dacă nu, înțeleg şi acest lucru.

-Nu prea eşti o fire luptătoare.

-Nu, chiar deloc. De aceea nu te aştepta să lupt pentru tine.

Corrina îl privi puțin speriată.

-Eu nu voi fi prințul salvator. Sunt un bun ascultător şi umăr pe care te poți descărca de nervi, dar să nu aplici jocurile femeilor.

-Adică?

-Dacă vrei ceva, spune. Nu lăsa frazele neterminate ca eu să mă prind şi dacă cumva nu mă prind, apoi să fii supărată pe mine că sunt insensibil.

-Ce cerebral eşti.

-Este mai bine aşa. Nu vreau să ghicesc ce îți doreşti şi să ştii că eu nu cred în chestii precum: „dacă m-ai iubi cu adevărat ai ştii ce-mi dorec". Eu nu sunt un clarvăzător şi prin urmare nu am de unde să ştiu ce e în mintea ta. Pot doar presupune, dar presupunerile mele pot fi eronate.

Corrina asculta avalanşa de informații şi era uimită de exactitatea cu care îşi exprima gândurile. În câteva momente se simțea ca la ora de geografie în fața hărții unde trebuie să găsească o localitate pe baza unor informații date. În minea ei se materializa acum harta lui Daniel şi toate informațiile venite din partea lui era văile, colinele şi râurile.

-În ultimii ani am devenit singuratic şi îmi place această stare.

-Chiar?

-Da. Eu sunt foarte fericit când sunt singur şi de aceea reacționez ciudat când cineva încearcă să-mi facă program fără să mă întrebe din timp. Îmi place să ştiu mereu ce voi face, şi nu-mi plac surprizele.

-Nu-ți plac surprizele? La toți ne plac surprizele. Nici măcar de ziua ta?

-Mai ales de ziua mea. Nu-mi plac nici cadourile supriză, cu lucruri de care nu am nevoie, dar care mi se aduc din obligație. Prefer să fiu întrebat înainte sau mai bine să nu mi se dea nimic (nu mă supăr dacă nu primesc nimic).

-Parcă ai fi un computer. Aşa exact, foarte rațional.

-Înainte nu am fost aşa, dar ultimii ani m-au obligat să mă schimb. Pentru a putea face față dependenței a trebuit să mă pot controla în orice situație şi să gândesc în loc să simt. Aşa am devenit un robot care îşi planifică totul.

-Deci şi sărutul nostru a fost planificat?

El o privi şi zâmbi.

-Nu. A fost singurul lucru neplanificat din ultima vreme.

-Şi a fost rău?

-A fost surprinzător de bine.

-Deci surprizele pot fi şi plăcute.

-Da. Dar problema la mine e că niciodată nu poți ştii dinainte dacă un lucru îmi pică bine sau nu. Câteodată îmi pică bine un lucru spontan şi nebunesc, altădată nu.

-Şi eu de unde voi şti? Va exista un fel de cod între noi?

-Nu. Nu ai de unde să şti. Dacă vei face ceva şi eu voi răspunde reticient la acel lucru, nu te supăra. Nu are nimic de a face cu tine. Sunt doar eu dat peste cap, şi în acel moment răspund în acel mod.

-Toate regulile astea mă vor ține pe mine sub stres. Mereu va trebui să mă controlez înainte de a face sau spune ceva.

-Nu. Tu nu trebuie să te schimbi, dar ți-am spus toate astea doar ca să nu fi surprinsă dacă eu voi reacționa ciudat. Eu sper să scap de acest fixuri pe care le am, dar nu garantez pentru nimic.

-Adică a fi cu tine împreună e parcă aş trăi pe un teren minat.

O privi cu durere în privire. Chiar dacă nu-i convenea, Corrina avea dreptate. Era o catastrofă ambulantă.

-Inima mea nu a mai bătut de mult timp. Ştii că erau zile în care nici nu o simțeam şi eram sigur că nici nu mai există.

-Cum să nu mai existe?

-Pentru că simțeam un gol în acel loc. Puteam chiar să trec cu mâna prin piept în locul unde ar trebui să fie inima.

-Şi acum?

-În ultima vreme am început să simt din când în când bătăile inimii.

-Eşti pe drumul cel bun – continuă.

O privi şi bufni în râs. Şi ea îi răspunse cu un zâmbet.

-De unde mai ai şi asta?

-Cred că dintr-un biscuite chinezesc cu citatea filosofice.

-Presupun că niciodată nu ai crezut că vei putea folosi vreo frază de pe acele bilețele.

-Nu. Surpriză!

Se lăsă iar linişte între ei. Danny se apropie de ea. Corrina se aporpie şi ea. Privindu-se se aporpiară şi se sărutară.

-Ştiu că acum te gândeşti deja la când ne vom revedea.

-Este chiar aşa evident? întrebă ea.

-Nu neapărat. Aş spune că este ceva normal să gândeşti aşa. Eu mi-am blocat legătura între inimă şi gândire. La mine funcționează separat şi nu se sincronizează. De aceea fac totul automat în funcție de regulile relațiilor. Dar acum vom schimba puțin limitele pentru a nu mai juca după nici o regulă.

-Se poate aşa ceva?

-Totul e posibil. Ce ai zice să nu ne stabilim o dată în care să ne revedem. Când vei avea timp liber, sună-mă şi vedem atunci. Şi te rog să nu îți faci timp din cauza mea. Nu vreau să fiu un motiv pentru a-ți modifica orarul.

-Dar poate vreau să-mi fac programul în funcție de tine.

-De ce? Să fi apoi mai aglomerată? Să fi mai stresată?

-Ca să te văd pe tine.

-Pe mine poți să mă vezi şi când ai cu adevărat timp. Nu vreau să ne vedem pe furiş, în pauza ta de masă sau între două interviuri. Vreau ca atunci când ne vedem să avem timp unul pentru celălalt. Eu nu te voi stresa şi nu aştepta să te sun în fiecare zi. Dacă toată ziua trăncănim la telefon, nu mai avem despre ce vorbi când ne vedem, relația devine plictisitoare şi eu ştiu ce înseamnă asta pentru mine. Eu urăsc când ceva devine plictisitor.

-Deci nu am voie să te sun?

-Mai bine trimite-mi un mesaj. Prefer să îți aud vocea mai rar, dar atunci să mă bucur. Nu vreau ca tu să devii o obişnuință. Vreau să tresar de fiecare dată când te văd.

-Toți vor să se vadă cât mai des la începutul unei relații, iar tu îmi ceri să ne vedem cât mai rar.

-Exact. Vreau să ne vedem când merită să ne vedem. Nu trebuie să irosim timpul petrecut împreună cu chestii minore care ne vor face doar să devenim tot mai familiari unul cu celălalt şi să nu ne mai pese. Eu vreau să-mi pese. Vreau ca tu să continui viața ta ca până acum şi în momentele în care nu ai treabă, caută-mă pe mine. Atunci şi tu vei fi mulțumită şi eu la fel.

-Este ciudat ceea ce îmi ceri. Până acum nimeni nu mi-a cerut aşa ceva.

-Dacă cineva ne-ar asculta acum, şi ar scoate din context această frază ar crede că cine ştie ce chestie perversă ți-am cerut.

-Păi... într-un fel este pervers.

Danny o privi şi zâmbi.

-Ai dreptate. Mintea mea este perversă. Nu am ce face.

-Crezi că va rămâne aşa pe veci?

-Să sperăm că nu.

10.

Săptămâna care a urmat a fost una liniştită. Corrina nu a sunat. Danny se simțea bine. Se gândea la ea destul de des. Liniştea din jurul lui era exact ceea ce îşi dorise după o seară aşa reuşită. Era însă ceva ce lipsea. Îi lipsea vocea ei. Îi lipsea râsul ei. Luă telefonul şi o sună. Auzi vocea ei pe robotul celularului care îl anunța că nu poate răspunde şi să lase un mesaj.

Danny se simțea ciudat să vorbească pe robot. Vocea ei însă era plăcută şi după semnal ştia că trebuia să spună ceva. Orice. Doar să tacă nu avea voie. Trebuia să vorbească cu ea. Trebuia să ştie noutăți despre ea. De ce trebuia să ştie ceva despre ea? Era ciudat cum îşi dorea acest lucru. Logic nu era. De ce trebuie să ştim ce face cealaltă persoană? Fiecare are viața sa şi gata. Când sunt împreună, sunt împreună. În rest fiecare îşi vede de treabă.

Închise telefonul fără să spună nimic. Nu vroia să ştie ce face. Nu era important ce face. Îşi trăia viața, la fel ca restul globului şi nici despre ei nu ştia nimic. Nu era important ca el să fie la curent. Cu ce l-ar face mai fericit să ştie ce face? Nu îşi are rostul o astfel de informație. Ştia că dacă aveau să vorbească, vor duce discuții de dragul de a vorbi. Totul era de fapt un preludiu. Preludiu pentru ce? Pentru sex? Bineînțeles. Pentru ce altceva? Pentru dragoste? Ce este dragostea?

Era clar că dragostea nu îşi avea degetele în această afacere. Atunci ce era?

Îl plăcea de ea. Asta era clar. Îi plăcea să o aibă în preajmă din când în când. Dar nu prea des. Ce înseamnă des şi ce înseamnă rar? Care este cantitatea optimă de Corrina? Exista o rețetă pentru o întâlnire care să îl mulțumească? Ce trebuia să se întâmple ca totul să fie pe placul lui?

Dar ce era important pentru ea? Să o țină de mână când mergeau alături? Să o strângă aproape de el dacă stau la rând la cinema? Să îi dea să guste cu lingurița din înghețata lui? Chestii pe care le fac deobicei cuplurile? Într-o anume măsură părea interesantă o astfel de experiență. Trebuia să ia totul ca pe un experiment. Poate până la urmă îi va place acest joc.

Formă din nou numărul ei.

Era una din acele zile pe care le ura. De dimineață se trezise cu dureri de cap. La ora 6 trebuia să fie în rulota de machiaj şi la 6,30 pe platoul de filmare. Mâncase pe apucate, în timpul machiajului. În ziua respectivă avea o scenă grea şi nu se simțea sigură pe text. Regizorul era un perfecționist şi ştia că nu ar accepta scuzele unui amator. Recunoştea că era un amator. Ea era în industrie de când? De ieri? Regizorul lucra deja la Hollywood de pe vremea când ea nici nu se născuse.

Era intimidată de profesionalismul colegilor. Pe platou fiecare ştia ce trebuia să facă. Stătea chircită în halat pe scaunul cu numele ei şi recitea scenariul. Aşa să se fi simțit şi alți actori? Entuziasmul ei de la început nu o ajuta cu nimic. Acum era ca un peşte în oceanul plin cu rechini. Îi dădea dreptate lui Danny? Nu. Nu era ceea ce el a simțit. El nu a avut succes cu filmele. Acesta a fost motivul căderii. Pentru ea însă nu acesta era motivul pentru care se simțea străină acelui loc.

Ea pur şi simplu nu era obişnuită ca lumea din jurul ei să se comporte frumos şi să o vorbească pe la spate. Lumea era falsă. La ea acasă, limita între prietenie şi antipatie era clar definită. Ştiai cine te place şi cine nu, şi nu existau dubii. Ştiai de cine să te fereşti.

Aici însă nu mai pricepea nimic. Toți păreau drăguți, şi cu naivitatea ei nativă, la început considera că l-a prins pe D-zeu de picior. Apoi a suprins o discuție despre un coleg în care îl bârfeau două tipe de la catering, când cu doar două minute înainte îi zâmbeau şi glumeau cu el în timp ce îi dădeau o cafea.

Nu avea de ce să se plângă. Danny i-a spus cum e această industrie, dar atunci nu vroia să-l creadă. I se părea imposibil ca oamenii să fie aşa fățarnici. Naivă, îşi spuse în gând şi continuă să citească textul.

După vreo 48 de duble care s-au filmat din motive pe care până la urmă nici nu le pricepea, au reuşit să-l mulțumească pe regizor. Se bucură că aveau pauză de masă. Înainte însă avea nevoie de linişte. Să se sustragă zarvei platoului. Intră în rulota rezervată ei şi se întinse pe pat. Scoase telefonul din poşetă să îşi asculte mesajele.

Primul era de la mama ei.

„Te-am văzut aseară la televizor. Ai slăbit. Iar nu mănânci. Trebuie să ai grijă de tine. Te pup.”

Aşa era mama ei. Mereu grijulie. Era obsedată cu mâncarea. Nu putea pricepe cum fetele ţineau diete. Ea considera că bărbaţilor le place puţină carne, du doar oase la o femeie.

Următorul mesaj era de la agenta ei care îi amintea de un interviu cu o revistă de cinema. Ultimul mesaj era de la Danny.

„Eu sunt... Danny. M-am gândit să te sun...”

De mult aşteptase această convorbire. Ultimele zile au trecut destul de greu. Mereu se gândea la el şi de multe ori era cât pe ce să îl sune. Dar trebuia să-şi cenzureze dorinţele. Trebuia să înveţe că a fi impulsivă nu este mereu un atu. De fiecare dată se calmă cu un elastic de legat borcane pe care îl purta în jurul încheieturii. Era o terapie de aversiune. Ştia că se practica la persoanele obsedate de ceva anume, sau o dependenţă. De fiecare dată când se gândeau la acel lucru, se pişcau cu elasticul. Astfel asociau durerea cu acel lucru şi începeau să renunţe la el. Ştia că exagera puţin, dar această obişnuinţă a ei de a suna iubiţii imediat ce ajungea acasă, sau de mai multe ori pe zi, nu era dorită în această relaţie. Dacă se gândea bine, şi în alte relaţii acest lucru era destul de stresant pentru partener.

Poate chiar avea o problemă. Prostii. Danny a adus-o în pragul disperării. Ajungea să se învinovăţească pentru o fobie de-a lui. Poate nu era doar o fobie de-a lui. Poate era o fobie a tuturor bărbaţilor. Dacă era aşa, atunci nu mai era o fobie, ci o trăsătură a „speciei”. Dacă toţi acceptau aceste jocuri ale femeilor doar pentru a fi împreună cu ele, înseamnă că nu erau chiar aşa porci cum spune Stela. Începea să se îndoiască asupra revistelor pentru femei pe care le citea. Toate sfaturile pentru a păstra un bărbat, deşi în esenţă erau corecte, erau însă prea frumos împachetate pentru ca femeia să înţeleagă psihologia masculină.

Psihologia masculină – Capitolul unu. Suna intrigant, dar era chiar aşa de simplu? Psihologia bărbatului e o carte, cea a femeii este o bibliotecă. De fapt nu trebuia să ştie prea mult, doar să priceapă informaţiile pe care le primea. Unei femeie nu-i puteai spune să nu fie prea insistentă cu un bărbat, că exista şansa de a-l sufoca. Dar pentru o femeie ce înseamnă a sufoca pe cineva? Poate ceea ce pentru ea reprezintă minimul de intimitate, pentru el este deja prea mult. Ar trebui să scrie concret cât de des şi la câte zile trebuie să sune. Dar cine poate da astfel de informaţii? Nu s-ar potrivi la nimeni.

Concluzia? După cum se spune: fiecare oală are capacul ei. Prin urmare proporţia exactă se întâlneşte la persoane care se potrivesc. Se spune că dragostea poate muta munţi. Minciuni. Aşa ceva nu există. Poate în faza de îndrăgostit te simţi atotputernic. Nu te deranjează defectele celuilalt, ci ţi se par chiar drăguţe. Aceea este perioada în care într-o seară înstelată, la lumina unei lumânări, bărbatul spune femeii ceva de genul: “ceea ce tu urăşti la tine – eu iubesc”. Ea este gata să-l devoreze în acel moment. Totul este doar un truc al bărbaţilor de a se culca cu ea? Poate da, poate nu. În acea fază a relaţiei chiar eşti orb. Nu te deranjează nimic la cealaltă persoană. Deci, nu este o minciună. Bineînţeles că vrea să se culce cu ea şi de aceea şi spune ceea ce de fapt gândeşte.

Ea este sigură că el este partenerul perfect şi vice-versa. Deci sunt deja de ceva vreme împreună. Fluturii din stomac au obosit să mai dea din aripi şi cruda realitatea a vieţii cotidiene începe să ameninţe relaţia. Nervii de la serviciu sunt vărsaţi pe celălalt. Încep să sară scântei şi apare acel sentiment care ucide orice relaţie: frustrarea. Se spun cuvinte urâte şi câteodată chiar: „te-ai schimbat” sau „când te-am cunoscut nu erai aşa”.

Dacă cuplul este făcut unul pentru celălalt, rezistă acestui test. Acesta a fost sfârşitul perioadei de îndrăgostire. Aceasta a fost sfârşitul vrajei. De acum totul va fi mai greu. Niciodată nu va mai fi la fel de bine ca la început.

Corrina avea impresia că a sărit peste câteva capitole în relaţia ei cu Danny. Relaţie? Ce e aia? Nici nu avea voie să se gândească la aşa ceva. Dar atunci el ce era? Era iubitul ei? Prietenul ei? O întrebare grea. Poate el era doar Danny. Era un unicat. Îl ura şi-l iubea. Îl ura pentru răceala cu care trata toate chestiile sentimentale. Avea impresia că se află la un proces de divorţ la împărţirea bunurilor dobândite împreună în timpul căsniciei, doar că ei nu au fost căsătoriţi, nu au nici un bun comun. Ba da. Poate că au câteva seri petrecute împreună. Aveau doar câteva amintiri. Atunci de ce îl dorea aşa de mult? De ce se lăsa călcată în picioare? De ce îşi punea singură cătuşe? Pentru că inima îi dicta să facă aşa. Îl vroia chiar cu orice preţ? El la ce renunţa pentru ea?

El nu renunţa. Se aştepta ca ea să fie cea care să-i urmeze regulile. Dar cine era el? Un fost actor de seriale siropoase? Ciudat cum se lăsa subjugată de o persoană pe care nici măcar nu o cunoştea.

Mesajul lăsat pe robot continuă:

„Presupun că te-am speriat cu regulile mele. Nu aceasta a fost intenția mea. Nu vreau să te oblig să faci sau să nu faci ceva. Am vrut doar să-ți explic felul în care gândesc eu, ca mai târziu să nu existe neînțelegeri între noi şi să ajungem să spunem că nu comunicăm."

Halal comunicare, îşi spuse Corrina, dar ascultă în continuare:

„Deci... motivul pentru care sun este că mi-e dor de vocea ta".

Corrina ridică din sprâncene şi ciuli urechile. Îi plăcea ceea ce auzea.

„Observ că eşti ocupată, că nu ai răspuns la telefon... precis filmezi, aşa că nu te voi reține. Când vei fi liberă, caută-mă."

În regulă. Aşa se mai putea discuta. Precis nu i-a fost uşor să facă acest pas, la fel de greu ca ei să nu îl streseze toată ziua. Trebuia să se gândească la ce va face în continuare. Era rândul ei să organizeze o seară împreună şi încă nu ştia dacă ceea ce avea în minte va ieşi. Luă cartea de telefon şi începu să caute numărul unei firme care închiria costume pentru bal mascat. Asta era.

Danny era nervos. Se tot plimba în camera de zi. Era ca pe vremuri, pe vremea când simțea, când inima bătea. Nu era obişnuit să nu cunoască detaliile serii care avea să urmeze. Mingea era acum în terenul ei şi dribla cum îi convenea. El trebuia să fie deschis şi să se adapteze situației. Psihologul lui îi spuse că acest lucru era foarte bine. Trebuia să învețe să iasă din terenul lui. Trebuia neapărat să se calmeze. Era pe cale să hiperventileze şi nu era a bună.

„E doar o seară. Nu vei păți nimic. Totul va fi în regulă".

Încet se calmă. Auzi soneria de la uşă. Nu ştia ce să facă. Se agită puțin în camera de zi. Dorința de a o revedea parcă se contopise cu teama de ce avea să-i rezerve acea seară. Când observă că ea insista cu sunatul se apropie de uşă. Respiră adânc după care o deschise.

Încremeni.

O femeie îmbrăcată ca şi Catwoman se afla în fața lui.

-Dacă nu eşti cuminte, te bat cu biciul.

Danny nu reacționă nici cum. Era prea speriat să spună ceva.

-Surprins? întrebă ea.

-Puțin spus.

-Pot să intru?

Se dădu la o parte şi acea femeie îmbrăcată într-un costum mulat din piele trecu pe lângă el, tocurile scoțând sunete stridente pe podea. Închise uşa şi se apropie de ea.

-Corrina?

-În seara asta sunt Catwoman.

-Cu ce ocazie?

-Pentru că azi e Halloween. Pentru că azi este singura noapte din an în care poți să te plimbi pe stradă mascat şi nimeni nu-ți are treaba. Pentru că azi putem face ce vrem şi unde vrem, că nimeni nu ne va recunoaşte.

Danny se aşeză şi o privi. Era superbă. Trupul ei frumos curbat îl incita în acel costum mult prea strâmt.

-Ce vom face? Vom merge din uşă în uşă să cerem dulciuri? întrebă Danny.

-Dacă asta doreşti... De fapt m-am gândit să mergem la o discotecă, să dansăm. Aşa mascați nimeni nu ne va recunoaşte şi putem face ce vrem.

-Problema e că eu nu am costum, spuse Danny.

-Putem tăia doi ochi într-un cearceaf şi vei fi o fantomă.

Danny mări ochii gata să protesteze. Corrina se apropie de el. Îl îmbrățişă. Era fascinat de acel costum. Buzele ei strident rujate erau apetisante. Îl sărută şi continuă:

-M-am gândit şi la tine, aşa că am închiriat ceva.

-Cine voi fi?

-Un prieten de-a lui Catwoman.

O privi nedumerit.

-Batman.

Fața i se lumină. Corrina scoase din sacoşă costumul negru. Danny îl privi fascinat. Această surpriză reuşise şi acum temerile lui se spulberară. Poate că totuşi va ieşi ceva din acea seară.

-Eşti sigură că voi încăpea în costum? Pare cam strâmt.

-Asta e şi ideea. Trebuie să fie mulat. Schimbă-te repede. Vreau să te văd.

Danny dispăru în dormitor şi îşi puse costumul. Între timp Corrina se plimbă prin camera de zi. Era bucuroasă că ideea ei, deşi primită fără mare entuziasm la început, acum era acceptată. După câteva minute în care auzi tot felul de sunete ciudate din dormitor, şi după ce îl întrebă dacă totul era în regulă, Danny ieşi. Costumul îi venea chiar foarte bine. Costumul mulat îi scotea în evidență muşchii şi creă un surâs prevestitor de atac din partea lui Corrina.

-Ce apetisant arăți. Acum înțeleg fascinația femeilor pentru Batman.

Se apropie de el, îi atinse pieptul prin costumul negru şi îl sărută pe buze.

-Acum nu mai suntem Corrina şi Dan Berg. Acum suntem Catwoman şi Batman şi ne vom face de cap. Trebuie să plecăm.

Se urcară într-o maşină destul de modestă şi porniră.

-Ce s-a întâmplat cu şoferul tău?

-Azi are liber.

-Şi de ce nu conduci maşina ta?

-Vrei să fim recunoscuți? Crezi că fotografii nu-mi cunosc maşina? Asta e maşina lui Stela. Aşa chiar putem fi anonimi.

Parcară maşina la două străzi de discotecă. De acolo porniră pe jos. Pe stradă toți oamenii umblau mascați. Parcă erau într-un parc de distracții. Danny atinse degetele ei din mers şi palmele se apropiară. Se țineau de mână şi se apropiau tot mai mult de discotecă. Nu era una din cele selecte. Nici nu căutau aşa ceva. Vroiau să se distreze, nu să vadă bogătaşi care îşi fabricau amintirile cu bani, în loc să le trăiască.

Discoteca era plină cu mascați care dansau nebuneşte. O masă vie se ondula în jocul de lumini. Danny simțea cum basul difuzoarelor îi străpunse trupul, amintindu-i de acea parte a vieții sale în care viața era simplă, când nu era actor şi când aştepta cu nerăbdare seara de vineri ca să petreacă cu prietenii în barul localității natale.

-Vreau să beau ceva, spuse ea şi se apropie de bar. Tu dansează.

Îl lăsă pe Danny în mijlocul mulțimii. Fără să vrea, picioarele începură să simtă ritmul şi începu să danseze. Închise pleoapele şi se lăsă dus de melodie şi de mişcările celor din jur. Simțea cum furnicături îi traversau trupul şi era bine aşa. Nu mai cunoştea melodiile noi pe care cei din jur le fredonau, dar nu-i păsa. Dansa ca un nebun, de parcă de nu ştiu câți ani a ieşit pentru întâia oară din cuşca sa.

În timp ce luă paharele de la bar, Corrina îl privea cum se bâțâia în mijlocul mulțimii. Era bucuroasă să-l vadă aşa liber. Nu era deloc încordat. Nu era deloc aşa cum îl cunoştea şi era fericită de acest lucru. Se apropie de el cu paharele. Îl atinse cu cotul. Danny deschise ochii şi luă paharul pe care i-l întinse Corrina. Era un lichid transparent cu o felie de lămâie. Îl apropie de nas pentru a mirosi. Bău o gură. Era apă minerală. Îi zâmbi.

-Credeai că am uitat, spus ea. Din solidaritate față de tine şi eu beau apă cu gheață şi lămâie.

Fără a gândi, Danny o sărută scurt pe buze.

-Pentru ce a fost asta? întrebă ea.

-Trebuie să am un motiv?

-După cum te cunosc... Nu, nu e nevoie de nici un motiv. E perfect aşa.

Începură să danseze împreună. Costumele mulate se atingeau tot mai des, până la urmă ajungând să danseze foarte apropiați privindu-se prin măştile care le acoperau jumătate de față şi le scoteau la iveală doar ochii. Se sărutară.

După câteva ore de dans se hotărâră să părăsească discoteca. Se opriră la o cafenea şi comandară. Stăteau față în față şi povesteau.

-Ce caraghios e să stăm mascați într-o cafenea, spuse el.

-Toți sunt mascați, chiar şi chelnărițele.

-Totuşi e caraghios. Dar e şi bine. Aşa măcar am putut să ne simțim bine fără să fim stresați că cineva ne va recunoaşte.

-Aşa-i.

Veni şi cafeaua. Sorbiră din ea. Cât timp o băură nu scoaseră o vorbă. Doar se priveau şi îşi zâmbeau. Genunchii lor se atinseră sub masă. Se devorau din priviri. Tensiunea sexuală plutea în aer şi ştiau că mult timp nu vor mai rezista tentației. După ce plătiră se grăbiră la maşină. Corrina conduse cu viteză până la apartamentul ei. Urcară treptele şi trântiră uşa după ce intrară în apartament. Începură să se sărute şi să se mângâie prin costumele mulate. Danny căuta o modalitate de a o dezbrăca. Găsi fermoarul lateral şi îl trase jos. Corrina îl ajută să îi dea jos costumul. Apoi se lipi nudă de costumul lui din piele.

Îl dezbrăcă şi ajunseră în dormitor.

După o noapte agitată, soarele dimineții îl trezi pe Danny. Se sprijini în coate şi cercetă încăperea. Era pentru prima dată în acel dormitor. Se uită la stânga sa. Corrina dormea liniştită. În acel moment putea să o privească fără teamă. Avea o problemă să privească oamenii direct în ochi. Aşa nu prea reuşea să rețină figurile şi de multe ori era considerat închipuit când trecea pe lângă cineva cu care i se făcu cunoştință la cine ştie ce petrecere sau recepție. Acum însă nu simțea acel nod în stomac când ştia că era la limita de la a privi pe cineva şi a se holba.

Nu-i venea să creadă că se afla în acelaşi pat cu acea femeie minunată. Era frumoasă. Trăsături fine şi feminine. Îi veni să îi mângâie fața. Îşi apropie degetele, dar îi atinse doar părul. Se ridică din pat şi făcu un tur al apartamentului. Era spațios, ordonat şi luminos. Se vedea că o femeie locuia acolo. Se aşeză pe canapeaua din camera de zi şi luă scenariul care era lăsat deschis pe masa de cafea. Îl răsfoi şi începu să citească din el. După câteva minute era adâncit în lectură. Nici nu observă când Corrina ieşi din dormitor şi se apropie de el.

-Îmi spionezi munca? întrebă ea. Danny tresări.

-Nu te mai furişa aşa, că fac stop cardiac.

-Îmi place costumația, spuse Corrina privindu-l pe Danny doar în chiloți.

-Alte haine nu am, spuse el. Doar nu crezi că şi azi voi purta costumul lui Batman.

-Mie mi-ar place.

-Acum serios, cum voi ajunge acasă fără haine?

-Te voi duce cu maşina.

-Echipat în chiloți? Nu crezi că vecinii tăi vor alerta poliția. Vor crede că sunt un pervers.

-Îți vei pune iar costumul, masca şi pelerina nu mai trebuie să le porți.

-Îți mulțumesc că eşti aşa de îngăduitoare.

-Îți place scenariul?

-Este interesant. Am ajuns până la jumătate şi îmi place. Cum se termină?

În timp ce îi smulse scenariul din mână, spuse zâmbind:

-Ca să afli sfârşitul, trebuie să vii la premieră.

-Asta e şantaj, spuse el sărind pe ea şi apucând după scenariu, dar nereuşind să-l captureze. Începu să o gâdile şi Corrina tresări.

-Nu joci cinstit, spuse ea.

Chiar când era cât pe ce să prindă scenariul, Corrina îl sărută.

-Nici tu nu joci cinstit, spuse el printre sărutări.

După micul dejun Danny îmbrăcă din nou costumul, dar fără pelerină şi semăna cu un costum de motociclist. Ieşiră îmbrățişați din casă şi se apropiară de maşină. Nu observară că pe celaltă parte a străzii stătea un paparazzo ascuns într-o maşină şi îi fotografie. Îl lăsă pe Danny acasă şi se grăbi pe platoul de filmare. Datorită petrecerii din seara precedentă, filmările zilei respective aveau să înceapă după-amiaza. Aşa că mai avea destul timp să învețe textul în rulota ei.

Danny făcu un duş şi se bucură că se eliberă din costumul în care începu să transpire. Apoi se pregăti să meargă la psiholog. Era programat pentru acea dimineață. După nici două ore se afla pe canapeaua acestuia fără să scoată o vorbă.

-Ce-i cu tine? întrebă psihologul.

-Ce să fie?

-Nu ştiu, dar în dimineața asta eşti altfel.

-Schimbat?

-Ştii cum fetele după primul contact sexual îşi întreabă prietenele dacă s-au schimbat fizic şi ele aprobă. De fapt nu are nimic de a face cu o schimbare fizică, doar cu acea faţă care iradiază pace şi fericire, ca şi cum ar fi scăpat de o mare „povară”.

-Vrei să spui că par ca o fată deflorată?

-Exact.

-Dar ştii să mă încurajezi, nu glumă...

-Observ că fața îți este mai luminoasă ca de-obicei. Doar nu e ceea ce presupun...

-Ce? întrebă Danny, în timp ce realiză la ce se referea psihologul.

-Ești...?

-...îndrăgostit? Fii serios! Nu am cum să fiu îndrăgostit.

-Îmi pare rău, dar prezinți toate simptomele.

-Ce simptome?

-Fața radioasă, zâmbetul ăsta tembel de care se pare că nu mai scapi şi negarea.

Danny îl privi speriat. Nu se poate. Era imposibil. El nu se îndrăgosteşte. Doar a făcut acest pact cu sine acum câțiva ani.

-Nu te speria.

Dar era deja prea târziu. Începu să hiperventileze şi simțea cum îl lua o amețeală. Psihologul îi întinse punga de hârtie pe care Danny o duse la gură şi respiră în ea. Încet se calmă. Psihologul se ridică şi îi aduse un pahar cu apă.

-Nu ai de ce să fii stresat. Eşti pe drumul bun.

-Care drum? Spre pierzanie?

-Nu dramatiza totul.

-Nu credeam că acest lucru mi se mai poate întâmpla.

-Niciodată nu ştii ce îți rezervă viața.

-Şi acum ce să fac?

-Cum adică ce să faci?

-Bucură-te de situație. Eşti îndrăgostit de una din cele mai frumoase zece femei ale țării.

-Poftim?

-Nu ştiai?

-Ce să ştiu?

Psihologul căută ceva pe birou, după care îi întinse o revistă mondenă.

-Azi a ieşit pe piață, dar am crezut că ştii deja.

Deschise revista la pagina cu pricina. Acolo erau listate cele mai sexy 100 de femei ale Statelor Unite şi Corrina era pe locul 6. În textul de lângă fotografia provocatoare scria că deşi s-a lansat cu doar câteva luni în urmă a ajuns în inimile publicului şi acesta au votat-o în acest clasament. Lăsă revista din mână şi îl privea pe psiholog buimac.

-Nu-mi vine să cred.

-Ce?

-Eram aşa de preocupat cu propria mea dramă, încât nici nu am observat toată vâlva din jurul ei. Nu am ştiut că este aşa îndrăgită.

-Ceea ce tu conştientizezi acum, mulți bărbați fac doar după divorț.

-Cum adică?

-Majoritatea nu observă că au alături o persoană deosebită, doar când este prea târziu. În timp ce tu erai stresat cu ce să faci sau să nu faci, ea te-a înşelat cu toată țara. Le-a furat inima. Majoritatea nu au norocul să aibă ca partener o persoană publică ca să observe acest lucru.

-Crezi că e un noroc să trebuiască mereu să ne ascundem?

-Nu la asta mă refeream. Dacă nu ai fi văzut acest clasament, nu ai fi conştientizat ce talentată şi minunată e Corrina. Nu-i aşa?

Avea perfectă dreptate. Corrina era Corrina. Era persoana care i-a servit gogoşi în cafenea, femeia care i-a strâns degetele la prima ei premieră de film şi cea care nu a uitat că nu mai bea alcool. I se părea ciudat că altcineva trebuia să îi spună lucrul care era evident.

Corrina tocmai terminase de turnat scena. Era destul de sumar îmbrăcată şi o asistentă de platou o întâmpină cu un halat. Se aşeză pe scaun lângă regizor să revadă filmarea. Acesta se pare că era mulțumit cu rezultatul final şi le spuse că ziua de lucru se terminase. Cu toții erau bucuroşi că ziua se terminase. După ce cu toții au petrecut în noaptea precedentă, ziua de lucru nu a fost întâmpinată cu prea mult entuziasm.

Corrina se îndrepta spre rulota ei, când pe drum a fost întâmpinată de aceeaşi asitentă de platou.

-Corrina, strigă aceasta după ea.

-Este ceva?

-Ați primit un buchet de flori. L-am pus în rulotă.

-Mulțumesc, spuse ea. Grăbi pasul să vadă de la cine erau florile.

Într-adevăr, pe masa din rulotă se afla un buchet superb de trandafiri. Scoase dintre flori plicul cu dedicația. În plic se afla foaia cu clasamentul din revistă şi un bilet.

„Felicitări. Te aştept la mine când termini. Batman”

Corrina zâmbi şi se apropie de buchet pentru a simți mireasma florilor. Tot comportamentul lui Daniel i se părea atipic lui, dar îi plăcea. De fapt se comporta normal, dar nu pentru el.

După ce se schimbă şi se demachie se duse la apartamentul lui. Danny o aşteptă cu un pahar de vin în mână.

-Este pentru tine, spuse el. Cred că nu are rost să renunți şi tu la aşa ceva din cauza mea.

-Nu mă deranjează, spuse ea intrând şi aşezându-şi poşeta pe servanta din hol.

-Sper că îți place ce am ales, spuse el arătând spre sticla din bucătărie.

-De parcă aş cunoaşte eu sorturile bune de vin. La mine acasă se bea ce era mai ieftin. Crezi că miroseam vinul înainte de a-l bea? Când eşti licean nu ai pretenții. Te bucuri când poți face rost de băutură de undeva.

-Nici nu mi-ai spus că eşti printre cele mai sexy femei din America.

-Nici eu nu am ştiut. Azi dimineață, în timp ce mergem spre platou, m-a sunat agenta şi mi-a dat vestea. Îți vine să crezi?

-Bineînțeles. Ce ți se pare aşa ieşit din comun. Să nu-mi spui că te consideri urâtă.

Ea îşi plecă ochii, puțin ruşinată.

-Nu-i vorba despre asta, dar nu sunt obişnuită să fiu tratată aşa. Eu sunt Corrina, nu un fotomodel.

-Trebuie să te obişnuieşti cu aşa ceva. Acum vei apărea în tot felul de clasamente: cea mai sexy vedetă, cea mai bine îmbrăcată sau cea mai prost îmbrăcată vedetă.

-Vrei să spui că nu mă îmbrac bine?

-Nu eu votez în clasamentele astea.

Ea luă perinița de pe canapea şi i-o aruncă în față.

-Ai grijă ce spui.

-Vreau să-ți arăt ceva, spuse el.

O luă de mână şi se îndreptă cu ea spre camera de lucru. Acolo se apropie de computer şi se aşezară.

-Mi-a venit ideea să caut ceva pe internet.

-Ce?

-Pe tine. Am introdus numele tău într-o maşină de căutare, şi ce crezi câte pagini care amintesc despre tine am găsit?

-Nici una?

-Nu fi aşa modestă. Peste cinci de mii.

-Imposibil, spuse ea surpinsă.

-Ştiai că ai deja un fanclub?

-Bineînțeles că nu.

-Uite pagina lor.

Apăsă pe câteva taste şi pe ecran apăru o pagină cu fotografii şi tot felul de date, bucăți de articole din reviste. Corrina se aşeză şi începu să navigheze fascinată.

-Este ciudat.

-Ce?

-Să mi se întâmple mie aşa ceva.

-Asta este cealaltă față a monedei. Acum eşti o persoană publică.

După ce citi câteva date despre copilăria ei, spuse:

-De unde ştiu toate chestiile astea? De unde au pozele astea de când eram mică?

-Fanii au metodele lor de a face rost de informații despre idolii lor.

Danny se apropie şi o sărută pe păr, după care o lăsă în fața ecranului şi părăsi încăperea.

Dimineața stăteau la masa din bucătărie şi sorbeau din cafeaua fierbinte. Danny despături ziarul. Corrina îl privi şi spuse:

-Îmi dai mie parte mondenă?

Danny o privi şi zâmbi pentru sine. Îl ura pe psiholog că avea dreptate. Îi întinse acele pagini, după care se afundă în lectură. Corrina luă ziarul şi încremeni:

-Nu se poate!

-Ce s-a întâmplat?

-Suntem pe prima pagină.

Danny se ridică şi veni lângă ea. Pe prima pagină a ştirilor mondene era o fotografie cu ei doi îmbrățişați în fața casei ei. Un titlu mare acoperea pagina: „Corrina preferă sado-masochismul". Începură să citească articolul, unde scria că era evident că practica sado-masochismul, deoarece Danny avea o costumație tipică acestor preferințe. Apoi mai spuneau că despărțirea celor doi a fost precis doar de fațadă, pentru a apărea în revistele de scandal.

-Cum pot să mintă aşa?

-Pentru ei unu şi cu unu fac doi.

-Dar cum au făcut poza asta. Nu am văzut pe nimeni.

-Fotografii ăştia au aparate foto profesionale.

Corrina îşi sună agenta şi se plânse acesteia. Agenta îi spuse că nu există publicitate rea. Orice ştire despre ea, era binevenită. Frustrată închise telefonul şi îl privi pe Danny.

-Îmi pare rău, spuse ea.

-Pentru ce?

-Acum iar eşti în centrul atenției.

-Asta e. Voi supraviețui. Nu-ți fă probleme.

Se aşeză din nou la masă şi citi în continuare. În adâncul lui însă nu-i mergea deloc bine. Tot circul avea să se repete. După câteva săptămâni de linişte acum iar va fi în centrul atenției. De ce trebuia mereu să fie aşa complicat? Nu se putea să găsească şi el pe cineva fără complicații? Dar există o relație fără complicații?

Telefonul lui Corrina sună şi sparse liniştea neplăcută care se aşternu între cei doi.

-Aşa o prietenă eşti, răsună vocea lui Stela.

-Stai să-ți explic.

-Adică din ziare trebuie să aflu că eşti sado-masochistă.

-E o neînțelegere.

-Şi pe deasupra iar eşti cu Danny. Parcă am avut deja discuția asta.

Corrina îi făcu semn lui Danny că iese pe balcon să vorbească.

-Ştiam că aşa vei reacționa. De aceea nu ți-am spus.

-Şi crezi că nu am dreptate? Crezi că acum totul va fi altfel?

-De data asta este altfel. S-a schimbat. Nu îl mai recunosc.

-Lupul îşi schimbă blana, dar năravul ba.

-Ce insinuezi?

-Nu spun că Danny nu e un tip de treabă. Ştii că la cafenea toate îl aveam la suflet, dar nu cred că se poate schimba aşa cum ai vrea tu să se întâmple. Nu contest că vrea să fie cu tine şi din această cauză se străduieşte să-ți facă pe plac, dar eu îl ştiu de mai multă vreme. Asta e firea lui. Este mai ciudat şi nu cred că schimbarea asta va fi de durată.

-Te înşeli. Tu nu ai fost cu el aseară.

-Evident. Când ți-am împrumutat maşina nu am crezut că pentru el o faci. Dacă ştiam, nici nu ți-o dădeam. Nu observi la câte renunți pentru el?

-La ce renunț?

-La partea bună a faptului că eşti faimoasă. Ar trebui să te bucuri că eşti dorită de toți.

-Nu totul e miere. Dovada e ziarul din dimineața asta.
-E doar o ştire. Mâine va fi altcineva pe prima pagină.
-Dar maică-mea va citi acest articol. Ce crezi că va spune?
-Nu ştiu. De ce nu o suni? Crezi că ea nu ştie că tu nu eşti aşa?
-Nu ştiu ce aş crede eu dacă aş vedea aşa o poză fără să cunosc toată povestea.
-Îți faci prea multe gânduri.
-Întemeiate.

11.

Era un record. Ştia că până acum nu a rezistat lângă nimeni mai mult de trei zile consecutive fără pauză. Cu ea însă ajunse la performanța unei săptămâni. S-au văzut zilnic, dar nu fiindcă aşa şi-a propus, ci că aşa s-a potrivit orarul amândurora. Asta îi plăcea, să se întâlnească când pot şi nu când îşi propuneau. Când ştia că trebuie să se întâlnească, se pierdea vraja, aşa însă în fiecare zi exista posibilitatea de a se vedea, dar şi să nu se vadă.

Acum era plecată să filmeze câtva scene de exterior în Vancouver aşa că două-trei zile nu aveau să se vadă. Se bucura deja de această pauză, chiar dacă ei nu i-ar fi spus acest lucru. Pentru ea era de neconceput că atunci când ții la cineva să-ți doreşti să fi şi singur. Pentru ea o relație însemna simbioza între două persoane. Era clar că trăia în filme, deoarece acest gen de poveşti de dragoste a fost inventat de Hollywood şi încă se mai vând bine. Iluzia unei relații perfecte, al sărutului perfect şi al prințului salvator mai este visul fiecărei fete. Manipulare în masă în urma căreia cine este cel rău? Bărbatul bineînțeles, deoarece nu se ridică la aceste aşteptări. Dar cine poate douăşpatru-din-douăşpatru să fie perfect?

Aşa că se despărțiră la aeroport, în maşina ei. Fotografii făceau cum făceau, dar erau mereu prezenți la astfel de evenimente, aşa că nu au lungit totul, nici măcar nu a ieşit din maşină. Precis avea să citească în ziar a doua zi că Dan Berg nu este un domn, deoarece nu a condus-o pe Corrina până în avion şi nici măcar nu i-a pus centura. Era sătul de interpretările presei. Şi-a propus să ignore ziarele. Câteva zile nu avea să mai citească nimic. Era mai bine aşa. Erau câteva zile în care era singur şi vroia să profite de acest lucru.

Se întreba dacă acum erau unul din acele cupluri care îşi prezintă partenerul altor persoane drept „prietena mea” sau „prietenul meu”. Sună stupid. Cum poate cineva să aparțină celuilalt? Chiar dacă este doar o formulă de a caracteriza faptul că cele două persoane sunt împreună, Danny considera că era o expresie care exprima subjugare. Mai bine sună „suntem împreună” decât ”...mea/meu”. El nu aparține altei persoane. Erau persoane separate care s-a întâmplat să petreacă o perioadă a vieții împreună. Ce frumos sună. De parcă ar fi o expresie matematică a ceva ce nu se încadra în nici o formulă.

Spera să nu ajungă unul din acei bărbați care, orbiți de sex necondiționat, încep să scrie scrisori de dragoste, se destăinuie iubitei sau începe să scrie pe bilețele numele lor înconjurate de o inimioară. Acest comportament era chiar infantil.

După ce reveni de la aeroport se închise în apartamentul său şi se tolăni pe canapea, scoase de sub ea cartea pe care o citea şi se afundă în lectură. Linişteа aceea îi făcea bine. După câteva ore de citit scoase motorul şi făcu o tură pe coasta oceanului şi savură ziua. Se opri la un han şi mâncă un sandvici. Era perfect.

Deşi nu-i plăcea să recunoască, gândul îi fugi de câteva ori la Corrina. Însă nu simțea nimic din acel dor față de cealaltă persoană. Se bucură că era aşa. Ținând cont că nu se gândea la ea, gândul că nu se gândea îl preocupa destul de mult pe parcursul călătoriei sale.

Deodată telefonul sună. Era Corrina.

-Ce faci în lipsa mea?

-Am invitat câteva prostituate şi îmi fac de cap.

-Atâta-ți trebuie...

-Stau la masă, mănânc un sandvici şi privesc oceanul...

-Sunt geloasă.

-Pe cine?

-Pe ocean, că acum te uiți la el.

-E superb şi albastru.

-Ți-e dor de mine?

Ce întrebare mai e şi asta? Chiar aşteaptă să-i răspund? Dacă îi spun adevărul că mă bucur că am timp pentru mine, precis se supără. Aşa că voi minți.

-Bineînțeles.

-Atunci e bine.

Cei cu nevoia asta de dovezi că țin la ea?

-Trebuie să închei.

-Ne vedem când revii.

-Ce înseamnă asta?

Poftim?!?

-Adică?

-Nici un, te pupic dulce? Nici un fii cuminte?

-Dar nu suntem la grădiniță să vorbim aşa. Precis nu vei fii cuminte, doar pentru că eu îți spun asta. Dacă nu există încredere, atunci nimic nu e. Atunci „noi” nici nu ar exista. Sper că nu te aştepți să fac scene de gelozie de fiecare dată când vei juca scene nude într-un film.

-Chiar nici un pic de gelozie?

-Nu. Eu nu sunt acest gen de bărbat. După părerea mea, dacă cineva vrea să te înşele, te înşeală, şi atunci relația nu mai are rost. Gelozia provoacă doar ulcer la stomac şi este total nesănătosă. Am lucruri mai bune de făcut, decât să mă gândesc oare cine se dă la tine. Eu am încredere că îmi eşti credincioasă. Şi dacă nu eşti, atunci asta a fost.

-Eşti sigur că eşti om?

-De ce?

-Doar o maşinărie e aşa...

-...lipsit de pasiune.

-Nu am vrut să spun asta.

-Recunoaşte!

-Bine, recunosc.

-Nu-ți mai bate capul cu chestiile astea. E destul că eu analizez prea mult totul. Nu pretind că înțeleg mereu de ce fac anumite lucuri. Nici psihologul meu nu a reuşit încă să mă descifreze. Când crede că a găsit o modalitate de a mă aborda, îmi schimb comportamentul, într-un fel mă adaptez la noua situație din mers.

-Trebuie să fii mereu un rebus?

-Fac acest lucru inconştient. Tu acum trebuie să te concentrezi asupra rolului tău. Mie îmi va merge bine.

Psihologul îl privi nedumerit.

-Repetă, te rog.

-Este chiar aşa de greu de priceput? întrebă Danny.

-Un om normal nu spune aşa ceva.

-Şi acestă expresie vine de la un psiholog.

-Scuză-mă, dar o persoană mai contradictorie ca tine nu am întâlnit. Când o vrei, când nu o vrei.

-Este simplu. Când nu sunt cu ea, mă gândesc la ea. Îmi imaginez ce bine va fi când ne vom revedea. Îmi imaginez cum va fi când vom face sex. Dar când suntem împreună, vreau doar ca totul să se termine cât mai repede şi să fiu iar singur. Cred că cinci săptămâni după trei ani de abstinență este enorm.

-Ținând cont că te gândeşti la ea, înseamnă că nu îți este indiferentă.

-Nu, ba din contră. Sunt îndrăgostit de ea. Dar nu o suport mult timp în preajma mea. Am nevoie de linişte.

-Pentru ce?

-Ca să mă simt bine.

-Alături de ea nu te simți bine?

-Nu aşa de bine ca singur.

-Omul nu este o ființă făcută pentru singurătate. Căutăm mereu apropierea semenilor noştrii. Vrei să spui că tu eşti excepția de la regulă?

-Nu spun asta, doar că nu am nervi să aud mereu aceleaşi poveşti. Mereu se plânge de ceva, de parcă toată lumea ar conspira împotriva ei. Am impresia că nimeni nu-i mai poate face pe plac.

-Deci simți că nu o poți face fericită?

-Ce-s cu prostiile astea în capul tău? Scopul meu nu a fost niciodată să o fac fericită. Am citit şi eu articole din astea stupide în reviste destinate în special femeilor, cum că bărbaților le este teamă că nu sunt destul de buni pentru parteneră. Să fim serioşi. Eu nici nu urmăresc una ca asta.

-Dar ce urmăreşti? Care sunt intențiile tale în această relație?

-Nu am intenții. Eu vreau doar să trăiesc, la fel ca restul oamenilor, şi dacă se întâmplă ca ea să fie în preajma mea, cu atât mai bine, dacă nu e, voi supraviețui, la fel ca până acum.

-E bine că măcar pentru tine este totul limpede.

-Nici eu nu înțeleg de ce, când nu suntem împreună mă gândesc mereu la ea şi când e lângă mine vreau doar să stea liniştită. Cred că atunci când nu e de față este mai pe placul meu.

-Pentru că în mintea ta relația decurge după regulile tale, nu-i aşa?

-Şi acum crezi că ai priceput totul, nu-i aşa?

-Încerc şi eu doar să nu mă pierd în labirintul minții tale.

-E adevărat, că în mintea mea mă lasă în pace când simt nevoia şi nu mă stresează cu problemele ei pe care oricum nu le pot rezolva.

-Păi exact asta e. Ea nici nu vrea ca tu să le rezolvi.

-Dar atunci de ce îmi umple mintea cu informații inutile?

-Pentru tine sunt doar o grămadă de informații lipsite de sens, în timp ce pentru ea este doar o modalitate de a retrăi ziua şi a digera problemele, pentru a pricepe şi a lăsa în urmă totul.

-Şi atunci de ce povesteşte de parcă ar aştepta să o ajut?

-Ea doar gândeşte cu voce tare. Nu aşteaptă ca tu să o ajuți.

-Mai bine s-ar duce la Stela, să discute cu ea.

-Poate că vrea ca tu să fi persoana care să o consoleze după o zi grea.

-Poate că nu ar mai trebui să fie aşa o divă.

-O divă?

-Nu credeam că voi spune asta, dar s-a schimbat.

-În ce sens?

-Acum spune că nu mai putem mânca în orice loc, deoarece presa ne urmăreşte şi vor scrie că suntem prea zgârciți dacă nu mâncăm în restaurante scumpe.

-Se pare că succesul ei nu îți face bine.

-Nu am probleme cu succesul ei.

-Chiar deloc?

-La început am crezut că mă va deranja, dar se pare că mă lasă rece dacă are sau nu succes. Pe mine nu mă interesează actrița Corrina. Eu nu am cunoscut-o pe ea ca actriță, ci ca tânăra care aspira la un vis. Pentru mine doar acea persoană a contat. Noul ei eu nu este pe placul meu.

-Deci ai vrea să fie ca înainte?

-Nu ştiu ce vreau. Atunci alta era situația. Acum suntem vânați de fotografi, trebuie să ne facem apariția la tot felul de recepții. Asta nu mai este lumea mea. Este greu să-i explic că mie nu-mi place să ies în lume. Cum ar fi pentru ea să meargă la o premieră fără mine, toată lumea ştiind că suntem iar împreună? Dacă nu apar, în ziar se vor scrie tot felul de supoziții despre lipsa mea. Nu vreau să se scrie mai mult decât şi aşa se face.

-Pe cine afectează ştirile. Pe tine sau pe ea?

-Mai mult pe ea, dar trebuie să recunosc că nici mie nu-mi place ca fiecare mişcare pe care o facem să fie documentată. Ei ştiu mai bine ce este în frigiderul meu decât mine. Pe site-ul unei reviste chiar se fac pronosticuri cât va ține de data aceasta relația noastră. Vizitatorii pot vota. Este ridicol.

-Se pare că te afectează mai mult decât ai vrea să recunoşti.

-Poate. Nu ştiu.

-Eu cred că preferi să fii singur şi din această cauză. Când nu eşti cu ea, nu eşti aşa vânat şi poți să trăieşti aşa cum vrei. Când te vezi cu ea, însă totul este privit sub microscop. Acest lucru cred că te deranjează cel mai mult.

Danny îl privi de parcă ar fi încercat să traducă informația primită în limbajul lui propriu, să fie sigur că se potriveşte întrebărilor pe care şi le pune. Un dram de adevăr exista în acele cuvinte. Era adevărat că singur nu era asaltat de mass-media şi era chiar bine. Câte un fotograf din când în când nu era sfârşitul lumii. Când erau împreună, lucrurile stăteau altfel. Fiecare ieşire în public era pentru el actorie la scară înaltă. Trebuia să se comporte ca la carte. Să fie alături de ea, dar nu prea insistent,

deoarece ea este starul; să intre în vorbă cu interlocutorii ei, dar să nu atragă discuția spre partea sa. Era stresant să fii iubitul lui Corrina.

Aer. Avea nevoie de aer. Trebuia să respire din nou cu toată ființa. Se opri la cafeneaua unde lucrase ea la început. O văzu pe Stela. Intră şi se aşeză la o masă. Stela îl observă şi ezită. Nu ştia dacă era bine să spună ceva. Până la urmă se gândi la binele lui Corrina şi hotărî că trebuia să vorbească cu el. Încă era convinsă că nu se potriveau. Avea ea un simț pentru aşa ceva. Cel puțin aşa credea. Veni cu o cafea şi gogoşi cu cremă de vanilie. Le puse în fața lui şi se aşeză.

Nu scoase nici o vorbă, doar se priviră. Parcă comunicau telepatic.

-Corrina? întrebă Stela.

-Nu ai vorbit cu ea?

-Eu am vorbit cu ea şi este foarte fericită.

Asta e problema. Şi eu vreau să fiu fericit, dar nu pot.

-Asta e bine, spuse el.

-Tu nu pari fericit.

-Sunt doar obosit.

-De la ce? De la stat? spuse ea cu răutate.

Ştia că şi acest lucru i se va spune odată. Avea dreptate. Viața sa era un nimic. Nu a realizat nimic care să merite să fie amintit. Nu a făcut nimic memorabil, aşa cum fac politicienii când sădesc un copac. Câtă prefăcătorie. Dar Stela avea dreptate. Aşa nu mai putea continua. Ceva trebuia să se întâmple.

-Sunt obosit să mă ascund mereu de fotografi, de fanii care îşi mai amintesc de mine.

-Unii visează la coşmarul tău.

-Când îmi vei spune ceea ce de mult timp vrei să-mi spui?

Stela îl privi surprinsă. În regulă. Deci vroia să afle totul. Atunci va afla totul.

-Eşti prea bătrân pentru ea.

-Ştiu.

-Este prea bună pentru tine.

-Ştiu.

-Poate că acum este fericită, dar sunt sigură că în viitor va suferi mult din cauza ta.

-Ştiu.

-Atunci ce ai de gând să faci?

-Încerc să fiu fericit.

-Distrugând-o pe Corrina?

-Distrugându-mă pe mine.

-Să fii fericit nu e greu. Să menții fericirea e cel mai dificil.

-Eu aş vrea mai întâi să ştiu cum e să fiu fericit. După aceea îmi voi face gânduri despre cum pot conserva acel sentiment.

-Nu ai fost fericit niciodată?

-Nu în sensul în care ai fost tu. Poate că mi-a mers bine când serialul meu avea succes, dar era o chestie hollywood-iană. O fericire prefabricată. Nimic real. Era ca un efect condiționat al succesului. Încă mai visez la acea fericire supremă, care îmi va tăia respirația şi mă va goli de gânduri. Sunt prea multe voci în mintea mea.

-Eşti o epavă.

-Ştiu, şi Corrina nu vrea să vadă acest lucru. Îl ignoră şi se face că nu e aşa, doar pentru a mă avea în minte aşa cum vrea ea.

-Este prea tânără.

-Problema e că țin la ea, dar nu ştiu cum să mă descurc cu acest sentiment. Nu înțeleg...

-Ce e de înțeles?

-Eu trebuie să găsesc ceva logic în acest sentiment. Trebuie să ştiu de ce simt ceea ce simt.

-Îmi pare rău, dar niciodată nu vei putea înțelege acest sentiment. Când îți place cineva, nu există reguli sau motive. Acele sentimente există pur şi simplu.

În acea seară se duse la apartamentul lui Corrina. Se năpusti asupra ei şi o sărută pătimaş. Simți acele furnicături în tot trupul, acea încordare în trup când o îmbrățişă şi se bucură că ea este acolo în acel moment şi că nu trebuie să fie singur şi să disece firul în patru. În acea noapte Danny a fost Daniel. A fost aşa cum ea îşi dorise să fie. A fost pasional, a fost drăgăstos.

Dimineața însă camera nu mai părea aşa romantică, gura mirosea şi era transpirat. Noaptea care trecuse parcă era un film bine gândit pentru a părea cât mai spontan. Pentru scurt timp chiar reuşi să se mintă şi să uite. Acel moment a fost perfect. În acel moment ea nu era Corrina. Ea era pur şi simplu cineva care îi umplea golul. Nu conta cine era.

Acest lucru îl îngrozi. Se închise în baie şi se privi în oglinda uriaşă.

-Sunt un monstru. Ce am făcut?

Era clar că a făcut o promisiune non-verbală în noaptea precedentă. Comportamentul lui i-a dat ei de înțeles că este pregătit pentru o relație serioasă, că în sfârşit s-a eliberat de inhibiții şi că o poate primi în viața sa cu brațele deschise, când de fapt totul a fost doar o explozie de tristețe, speranță, singurătate şi testosteron.

Se îmbrăcă şi plecă înainte ca ea să se trezească. Plecă cu maşina spre un loc unde de mult timp nu a mai fost. Deşi şi-a jurat că nu va mai păşi în acolo, se pare că acum era singurul său refugiu. Nu avea alt loc de a se ascunde.

La cinci ore depărtare de Los Angeles se opri în fața unei case modeste. Se apropie de uşă. Nu era sigur că era bine ce avea de gând să facă. Privi la curtea din fața casei care părea diferită. Nu mai era aşa cum îşi amintea. Acum părea mai mică. Bătu la uşă. Se auziră câțiva paşi. Uşa se deschise. O femeie bătrână îl privi încremenită.

Îl privea prin plasa de țânțari şi îşi acoperi gura cu palmele pentru a opri emoția care îi străbătu tot trupul. Danny o privi şi spuse:

-Bună, mamă.

Stăteau la masa din bucătărie. Tatăl său şedea la celălalt capăt al mesei. Mama lui pregătea ceva de mâncare.

-Îți merge bine? întrebă tatăl.

-Nu prea.

-Suntem buni doar când..., dar mama lui îl atinse de umăr şi îl opri în mijlocul frazei.

-... acum este aici, spuse ea în timp ce puse mâncarea pe masă.

-Dar, Martha, de trei ani nici o veste. Ea te sună mereu şi tu nu răspunzi. Mereu intră robotul. Îți dai seama cât suferă mama ta din cauza ta?

-Ştiu.

-Nu ştii nimic! Nu ştii cum e să nu ştim dacă mai trăieşti. Puteai să te apuci din nou de droguri şi băutură şi să fi murit şi noi să nu fi aflat.

-Sunt sigur că s-ar fi anunțat la televizor aşa o veste.

-Nu fii obraznic. Tu nu ştii cum e să fii părinte şi să te gândeşti doar la cum să faci viața copilului tău mai uşoară şi mai bună decât a fost a ta.

-Nu de asta am venit, spuse el. Nu am venit să aud morală. Am venit să fiu departe de astfel de lucruri.

-Mă bucur că ai venit, spuse Matha şi îl sărută pe frunte. Eşti cam slab, nu prea mănânci.

După o cină în în timpul căreia nu scoaseră nici o vorbă, se retrase în camera sa din copilărie care era încă decorată cu postere ai actorilor săi preferați din acea vreme. Se aşeză pe scaunul de la birou şi privi pe fereastră spre creanga pe care se furişa pe vremeuri din casă pentru a se întâlni cu prietenii. Nici nu observă când intră mama sa cu lenjeria de pat.

-Mă ajuți? spuse ea.

Danny se ridică şi o ajută să pună lenjeria peste pat.

-Ce este Danny?

Danny o privi nedumerit. Martha se apropie şi îl strânse la pieptul ei.

-Tatăl tău exagerează.

-Nu. Are dreptate. M-am comportat în ultimul hal.

-Eu ştiam că îți merge bine. Am simțit asta. Ştiam că dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, aş fi ştiut asta. Te-am văzut des la televizor în ultima vreme.

-Din păcate.

-Arătai bine alături de fata aceea.

-O cheamă Corrina.

-Nu prea cunosc eu actorii din ziua de azi. Eu îmi amintesc de Anthony Quinn şi Ingrid Bergman.

-Corrina este foarte cunoscută.

-Care-i problema?

-Cred că sunt îndrăgostit de ea.

-Asta e foarte bine, spuse Martha zâmbind.

-Este şi nu este.

-De ce? Ea nu simte la fel pentru tine?

-Ba da. Chiar asta e problema.

-Eu nu văd nici o problemă.

-Ai fost mereu fericită alături de tata?

-Ce întrebare e asta?

-Nu ştiu, dar am impresia că a iubi pe cineva nu este îndeajuns pentru a fii fericit.

-Nu a fost mereu roz, dar când iubeşti pe cineva, ai puterea să treci peste momentele grele. Amintirile frumoase l-au salvat de multe ori pe tatăl tău. Trebuie să înveți să trăieşti cu ticurile celuilalt. Asta înseamnă dragoste, nu ce înțeleg tinerii de azi. Când apare prima problemă, ei divorțează.

-Eu nu pot să mă împart între mine şi ea.

-Dar nu trebuie să te împarți.

-Eu aşa simt. O parte din mine vrea să fie mereu alături de ea, dar cealaltă mă sabotează, mă face să văd doar partea negativă.

-O, bărbații ăştia.

-Ce-i?

-Mereu vreți să stați pe două scaune.

-Adică?

-Vreți să fiți cu cineva, dar nu vreți să renunțați la independența voastră. Mereu credeți că trebuie să renunțați la ceva pentru a primi altceva.

-Dar aşa este.

-Prostii. Atunci când iubeşti cu adevărat nu te mai gândeşti la tine. Doar la cealaltă persoană, şi eşti dispus să renunți la tine pentru a face fericită cealaltă persoană.

-Eu nu aş putea face acest lucru. Nu mă simt destul de liber să fiu altruist. Sunt prea egoist.

-Încă mai ai timp.

-Pentru ce?

-Va veni o vreme când vei fii dispus să renunți la tine pentru a fi alături de altcineva.

-De ce crezi că în timp se va întâmpla asta?

-Deoarece te vei sătura să fii singur şi atunci vei renunța de bună voie la toate concepțiile tale. Atunci vei realiza că nu trebuie să fii mereu în război cu persoana de lângă tine. Un armistițiu este primul pas spre pace. Acum culcă-te.

Îl sărută pe frunte şi părăsi camera. Danny rămase multă vreme pe acel scaun privind în gol. La un moment dat, deschise fereastra şi aerul răcoros de început de iarnă pătrunse în cameră. Se sui pe tocul ferestrei şi se urcă pe creanga copacului. Observă că nu mai este aşa de priceput ca pe vremuri. Până la urmă reuşi să coboare din copac. Se plimbă pe şoseaua dreaptă care părea interminabilă. Becurile stradale lăsau pete de lumină pe şoseaua neagră în întunericul nopții.

Scoase telefonul pe care îl închise de cum ieşi din apartamentul lui Corrina. Formă numărul ei şi aşteptă.

-Ai pățit ceva? întrebă vocea disperată a lui Corrina.

-Nu. Fii liniştită.

-Dar ce s-a întâmplat? M-am trezit şi... nu erai. Am crezut că înnebunesc.

-Calmează-te.

-Cum să mă calmez? Am fost foarte îngrijorată. Unde eşti? Vin la tine acum.

-Nu sunt în oraş...
-Unde eşti?
-...la părinții mei.
-S-a întâmplat ceva cu ei?
-Ei sunt bine. Eu nu sunt bine.
-Ce ai?
-Nimic important. Eu cu fobiile mele aveam nevoie de o mică evadare din cotidian. Am nevoie de această excursie în trecutul meu.
-Cum te pot ajuta?
-Nu mă poți ajuta.
-Ştii că poți să-mi spui orice. Te voi asculta. Vom rezolva cumva problema asta.
-Nu există nici o problemă. Totul e în regulă.
-Dacă ar fi aşa, atunci nu ai fi la părinții tăi.
-Am nevoie doar să fiu singur puțin.
-Dar mi-e dor de tine.
-Nu trebuie să-ți fie.
-Cum să nu?
-Este mai bine să nu-ți fie dor de mine. Nu ai nevoie de mine ca să-ți meargă bine.
-Ba da.
-Crede-mă. Nu ai nevoie de mine.
-Ce înseamnă asta?
-Nimic. Înseamnă că tu eşti o persoană minunată care nu ştiu din ce cauză s-a împotmolit în viața mea mizeră.
-Nu fii prostuț.
Iar limbajul ăsta copilăresc. Ştie că îl urăsc.
-Ascultă... am nevoie să stau puțin departe de toată zarva oraşului.
-Vrei să spui departe de mine.
-Nu lua totul aşa personal. Nu vreau să trebuiască să am grijă pentru orice gest pe care îl fac, ca nu cumva a doua zi să fie interpretat greşit în ziare.
-Când vii înapoi?
-Nu ştiu încă. Nu va dura mult.
-Nu poți aproxima?
-Când voi reveni te voi anunța.
-Şi eu ce să fac până atunci?
-Ce ai făcut înainte de a mă cunoaşte. Și pe vremea aceea ai avut o viață.
-Dar...
-Acum voi închide. Încearcă să înțelegi că am nevoie de acest lucru. Noapte bună.
Închise telefonul. Se aşeză pe o bancă la marginea parcului din centrul localității. Dintr-un bar apropiat ieşiră nişte tineri râzând. Povesteau cu voce tare şi râdeau. Danny îi privi şi se minună. Ştia că şi el a fost cândva aşa. Unde era acel tânăr? Unde era copilul care avea toată viața în fața sa? Unde era cel ce visa să devină actor şi care a reuşit? Era sigur că acel tânăr rebel şi plin de pasiune mai exista. Nu se putea să fie şters cu buretele.

Ştia că barul trebuia să fie un loc tabu pentru el, dar se hotărî că trebuie să-şi înfrunte demonul interior. Când deschise uşa, privirile tuturor se îndreptară spre el. Apoi fiecare îşi văzu de treabă. Într-un fel se simțea din nou săteanul care îşi pierdea serile de vineri încercând să impresioneze vreo tânără cu care să facă sex.
Se apropie de tejghea. Realiză că pentru cei de acolo era un străin şi îl priveau sceptici. În acea localitate nu prea se opreau străini. Se aşeză şi comandă o apă minerală, fără să-l privească pe barman. Primi imediat apa. Acel loc era la fel de mizer ca pe vremea când el îl frecventa. Era sigur că tapiseria scaunelor era aceeaşi.
-Nu e ca la Hollywood, nu-i aşa? spuse barmanul.
Danny îl privi şi îl recunoscu.

-Desmond Bitovsky, spuse Danny zâmbind.

-Daniel Berg, nu credeam că te voi mai revedea.

-Uite cum imposibilul s-a întâmplat.

-Cu ce ocazie pe acasă?

-Ştii cum se spune, nu-i nici unde ca acasă.

-Să nu spui că dorul de casă te-a mânat aşa drum lung.

-Aici e linişte.

-Dacă vrei linişte, aici este locul perfect. Dacă asculți bine, poți auzi şi iarba crescând.

Danny zâmbi.

-Şi tu? Se pare că ai transformat hobby-ul în profesie?

-Aşa-i. De ce să plătesc pentru alcool, când aici îl primesc gratis. Acum barul e al meu, aşa că tot din buzunarul meu beau.

-Asta e bine.

-Bine pentru noi cei de aici, dar nu se compară cu ce ai realizat tu.

Danny simțea ironia din vocea lui şi nu ştia cum să o catalogheze. Era doar tachinare ca pe vremuri, sau răutate?

-Planurile de la plecare, de obicei, nu corespund cu cele de la destinație.

-Chiar aşa rău nu cred că-ți merge. Precis ai pus ceva de o parte.

De ce toată lumea se referea la bani? Ce avea asta de a face cu ceea ce simțea el. Da, a făcut ceva bani, e normal, că doar nu a lucrat doar pentru o masă caldă, dar asta e treaba lui. Dacă nu ar fi fost mai calculat, acum nu ar mai fi avut nimic, dar mai avea destul. Asta nu însemna că era fericit. Banii nu-i puteau oferi ceea ce el dorea.

-Mă descurc.

-Ce modest eşti.

-Nu banii sunt importanți în viață.

-Asta spun doar cei care au bani.

-Te-ai căsătorit? spuse Danny arătând spre verigheta de pe degetul lui Desmond.

-Mi s-a pus căpăstrul. În aceste locuri, dacă faci prostii şi nu ai grijă, se mai întâmplă să te trezeşti că eşti tată. În situația asta faci ce trebuie să faci.

În regulă. Nici lui Desmond nu i-a mers prea bine. Era ciudat să-l revadă după cincisprezece ani. Ultima dată când l-a văzut, a doua zi avea să plece la Los Angeles să se facă actor şi au ieşit mai mulți să petreacă. În acea seară le-a promis că nu-i va uita. Promisiuni fără noimă, deoarece o dată ce a dat de succes, a uitat de toți. A fost mâncat de acest virus al reflectoarelor la care acum este alergic.

-Ciudat ce îți rezervă viața, spuse Danny.

-Nu mă pot plânge. Am o soție pe care o iubesc şi care mă iubeşte, o fată de 13 ani şi acest bar. Am tot ce îmi trebuie. Eu sunt fericit.

Danny era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Acel bărbat nu avea nevoie de nimic în afară de familie pentru a fii fericit. Ce norocos.

-Ție cum îți merge?

-Mă ştii doar. Mereu în căutare.

-Nu mă duce cu zăhărelul. Avem şi noi televizoare şi ziare pe aici. Te-am văzut cu Corrina. Bună bucată ți-ai pescuit.

Dacă aşa spui.

-E faină tipa. Nu-mi vine să cred că se uită la un ramolit ca tine. Ar putea avea jumate de Hollywood fără să clipească.

-Presupun că ai dreptate. Se pare că îi plac foşti actori, cu mai multe dependențe la activ şi care nu se poate ataşa de nimeni.

-Poftim? întrebă Desmond neauzind clar spusele lui, servind între timp alt client.

-Ah, nimic. Se pare că îi plac moşorogii.

-Pregăteşti cumva un film şi ai venit aici să te inspiri?

-Nu mai torn filme.

-Serios?

-Spuneai că aveți televizor pe aici...

-Te luam doar peste picior. Bineînțeles că am înregistrat pe video toate filmele tale.

-Toate cele 3?

-Da, spuse Desmond zâmbind. A fost un maraton într-o noapte la tv şi le-am înregistrat.

-Maratonul celor mai proaste filme realizate vreodată?

-Lasă că nu au fost chiar aşa rele.

-Şi eu eram de aceeaşi părere când le turnam. Acum însă, după ce m-am detaşat de această industrie, realizez că nu e de mirare că nu au avut succes. Sunt aiurea.

-Atunci cu ce îți umpli timpul?

Chiar toți mă bat la cap cu chestia asta? Stau acasă şi vegetez. Bine? Trebuie neapărat să fac ceva? Dacă îi spun asta îmi va spune că doar dacă ai destui bani îți permiți să nu faci nimic.

-Până nu de mult am avut o emisiune radio.

-Şi ce s-a întâmplat? Te-au concediat?

-Mi-am dat demisia.

-De ce?

-Motive personale.

-Ce elegant mod de a spune „nu te priveşte".

-Dacă e ceva ce am învățat la Hollywood, atunci cum să refuzi pe cineva lingându-l în fund.

A doua zi se trezi şi avu impresia că a dormit o sută de ani. Era mai odihnit ca niciodată şi era sigur că avea să fie o zi frumoasă şi acest lucru era neobişnuit. Era bine să simtă din nou bucuria de a deschide ochii. Coborî treptele din lemn care scârțâiau sub paşii lui şi ajunse în bucătărie, unde mama lui spăla vasele.

-Cum ai dormit?

-Cred că m-am trezit în aceeaşi poziție în care am adormit.

-Ai fost obosit.

-Mda.

-Vrei să mânci ceva?

Mâncare?

-Sandvici cu brânză, spuse Danny. Tata a plecat deja?

-Dimineața asta se întâlneşte cu bătrânul Hank. Vor să repare gardul din fața casei lui, dar sunt sigură că jumătate de zi se vor certa asupra leațurilor şi cuielor pe care le vor folosi.

Danny nu scoase nici o vorbă, doar ascultă clinchetul vaselor în spălător, mirosea parfumul detergentului de vase şi aroma micului dejun pregătit pentru tatăl său cu câteva ore în urmă. Nu ştia din ce cauză nu a putut veni acasă atâția ani. Acum realiza că poate i-ar fi mers mai bine.

-E ceva? întrebă Martha.

-Nimic. E bine să fiu acasă.

Ea îi zâmbi. Se şterse pe mâini şi scoase din frigider ingredientele pentru sandvici. După ce îl prepară, aduse farfuria şi o cafea şi le puse pe masă. Apoi se aşeză şi îl privi pe Danny în timp ce mânca. Pentru ea el era acelaşi ca în ziua în care şi-a pregătit primul sandvici cu unt de arahide şi acesta era întins pe toată masa, ca ziua în care a plecat la prima petrecere, ca ziua în care le-a prezentat prima prietenă. Acele vremuri deşi păreau îndepărtate, ea le simțea foarte aproape.

-Nu te supăra că întreb, nu că nu m-aş bucura că ai venit, dar care e motivul vizitei tale? Şi nu-mi spune că doar ți-a fost dor de noi.

Danny înghiți mai greu bucata de pâine, încercând să mai câştige puțin timp.

-Exact, nici eu nu ştiu.

-Fugi de ceva?

-Şi aşa se poate numi.

-Ai probleme?

-Nu din care ai crede tu. Este vorba despre Corrina.

-O...

-Da. O temă foarte delicată.

-De ce?

-Hai spune odată. Ştiu că o consideri prea tânără pentru mine şi nu spune că nu ştii câți ani are, că precis ai citit în ziar despre noi.

-Este mai tânără ca tine, dar asta nu înseamnă că nu vă puteți înțelege.

-Şi eu eram de aceeaşi părere, dar acum nu mai sunt sigur.

-De aceea ai plecat?

-Am nevoie să fac ordine în mintea şi inima mea. Trebuie să văd tot tabloul limpede şi nu printr-o perdea. Spiritul ei tineresc îmi dă putere şi de multe ori îmi place foarte mult, dar o face să fie şi naivă şi uşor de influențat.

-Mai are timp să se maturizeze.

-Dar eu m-am maturizat şi ea este încă un...

-...copil?

-Da. Așa simt. Dacă mergem pe stradă, am impresia că lumea se uită după mine şi se gândeşte „ce-o găsi asta la el?".

-Ce spune lumea nu trebuie să te intereseze.

-Nu e vorba despre asta. Cred că eu am aceste idei şi prefer să cred că cei din jur le rostesc. Dar eu nu sunt sigur că îmi convine totul. Ne aflăm în stadii diferite ale vieții noastre. Ea este la început de drum şi eu deja am schimbat macazul. Ea vrea carieră, eu am lăsat în spate cariera. Vrem lucruri diferite de la viață.

-Dar o iubeşti?

-Contează?

-Este singurul lucru care trebuie să conteze când te gândeşti la ea.

-Nu ştiu.

-De aceea ai fugit?

-Poftim?

-Crezi că începi să simți pentru ea mai mult decât ți-ai propus şi de aceea ai intrat în panică.

-De unde ştii atâtea?

-Aproape patruzeci de ani de conviețuire cu un bărbat te face să ştii mai multe. Ea este nerăbdătoare, vrea totul pe loc şi din plin.

-Da.

-Trebuie să înțelegi, că noi dorim toată chestia asta romantică pe termen îndelungat, ne face să ne simțim iubite. Pentru voi, romantismul îşi are locul doar în faza de început când vreți să ne seduceți. După ce ne aveți, considerați că nu mai trebuie să vă deranjați.

-E chiar aşa evident?

-Da.

-Eu vreau doar să am din când în când momente lipsite de Corrina, dar ea este mereu în preajma mea. Dacă toarnă filme mă sună în pauze. Nu am timp să mi se facă dor de ea, că mă sufocă.

-I-ai spus acest lucru?

-I-am spus chiar la început ce îmi place şi ce nu. O vreme chiar s-a ținut de acele reguli, dar în ultima vreme a devenit stresantă.

-Poate că simte că te îndepărtezi şi vrea cu orice preț să te țină aproape de ea.

-Dar asta mai mult mă îndepărtează de ea. Nu înțelege că am nevoie să fiu singur puțin. Ieri seară i-am spus că am nevoie de acestă pauză şi peste noapte mi-a lăsat cinci mesaje pe robot în care se învinovățea, mă învinovățea, şi alte chestii din astea. Nu înțelege că de asta nu am nevoie acum?

-Acum vei avea timp să te destinzi. Închide telefonul şi nu te mai gândi la ea. Încearcă să te desprinzi de lumea ta cotidiană.

-Asta voi face.

În acea dimineață se hotărî să facă un tur al oraşului. Se urcă la volanul maşinii şi conduse încet prin localitate. Ajunse în centru unde era şi şcoala unde el învățase. Urmări cum părinții îşi luau copii de la cursuri şi cum se bucurau când se vedeau. În acel moment încerca să înțeleagă acea fericire care se putea citi pe chipurile lor.

Nu voi putea avea niciodată un copil. Ştiu asta. Nu mă simt în stare să educ pe cineva. Cum îi pot arăta calea dreaptă dacă nici eu nu o cunosc? În lumea de azi mi-e teamă să dau viață unei persoane inocente care poate aşa de uşor să fie rănită.

Se duse cu maşina până la lacul unde pescuia când era mic. Coborî şi se apropie de malul apei. Sălciile cu crengile lipsite de frunze atingeau suprafața lucie a apei. Aerul răcoros îl făcu să ridice

reverul hainei şi să se înfofolească. Se aplecă după o piatră şi o aruncă pe apă şi privi cum aceasta făcea salturi vesele ca apoi să se scufunde în adânc. Când erau mici, făceau concurs de aruncat cu piatra „broască”. Nu era cel mai bun, dar se străduia. Se îndepărtă de apă şi se apropie de pâlcul de pomi care formau o imitație de pădure. Acolo se afla şi stejarul din care a căzut şi şi-a rupt mâna. Găsi o coajă de ghindă şi încerca să fluiere cu ea, dar degetele lui groase nu mai reuşeau să lase destul aer să scoată sunteul ascuțit ca pe vremuri.

La întoarcere se opri la un supermarket. Nu căuta ceva anume, dar vroia să vadă dacă în acel loc se schimbase ceva. Ajunse la casierie cu coşul pe jumătate plin. Casierița începu să înregistreze marfa ridicându-şi privirea spre el de mai multe ori. Danny nu era sigur dacă o cunoşte, dar se pare că ea îl cunoştea. Când încasă ea spuse:

-Nu-ți mai aduci aminte de mine, nu-i aşa?

-Scuză-mă, dar nu am o memorie vizuală prea bună.

-Nu am uitat asta. Sunt Carolyn.

Danny îşi aminti brusc despre cine era vorba.

-Nu se poate.

-Eu sunt.

Observă că în spatele lui nu mai era nimeni şi se hotărî să povestească puțin cu prietena lui din liceu.

-Ştiu că m-am schimbat, spuse ea zâmbind.

-Doar au trecut destui ani.

-Am vrut să te chemăm la întâlnirea de zece ani, dar nimeni nu avea adresa ta.

-Acolo unde stau eu, asta e necesar.

-Aşa-i, spuse ea zâmbind. De fapt nici nu ne-am străduit. Eram siguri că nu vei veni. Doar eşti actor...

-Am fost.

-Mda.

-Acum sunt în civil, spuse el zâmbind.

-Ai fi venit?

-Sincer?

-Dacă se poate...

-Nu aş fi venit.

Ea se întristă.

-Motivul nu ar fi fost că mă simt mai important ca voi, dar în acea vreme am avut atâtea probleme cu alcoolul, drogurile şi cu mine ca persoană, că nu ieşeam din casă cu zilele.

Ea îl privi puțin speriată. Astfel de probleme nu existau în mica lor comunitate. Pentru ea era destul de greu de priceput însemnătatea acestui lucru.

-Cred că mi-ar fi fost destul de greu să par fericit şi să mă bucur de voi în acea stare.

Acum pricepu şi Carolyn, şi zâmbi.

-A fost drăguț. Am fost cu toții, mai puțin tu. Am băut punci şi ne-am lăudat fiecare cu ce am realizat, dar cum majoirtatea am rămas aici, nu prea am aflat noutăți.

-Ați vorbit şi despre mine?

Ea roşi.

-Poți să-mi spui.

-De fapt tu ai fost unul dintre subiecte principale. La ştiri se relata mereu despre excesele tale şi toți ne spuneam că noi nu te-am cunoscut aşa.

-Succesul şi insuccesul sunt nişte catalizatoare de sentimente. Nu am făcut față situației. M-a depăşit.

-Ştii că la şcoală avem o clasă care îți poartă numele.

-Imposibil!

-Pe bune. Clasa de teatru se numeşte „Dan Berg”.

-Nu-mi vine să cred.

-Eşti totuşi o celebritate, care acum se plimbă prin acest supermarket.

-Nu ți se pare ciudat să spui asta? Până una alta, am fost împreună. Pe vremea aceea eram doar Danny. Acum sunt acelaşi, doar am crescut...

-... şi toată lumea te-a văzut la televizor.

Danny realiză că era idolatrizat pentru ceea ce el dorea să uite. Mai schimbă câteva vorbe după care plecă. Ajunse acasă şi tatăl lui stătea în fața televizorului cu o bere în mână. Se uita la sport în timp ce mama lui călca rufele spălate. După ce salută, duse plasele în bucătărie şi umplu frigiderul cu conținutul lor.

Se aşeză pe canapea lângă tatăl său.

-Martha, adu-i băiatului o bere.

Chiar când era gata să lase fierul de călcat, Danny interveni.

-Nu mai beau alcool...

-Ai dreptate, spuse tatăl său.

-Ați făcut gardul?

Tatăl îl privi nedumerit.

-Gardul lui Hank?

-Da.

-Doar pe jumătate. Am încercat să-i explic că lacul pe care el l-a cumpărat nu este pentru exterior, dar ai cu cine vorbi? Trebuia să îl duc personal la băcănie să îi explice Freddy diferența dintre lacuri. Cum îmbătrâneşte, tot mai senil devine. De parcă ăsta ar fi primul lui gard.

Era bine să audă probleme cotidiene. El nici nu mai ştia cum sunau acestea. Acolo era viața adevărată, nu bula de săpun în care exista el.

Trecură patru zile de când se afla acolo şi era pregătit pentru plecare. Concluziile: viața simplă e şi ea grea, dar mai simplă; toți prietenii lui din copilărie aveau familie şi duceau o viață exact ca a părinților lor; Corrina era o persoană deosebită, hipersensibilă, dar pe care nu vroia să o piardă. Cum treceau zilele tot mai mult îi lipsea zâmbetul ei.

Ar mai fi stat o săptămână, dar interveni ceva, ceva ce credea că era foarte neplăcut pentru Corrina. Într-un interviu, primul ei prieten, cel cu care a făcut sex pentru prima dată, vorbea deschis despre practicile lor sexuale. Apoi s-au publicat câteva fotografii nude cu ea, făcute de acelaşi tip în perioada în care erau împreună.

Acest lucru îl făcu să lase totul baltă şi să-şi scurteze şederea. Îşi luă rămas bun de la părinți şi porni pe drumul lung spre L.A.

Apartamentul lui Corrina era scăldat în întuneric. Ea stătea ghemuită pe patul din dormitor. Tocmai vorbise la telefon cu Stela şi încerca să se calmeze. Lacrimile se uscaseră pe fața ei. Încerca să înțeleagă toată situația. Despre ce era vorba? De ce era atacată? Nu a făcut nimănui rău. Se simțea singură şi părăsită. Ura acea stare şi era neputincioasă. Ştia că nu avea ce să facă.

Auzi sunetul strident al soneriei şi se sperie. Nici nu observase că se întunecase. Se ridică buimacă din starea de transă, încercând să se adune. Aprinse becul şi se îndreptă amețită pe coridor spre uşă. Dacă era un reporter? Se uită pe vizor şi îl văzu. Deschise imediat uşa şi îl îmbrățişă cu o putere pe care Danny nu credea că o putea avea Corrina.

După ce se linişti şi se desprinse de el se aşezară pe canapeaua din camera de zi.

-Ce mă bucur că eşti aici, spuse ea printre lacrimi.

Danny scoase o batistă din buzunar şi îi şterse lacrimile.

-O să treacă, spuse el calm.

-De ce a făcut asta?

-Pentru bani, spuse el pe acelaşi ton calm.

-Banii chiar pot cumpăra orice?

-Aşa se pare.

Danny o luă în brațe şi îi mângâie părul ciufulit.

-Este nedrept. Pozele alea sunt oribile. Le-am făcut în timp ce eram la baie la râu. Acum toată lumea ştie cum arăt.

-Şi altora li s-a întâmplat aşa ceva.

-Ce vrei să spui? Că dacă alții au avut parte de aşa ceva, şi eu pot?

-Nu-mi răstălmăci cuvintele. Vroiam să spun că şi alte persoane au reuşit să depăşească acest moment.

-Cariera mea e terminată.

-Nu este adevărat. Nişte poze şi confesiunile unui idiot nu pot şterge cu buretele talentul tău.

-Ce e talentul când doar imaginea contează? Fanii mei mă vor considera o stricată.

Danny era îngrijorat. Începea să aibă aere, lucru care nu credea că-l va descoperi la ea. Acum nu mai era important doar ce gândeau fanii. Fanii erau cei pe care îi dezamăgise. Poate că era doar un scut după care se ascundea, dar aceste ieşiri de divă erau un început. Ştia că o dată răsărit vlăstarul de star, se dezvolta rapid şi cu greu putea fi smuls dintr-o persoană.

-Nu fanii sunt importanți. Tu eşti importantă. Nu pricepi că în scandalul ăsta doar tu eşti victima. Fanii îşi vor reveni. Vor realiza că şi tu eşti un om şi faci aceleaşi prostii ca alții la acea vârstă.

-Agenta mea mi-a spus că pozele au fost publicate şi pe internet pe adresa revistei care le-a cumpărat şi aşa de mulți au intrat să mă vadă, că a căzut serverul.

-Vezi că eşti în top... lumea vrea să te vadă, prin urmare pentru ei nu este aşa grav. Poate că pentru cariera ta a fost chiar un lucru bun. Acum tu trebuie să hotărăşti dacă Corrina actrița sau Corrina omul este mai important.

Corrina se opri din smiorcăit şi începu să gândească. Nu a văzut niciodată această parte a problemei. A văzut doar partea negativă. De ce se comporta mereu ca fetița de la țară? Acum era o actriță cunoscută care la doar câteva luni de la primul succes a ajuns deja pe locul şase în topul celor mai sexy personalități ale țării. Nu avea de ce să îi fie teamă. Trebuie să trateze tot acest scandal ca pe un avantaj. Acum era şi mai cunoscută.

Deschise televizorul.

-Crezi că e bine? întrebă Danny. Nu cred că ai vrea să vezi ce se spune despre tine.

-Exact asta vreau să văd. Vreau să ştiu cum interpretează reporterii ştirea.

Butonă până ce găsi un post tv care prezenta un reportaj despre ea. Arătă câteva secvențe din interviul televizat al fostului ei prieten şi fotografii în care erau acoperite cu bandă neagră părțile ei intime. Apoi anunțară că în cea mai în vogă maşină de căutare pe internet numele ei a fost introdus de peste un milion de ori în ultimele 24 de ore. Era vorba despre un nou record.

Danny observă o undă de satisfacție pe chipul ei. Închise televizorul şi o privi.

-Te simți bine?

-Cum să nu. Nu vezi că mă vor. Sunt curioasă câți producători vor suna la agenta mea să-mi ofere un rol. De ce am fost aşa naivă şi m-am enervat pentru aşa un lucru bun.

-Mă înspăimânți.

-De ce? Are rost să jelesc în continuare după inocența pierdută? Acum că răul s-a făcut, trebuie să fac ce pot mai bine cu noua mea imagine. Poate ar fi bine să dau un interviu revistei care a publicat pozele.

-Mai bine aşteaptă cu planurile până mâine. Aşteaptă să vezi ce îți va spune agenta. Nu cheltui bani pe care nu-i ai.

-Ce-i cu zicala asta?

-Mai bine aşteaptă să vezi cum evoluează lucrurile. Încearcă să nu te aventurezi prea mult în planuri fără să fii sigură că va ieşi ceva.

Corrina se înduioşă şi îl sărută pe buze.

-Dragul de tine. Chiar te preocupă ceea ce simt. Nu credeam că poți fi aşa sensibil.

-Nu vreau să te rănească acest subiect mai mult decât a făcut deja.

-Eşti aşa dulce.

Sper că nu începe să vorbească cu mine de parcă aş fi un copil mic. Trebuie să fac ceva să o opresc.

Danny se năpusti asupra ei şi începu să o sărute. Corrina îi răspunse cu aceeaşi pasiune la sărut. Era fericită că Daniel a revenit la ea. Avea atâta nevoie de el. Era bine să-l simtă aproape, sărutările lui înfometate, trupul lui înfierbântat. Uită de toate problemele care în ultima vreme îi răpeau somnul. Acum era plină de dorință pentru acel bărbat. Era sigură că mesajele pe care le-a lăsat pe telefonul lui l-au determinat să revină. Dacă ar fi aflat că le-a şters pe toate fără să le asculte, deoarece aveau doar să-l enerveze mai mult decât era deja, precis nu ar mai fi schimbat o vorbă cu el.

Ea nu avea de unde să ştie că el avea nevoie de acele momente în care să fie departe de ea pentru a-şi da seama ce simte de fapt. Ea nu avea de unde să ştie că în interiorul lui se dădea o bătălie

cumplită între Danny – cel care îşi doreşte dragoste, care vrea să iubească şi să fie fericit şi Danny – cel care se opune oricărui sentiment pentru a-şi proteja inima împotriva suferinței care poate izvorî din fragilitatea unei relații eşuate.

Însă sentimentul de protecție pe care l-a avut în momentul în care a citit despre Corrina, i-a întărit convingerea că ține la ea, că trebuie să ajungă cât mai repede înapoi şi că în ciuda diferențelor, cu puțin efort avea să reuşească să facă față relației.

Danny nici nu realiză că dormise până la acea oră târzie. Când se trezi, Corrina nu mai era în pat, dar îi putea auzi vocea din bucătărie. Vorbea cu cineva la telefon şi părea entuziasmată. Danny se ridică şi se apropie de uşa bucătăriei. Se sprijini de tocul uşii şi o privi somnoros. Când Corrina îl observă, se apropie de el şi îl sărută continuând să vorbească la telefon. Figura ei, când îl văzu, era ca aceea de pe vremuri, când era doar o chelnăriță. I-a fost dor de acel zâmbet şi acea bucurie tinerească.

Se aşeză la masă şi o privi în timp ce asculta convorbirea şi îşi răsucea o şuviță de păr după deget.

-Trebuie să mă gândesc. Ştiu că oferta este tentantă, dar încă nu m-am hotărât.

După câteva secunde de ascultare spuse:

-Atunci aştept să reveniți cu un telefon.

Închise aparatul şi veni cu viteză spre Danny. Acesta se simțea atacat în propria intimitate, dar totul se petrecu aşa de repede că nu avu timp să ridice zidul de apărare din jurul său. Corrina îi sări la gât şi se aşeză la el în brațe. Trecu cu degetele prin părul lui încercând să-l aranjeze. Danny simțea din nou acea dădăceală în comportamentul ei pe care nu îl agrea. Deşi era sigur că ea nu realiza acest lucru, îi făcea rău. Şi el era prea sensibil şi nu ştia din ce cauză asocia fiecare tendință de intimitate cu relația mamă-fiu. Poate că relația foarte strânsă din copilărie între el şi Martha să fi fost motivul.

-Ghici!

-Ce să ghicesc?

-Cine a fost la telefon?

-Un producător care te vrea în filmul lui?

-Nu. A fost redactorul şef de la revista Hotie.

-Revista cu celebrități dezbrăcate?

-Da.

-Presupun că vor să îți facă poze.

-Ştiu că nu e chiar calea pe care aş fi ales-o. Dar pozele din Hotie sunt de calitate.

-Nu contest. Şi eu am fost abonat la revistă, dar mi se pare ciudat să răsfoiesc revista şi să te văd pe tine în ea.

-Nu vrei să apar în revistă?

-Părerea mea nu contează. Este trupul tău şi faci ce vrei cu el.

-Încă nu ştiu ce voi face. Până una alta, lumea m-a văzut deja dezbrăcată în pozele alea oribile. Acum măcar pot să le arăt partea mea frumoasă, în poze de calitate.

-Cum vrei tu.

-Nu-mi place când spui asta. Niciodată nu ştiu dacă eşti de acord sau nu cu mine.

-Eu ştiu doar ce aş face eu. Nu pot vorbi în numele tău. Dacă tu vrei să faci acele poze, părerea mea nu contează.

-Acum spui asta şi apoi îmi vei scoate ochii mereu cu acest lucru. Nu vreau asta. Dacă eşti de acord bine, dacă nu nu. Vreau doar să ştiu.

-Cred că vei arăta foarte bine în poze. Să nu crezi că dacă le vei face, îmi voi schimba părerea despre tine. Ştii doar că eu consider că suntem persoane independente şi ne luăm propriile decizii, deoarece este viața noastră.

-Dar tu eşti prietenul, iubitul, partenerul meu sau cum vrei să te numeşti...

Iar etichetarea asta.

-Da, sunt ceva din aceste lucruri, dar nu sunt tu. Trebuie să ştii că te voi susține indiferent de hotărârea ta.

Îi era greu să îşi exprime sentimentele. Nu îl deranja că vrea să se dezbrace pentru poze. De fapt nu îl interesa acest lucru. Asta însemna că nu ținea la ea? Nu. El era de părere că nu el trebuie să

hotărască pentru ea şi avea impresia că ea exact asta aştepta de la el. Acest comportament era considerat normal, din punctul ei de vedere, dar din punctul lui de vedere era exact ce aştepta ca şi ea să facă pentru el: să îl lase să ia propriile hotărâri fără să se implice, să-l lase să fie independent. Comportându-se față de ea în acest fel spera ca şi ea la rândul ei să se comporte la fel față de el. Nici o secundă nu s-a gândit că ea nu pricepe comportamentul lui şi nu înțelege subtilitatea acțiunilor sale.

Din puctul ei de vedere, pe el nu-l interesa ce făcea ea şi prin urmare era imposibil ca el să o iubească. Ea nu putea concepe că pentru el a iubi pe cineva înseamnă a elibera cealaltă persoană, a o lăsa să fie ea însăşi şi a nu încerca să intervină în vreun fel în spațiul ei intim.

13.

Danny stătea pe balcon şi privea oraşul cum lumina în noapte. Iarna californiană se făcea deja simțită. Se îmbrăcă mai gros şi încerca să ia o hotărâre. În ziua respectivă a primit un telefon şi i s-a propus ceva. Acea propunere avea două tăişuri. Nu ştia ce să facă. Orice ar hotărî, ştia că avea şi de câştigat şi de pierdut.

Era vorba despre un interviu. Nu ştia cum au aflat numărul lui de telefon, dar în acea după-amiază a sunat un reporter care spunea că lucra pentru un post de televiziune care avea o serie intitulată „Dincolo de aparențe". Era un documentar despre celebrități în care se prezenta cariera acestora şi viața în lumina reflectoarelor. Îl anunța că acum se pregătea un episod despre el şi că s-ar bucura dacă ar vrea şi el să răspundă la câteva întrebări, pentru ca documnetarul să fie mai autentic. L-a lăsat să înțeleagă că era informat despre dorința lui de a nu mai apărea în filme şi că prefera o viață retrasă, dar că sigur nu va fi lăsat în pace de revistele de scandal decât după ce spune lumii ce gândeşte.

Era şiret acel tip, dar avea dreptate. Însă un interviu însemna să se expună. Te afli ca în fața unui pluton de execuție care te bombardează cu întrebări, de obicei sub centură. Se gândea dacă era destul de pregătit să facă față.

Conform regulilor cuplului, trebuia să îi spună lui Corrina despre acest lucru, deşi nu-i plăcea ideea ca să îl influențeze în vreun fel prin reacția ei. Prefera să se poată baza pe propria rațiune decât pe ce al lui Corrina. Nu avea de a face nimic cu ea ca persoană. De fapt nu vroia să asculte de nimeni. Întotdeauna a fost aşa. El era responsabil pentru faptele sale. Nu vroia ca apoi să i se poată reproşa ceva. Era mai bine aşa, să nu implice pe nimeni.

Nu vroia ceartă. Ultimele zile au decurs armonios şi îi plăcea acest lucru. Îi plăcea această linişte. Şedința foto a lui Corrina a fost un succes. Atâta a insistat, până ce Danny a fost prezent, deşi era sigur că pe fotograf îl incomoda prezența sa. Noroc că era francez şi vorbea destul de pocit engleza şi de unde stătea el nu prea pricepea ce-i spunea lui Corrina.

Toată acțiunea de fotografiere în nud a avut un impact enorm asupra mediei şi erau şi mai vânați ca de obicei. Danny se găsea iar prin paginile ziarelor. Începea să fie sunat de producători pentru tot felul de filme. Pe toți îi refuza categoric. Însă acest interviu îl incita. Prefera să se poată adresa direct publicului şi să îşi facă clară poziția şi să le ceară să-l lase în pace, deoarece nu mai este actor acum.

Se pregătea pentru seara care urma. Trebuiau să participe la o premieră unde Corrina era invitată. Nu-i plăcea acest lucru, dar Corrina era aşa de entuziasmată că a fost invitată, deşi nu a jucat în acel film, încât nu putea să facă mutre. Se considera de acum deja o persoană importantă în lumea cinematografiei, din moment ce a fost invitată le o premieră.

Danny, ca de obicei arăta crispat în costumul său, în timp ce Corrina strălucea. Pielea ei fină ilumina toată încăperea. Îl rugă pe Danny să caute eventuale scame care s-ar fi putut prinde de rochie şi care a doua zi ar fi apărut într-o revistă cu titlul: „O tăvăleală înainte de premieră, sau doar prost gust?". Imaginea ei era foarte importantă şi totul trebuia să fie perfect.

În limuzină Danny aduse vorba despre interviu.

-Eu zic să-l faci, spuse ea entuziasmată.

-Şi eu cred că ar fi bine să-l fac. Aşa poate îi fac să înțeleagă pe ziarişti să mă lase în pace.

-Eu credeam că ar fi un pas bun ca să revii.

-Unde să revin?

-Să faci din nou filme.

-De ce să fac filme? spuse Danny răstit.

-Nu vreau să te superi, dar poate ar fi bine şi pentru tine să profiți de publicitatea care se face în jurul tău.

-Nu mai am nici un motiv pentru a turna filme.

-Dar ce vrei să faci?

Din nou acest ce vrei să faci. Bine că nu-mi spui să-mi găsesc ceva de lucru, că sunt un trântor.

-Ți-am mai spus că nu mai sunt actor.

-Nu ai vrea să joci într-un film alături de mine?

Acum încearcă pe cealaltă cale. Imediat îmi va spune că dacă nu vreau să joc într-un film cu ea, nu îmi pasă de ea.

-Hotărârea asta am luat-o înainte de a te cunoaşte şi nu are nimic de a face cu tine. Şi aşa simt că îmi este tot mai greu să fac față tentațiilor cu toate petrecerile astea. Peste tot văd alcool. Dacă merg la baie văd actori tineri drogându-se şi crede-mă, nu îmi este uşor să opun rezistență. Astea sunt doar câteva ieşiri pe lună, dar dacă tot timpul aş fi confruntat cu acestea, nu ştiu cât aş putea ține piept tentației.

-Mi-ar place să joc într-un film cu tine...

Femeie! Tu nu asculți când eu vorbesc? Am vorbit cumva codat?

-Nu mai vreau să vorbim despre acest subiect. Avem păreri diferite şi nu are rost să ne enervăm pentru nimic.

-Deci să joci într-un film cu mine e nimic. Prin urmare şi eu sunt nimic pentru tine.

De unde logica asta?

-Nu îmi eşti indiferentă. Doar sunt aici cu tine.

-Şi asta crezi că e o dovadă?

-Mai-nainte ți-am spus că pentru mine petrecerile sunt o confruntare continuă cu dependențele mele. Prin urmare e clar că mă expun pericolului pentru că îmi pasă de tine.

-Acum te şi martirizezi pentru mine.

-Dacă tu aşa crezi...

Corrina realiză că a întins coarda şi că nu mai era şic comportamentul ei adolescentin.

-Nu am vrut să te învinuiesc intenționat. Sunt doar frustrată că mi-am dorit să joc alături de tine.

-Şi în mintea ta deja ți-ai făcut planuri fără să mă consulți?

-Ce să fac? Sunt o visătoare.

INTERVIU (partea a X) :

-Cum a fost perioada de dezintoxicare?

-Iadul pe pământ. Nu doresc nimănui să treacă prin aşa ceva.

-Vă puteți explica cum de ați ajuns să depindeți de droguri şi alcool?

-Când peste noapte ajungi de la Johnny Right, iubit de o națiune, la Dan Berg, actorul care joacă în filme mediocre, pe care nimeni nu vrea să le vadă, poate doar colegii mei de liceu, atunci e normal să ai o depresie. Eu nu am ştiut cum să-mi astâmpăr altfel tristețea.

-Dacă ați avea posibilitatea să începeți iar de la zero, ați alege acelaşi drum?

-Nu m-aş mai face actor, asta e sigur. Aş prefera să fiu brutar.

Interviul nici nu a fost chiar aşa de greu cum ar fi crezut. Se bucura că, Corrina avea de filmat şi că nu putea să fie prezentă la turnarea interviului. Nu ar fi putut vorbi de față cu ea. Ea precis regreta că era ocupată. Precis vroia să vadă cum se descurca un vulpoi bătrân cu tracul de scenă.

Moderatorul interviului i-a spus că într-o săptămână materialul va fi montat şi va fi difuzat. A spus că au luat interviuri şi de la alte persoane din trecutul său pentru a fi cât mai fideli de adevăr. Danny deveni neliniştit. De ce doar acum îi spuneau acest lucru, după ce contractul a fost semnat şi interviul terminat? Hollywood – aceeaşi curvă bătrână. Ți se spun mereu jumătăți de adevăr pentru a te momi. Cine ştie pe cine au găsit din trecutul lui, care va povesti multe din lucrurile pe care el vroia să le uite.

Acum faptul era deja consumat. Va trebui să aştepte şi apoi să se minuneze de viața sa văzută prin ochii unei echipe de filmare, redactori şi un moderator. S-a ajuns ca o echipă de necunoscuți să fie judecători asupra ceea ce a făcut bine şi ce a făcut rău în viață. Corrina precis va organiza o seară specială cu răcoritoare şi chestii pentru ronțăit. Nu se va putea sustrage evenimentului şi va trebui să privească tot fiasco-ul alături de ea, când de fapt ar fi preferat să se retragă în dormitor şi să aştepte ca totul să se termine, ascuns sub pătura sa. Dar nu mai avea nouă ani. Acum trebuia să facă față realității. Da, a fost un dependent de droguri, a făcut multe prostii, dar s-a schimbat. Acum nu mai este acel bărbat. Acum este... ce este? Asta era problema. Nu ştia cine era. A fost aşa de multe persoane în

filmele sale şi în viața privată, încât a uitat cine este el. Mica excursie la părinți i-a amintit cine a fost. Acesta era un început bun. Şi-a amintit de Danny, cel necorupt de strălucirea industriei filmului. De la el putea să înceapă remodelarea sinelui.

Era un început bun.

În regulă. Viața este o continuă luptă cu propriile vicii. Ştia că nu va fi uşor, dar nu se aştepta la aşa ceva. Corrina pregătise acea seară aşa cum se aştepta. Cumpărase popcorn, comandase pizza. De fapt sună de trei ori la pizzerie să schimbe conținutul acestora. La început era cu de toate. Apoi realiză că este prea grasă, aşa că ceru pizza cu ton. Apoi sună încă o dată să renunțe la brânza de pe pizza, deoarece şi aceea îngraşă. Aduse la masă apa minerală pentru Danny şi un pahar cu vin roşu pentru ea.

Danny se simțea în plus la acel eveniment. Avea impresia că ea avea nevoie de ceva asupra căruia să se concentreze. Pregăti inscriptorul de DVD pentru a înregistra emisiunea. Totul era aşa de bine plănuit, încât pizza ajunse cu două minute înainte de începutul emisiunii, ea se aşeză cu farfuriile pregătite pentru atac cu un minut înainte şi exact când începu transmisia, apăsă pe butonul "Înregistrare".

A fost îngrozitor. Prima parte a emisiunii era cât se poate de normală, dar apoi ajunse la parte din viața sa care era dedicată exceselor. Interviuri de la femei cu care a avut aventuri şi care erau nelipsite la petrecerile sale. Corrina rămase şocată, iar Danny simțea că i se face greață. Îi venea să vomite. Toate amintirile reveniră şi îl răscoliră. Fotografiile în care nu era niciodată lucid sclipeau pe tot ecranul, fiecare fiind ca o lovitură de bici pe spatele său. Avea impresia că aceea nu era viața sa. Trebuia să fie un film horror. Simțea cum se scufunda tot mai mult în canapeaua lui Corrina şi era pe cale să dispară.

Ea încerca să îl mângâie ca să-l consoleze, dar ea nu înțelegea că el nu avea nevoie de consolare sau de milă. Al avea nevoie să fie singur. Avea nevoie de timp să rumege totul. Ea nu ştia ce să facă şi făcând ceva ce ea şi-ar fi dorit într-un astfel de moment, greşise cu brio. Experiența ei de viață se cerea în acel moment. Experiență de care ducea lipsă. Danny realiză că era nedrept, dar furia față de acea concentrație de adevăr îl irita şi îl obliga să recționeze ca un bărbat: se trăgea de sub atingerea ei, era irascibil şi la un moment dat se ridică nervos.

-Nu am ştiut că...

-Ce nu ai ştiut? Că am fost dependent?

-Asta ştiam, dar nu ştiam că a fost aşa de rău. Nu este nevoie să ridici vocea.

-După ce văd aşa ceva la televizor, nu pot să nu ridic vocea?

-Te pot aju...

-Nu! Nu mă poți ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta.

-Dacă mi-ai fi spus dinainte.

-Ce ar fi fost atunci. Atunci nu ai fi fost aşa şocată?

-Da. Niciodată nu vorbeşti cu mine.

-Dar acum ce fac? Acum nu discutăm?

-Nu la asta m-am referit.

-Eu nu sunt aşa o persoană.

-Am observat.

-Nu e nevoie să fii ironică.

-Eu nu ştiu nimic despre tine. Despre trecutul tău.

-Ce vrei să ştii?!

-Nu ştiu, lucruri care sunt importante pentru tine.

-Vrei să ştii cu câte m-am futut? Sau câte kile de cocaină am prizat? Asta vrei să ştii?

Corrina îl privii cu ochii înlăcrimați. În acel moment se simțea ca o adolescentă. Proastă şi neexperimentată, credulă şi naivă. În acel moment a reuşit să o facă să se simtă exact aşa cum o vedea el.

-Am nevoie să stau singur.

-Dar de ce?

-Nu înțelegi că nu mă poți ajuta?

-Dar vreau să te ajut.

-Lasă.

Încercă să se calmeze. Ştia că a exagerat şi că ea nu era vinovată pentru greşelile lui din trecut, dar ea era acolo şi pe ea se descărca. Când o vedea stând în acel loc dorind mai mult de la el, realiză că nu putea să-i ofere acel suflet deschis pe care ea îl merita. Realiză că nu era cel care dorea să fie. Acum avea nevoie de timp. Timp ca să se împace cu trecutul său, lucru care crezuse că îl făcuse deja.

Înainte de a pleca, se apropie de Corrina, o sărută pe frunte şi spuse:

-Un bărbat are nevoie de timp ca să stea singur. Asta nu are nimic de a face cu tine.

Corrina înțelese exact contrariul: „tu eşti vinovată că îmi merge rău şi acum te voi părăsi”.

-Te voi suna, spuse el şi părăsi apartamentul ei.

Conduse prin oraş câteva ore. Se opri la un bar şi comandă un pahar de tequila. Se uită la el şi nu ştia ce să facă. Simțea că demonii din interiorul lui urlau şi îl îndemnau să dea peste cap conținutul incolor. Nu se putu împotrivi. Ridică paharul şi înghiți lichidul care îi arse gâtlejul. Simți căldura acestuia cum coborî până în stomac. De atâția ani nu mai atinse alcool şi acum a fost îndeajuns o emisiune ca să strice totul. Mai comandă unul.

Corrina o sună imediat pe Stela:

-Sunt o proastă.

-Nu eşti proastă, doar naivă.

-De ce a trebuit să fac atâta caz?

-Pentru că aşa eşti tu. Nu ai greşit cu nimic. El a fost nervos şi tu nu ai ştiut cum să te comporți, deoarece nu ai mai trecut prin aşa ceva.

-Adică sunt prea tânără.

Stela lăsă o pauză pe care Corrina o înțelese ca: „te-am avertizat că diferența de vârstă nu e a bună”.

-Mă va părăsi.

-Nu te va părăsi.

-De unde ştii? Tu nu l-ai văzut cum a ieşit.

-Nu l-am văzut pe el, dar am văzut alți bărbați. Când ouăle le sunt prinse cu menghina, fac pe nebunii. Multă gălăgie pentru nimic. Trebuie să-l laşi să se calmeze.

-O să-l sun să fiu sigură că a ajuns cu bine acasă.

-Nu-l suna. Trebuie să-i acorzi puțină libertate. Va veni singur înapoi.

-Nu va veni. Este supărat pe mine. Trebuie să-mi cer iertare.

-Pentru ce?

-Pentru ceea ce am făcut?

-Ce ai făcut? Nu pricepi că nu ai făcut nimic? Ai fost doar de față când el s-a enervat şi toată energia negativă acumulată de el a descărcat-o asupra ta. Asta e totul. Acum are nevoie să nu fie stresat. Eu ştiu cum sunt bărbații. Au nevoie să le lărgeşti puțin lesa din când în când.

După ce termină convorbirea nu era convinsă că Stela avea dreptate. Formă numărul lui. Nu răspundea nimeni. Porni robotul. După semnal spuse:

-Sunt eu... îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta. Vroiam doar să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă.

Aproape de dimineață ajunse acasă. Era beat şi nu îi păsa. Observă că avea un mesaj pe robot. Îl ascultă. Era Corrina. Se enervă când îi auzi cuvintele. Ce credea ea? Că era un copil neajutorat? Îl trata ca pe o persoană care nu-şi poate purta de grijă. Vru să o sune şi să îi spună să termine cu comportamentul acesta protector şi matern. Dar nu o făcu.

Când se trezi era bucuros că nu o sunase când ascultă mesajul. Era sigur că ar fi spus lucruri de care mai târziu nu ar fi fost mândru. După ce se îmbrăcă, se duse la psiholog. Simțea că avea nevoie de el în acel moment.

-Trebuie să mă spovedesc, spuse Danny liniştit, privind ruşinat podeaua din lemn scump.

-Nu sunt preot. Te pot asculta, dar nu-ți pot oferi iertare, spuse psihologul.

-Aseară am băut alcool. Ştiu ce prostie am făcut. Nu am nevoie de o predică. Nu sunt mândru de ceea ce am făcut, dar mi-a mers foarte rău. Nu ştiu dacă ai văzut emisiunea de aseară.

-Am văzut.

-Ştiu că nu am motive să beau şi că totul a fost doar un moft, dar... sunt aşa de slab.

-Nu eşti slab. Nu voi spune că ceea ce ai făcut este bine. Voi spune doar să ai grijă să nu se mai repete. Nu cred că vrei să arunci pe apa sâmbetei munca ta din ultimii ani.

-Aşa este. Am făcut încă o prostie.

-Ce?

-M-am certat cu Corrina. Din nou. Nu ştiu din ce cauză mă scoate din sărite.

-Am impresia că nu o prea placi.

-Paradoxal, o plac chiar foarte mult. În ultima vreme însă, am impresia că nu o mai recunosc. Se schimbă cu aşa o repeziciune încât nu pot ține pasul. Acum nu mai iese din casă dacă nu este machiată şi la şapte ace. Este atât de preocupată de imaginea ei încât am impresia că uită cine este. Uită că este un om de rând.

-Ai uitat că şi tu ai suferit de megalomanie?

-Am fost chiar aşa nesuferit?

-Ai fost. Ştiu că la prima şedință ai cerut cafea specială din Brazilia şi ai vrut ca baia să fie dezinfectată înainte de a intra.

-Am fost îngrozitor.

-Mie-mi spui?

-Ea însă este... perfectă. În ultima vreme este ca o păpuşă, scoasă din cutie. Fiecare fir de păr îi stă perfect, de parcă ar fi din sârmă. Când este aşa nu mă lasă nici să o ating, nu cumva să stric ceva. Când văd cât de perfect arată, mă simt plin de defecte. Acum câteva zile vroiam să merg după lapte şi eram gata să ies în echipamentul sport în care stăteam în casă. Să fi văzut ce scandal a ieşit. Că nu pot ieşi cu haine din astea pe stradă. Că dacă mă va fotografia un paparazzo vor scrie în ziare că prietenul ei umblă îmbrăcat ca un vagabond. Nu m-a lăsat să ies din casă până nu am arătat aşa cum ea vroia.

-Cred că nu ai răbdare să îi explici ceea ce simți. Când face aşa ceva tu o ataci, nu-i aşa?

-Bineînțeles. Trebuie cumva să îmi sunțin punctul de vedere?

-Şi ai câştigat vreodată o ceartă?

Danny îl privi nedumerit.

-Într-o ceartă nu câştigă nimeni. Chiar dacă ai cele mai bune argumente şi dovezi pentru a-ți susține ideea, după ceva vreme vei realiza că ea suferă, că ai distrus-o cu felul tău nimicitor de bărbat şi tu vei fi frustrat că, deşi ai câştigat, ea suferă şi nu te tratează ca pe un învingător. Poți rezolva conflicte şi fără ceartă. Trebuie doar să rămâi calm.

-Îmi este greu să rămân calm.

-Ştiu că asta este greu. Temperamentul tău câteodată poate scoate omul din sărite.

-Nu vreau să fiu aşa, dar nu mă pot ajuta. De fiecare dată când nu-mi convine ceva, simt că îmi stă un nod în gât care vrea să sară afară şi să-şi facă de cap.

-În acele momente respiră adânc şi gândeşte înainte de a deschide gura. Deşi ai dreptate, tonul cu care spui totul o poate răni pe Corrina. Ajunge să creadă că ea este vinovată pentru tot răul.

Danny îl privi sceptic.

-Nu-mi spune că tu chiar o consideri vinovată pentru tot răul din relația voastră.

-Într-un fel...

-Te consideri perfect?

-Nu, dar... cu experiența mea.

-La dracu' cu experiența. Ce are asta de a face cu a fi uman. Nu trebuie să te comporți ca omul preistoric ca să fii bărbat. Deşi femeile au talentul de a „castra" bărbăția, trebuie să faci compromisuri. Nu va fi niciodată doar aşa cum vrei tu. Eşti un tiran dacă aşa crezi că trebuie să decurgă lucrurile. Regulile tale. Dorințele tale. Crezi că ea nu are dorințe?

La o săptămână după împăcare... da, chiar a reuşit să dea la o parte mândria şi să-şi ceară scuze pentru comportamentul lui. În fond ea nu era vinovată pentru acea emisiune. Ea nu era vinovată pentru tot răul din trecutul lui. Acum totul părea în regulă. Aşa credea el. Simțea din nou acea dorință pentru ea. Dorința de a o simți aproape.

În seara respectivă trebuiau să apară la o premieră. Era un nou film în care Corrina apărea ca personaj secundar. În timp ce Danny stătea tolănit pe canapea şi se uita la televizor, Corrina era agitată.

Se plimba prin toată casa căutând cine ştie ce. Tropăitul ei în jurul lui nu îl oprea să butoneze telecomanda.

-Cum poți fi atât de calm?

-Ce rost are să mă agit?

-O femeie nu poate să îşi pună un costum şi gata. Am impresia că nu voi fi gata la timp şi urăsc să întârzii. Nu vreau să fiu etichetată drept "cea care întârzie mereu".

-Nu înțeleg de ce eşti aşa stresată. Totul va fi bine, vei vedea.

-Nu mai are rost să-ți explic. Tu nu mă înțelegi.

Se pregăti să plece din cameră când se întoarse spre el.

-Sper că nu ai de gând să porți cravata asta.

Danny privi cravata de la gât cu mirare.

-De ce nu?

-E ridicolă. Nu se potriveşte cu costumul.

-Mie mi se pare că e bună.

-Îți caut eu alta.

Dispăru în baie să îşi aranjeze machiajul pentru a nu ştiu câta oară.

Acum nu mai ştiu nici să mă îmbrac? Ce bine că a apărut ea. Super-creatoarea de modă. Până să apară ea, m-am descurcat foarte bine. Ce crede, că acum nu mai sunt în stare să mă îmbrac singur? Dar ce, sunt un copil mic? Bine că nu îmi pregăteşte pe pat toate hainele pentru a doua zi, începând de la ciorapi, chiloți, maieu până la pantofi. Trebuie să mă calmez. Nu e bine să mă enervez acum. Hai Danny, respiră adânc.

Premiera a fost un succes. Prestația Corrinei, ca de obicei – încântătoare. Petrecerea de după se ținea într-un club select unde era plin de crema Hollywood-ului. Cu toții duceau „discuții foarte importante" şi de fapt nu spuneau nimic. Corrina se desprinse de Danny şi discuta cu un regizor foarte la modă. Venise din Franța unde a uluit publicul cu filmele sale. Acum l-a capturat Holywood-ul şi îl va converti la filme comerciale. Corrina era fascinată de accentul francez al regizorului şi spera să o distribuie în următorul lui film. Aşa că acum trebuia să se dea pe lângă el.

„Prostituție curată"

Danny se retrase cu un pahar de apă minerală. Simțea că toată mediocritatea din jurul lui era insuportabilă. Peste tot actori care se credeau buricul pământului, mai buni ca ceilalți şi dincolo de zâmbetele obligatorii în fața camerelor foto, îşi săpau unul groapa celuilalt. Mai aveau şi tupeul să spună cât de minunați sunt colegii lor şi ce bine s-au simțit pe platourile de filmare.

Nervos, se îndreptă spre bar şi comandă o vodca-tonic. Îl dădu peste cap. Mai luă un pahar şi se ascunse în umbra unei draperii impresionante care cădea din tavan precum o cascadă. Intră în vorbă cu un chelner care, poate din politețe, era interesat de teoriile lui. Era sigur că acel chelner era de fapt un actor şomer care aştepta rolul vieții, care să îl facă faimos.

„Odată ce ai ajuns sus, poți să mergi doar în jos"

O urmări pe Corrina cum migra de la un grup la altul şi intra în vorbă cu personalități care zâmbeau din politețe şi care poate nici nu o cunoşteau, dar nu-şi permiteau să o întrebe cine este şi ce dracu' caută în cercul lor. I se făcea lehamite de tot ce îl înconjura.

Drumul în limuzină a fost o adevărată aventură. Puțin şprițat, Danny începu să o sărute pe Corrina. Aceasta băuse şi ea câteva pahare de şampanie şi era puțin amețită. Seara care trecuse a fost productivă pentru ea. Se implică în trei proiecte. Era fericită. Îi răspunse avansurilor lui Danny. Ajunşi acasă, urcară treptele în grabă şi erau cât pe ce să cadă. Râseră cu poftă. Ajunşi în casă se opriră la bucătărie. Danny o ridică pe masa de bucătărie şi începu să o sărute. Corrina savura atingerile sale pline de pasiune.

Luă paharul de vin lăsat pe masa din bucătărie înainte de plecare şi bău o gură. Danny îi desfăcu rochia şi o dădu jos. Luă paharul de vin din mâna ei şi turnă conținutul pe pieptul ei. Începu să lingă lichidul roşu de pe pielea catifelată. Îi traje jos chiloții şi continuă să bea vinul care aluneca pe trupul ei înflăcărat.

Corrina sfâşie cămaşa lui. Nasturii zburară prin bucătărie şi se auzi pocnitura unei cusături. Îi dădu joc cămaşa şi trecu cu unghiile pe spatele lui. Îi sărută gâtul, degetele ei jucându-se cu părul scurt şi transpirat.

După cea mai fierbinte partidă de sex din viața lor, stăteau îmbrățişați în patul mare. Brațul lui Danny o ținea pe Corrina protector. Îi putea auzi respirația adâncă. Danny adormise. Corrina se juca cu părul de pe brațul lui, în acel moment se simțea ocrotită, în siguranță, fericită.

-Te iubesc, spuse ea în şoaptă.

Danny se prefăcu în continuare în cel mai adânc somn, deşi nu era aşa. Era la un pas de a adormi, dar această mărturisire îi răpi somnul. Acum avea un motiv să aibă o noapte albă şi să încerce să prelucreze informația pe care era sigur că în acel moment nu era menit să o audă. Era sigur că acum comportamentul lui față de ea se va schimba, fără să vrea, deoarece de acum ştia. Ştia ce simțea pentru el, nu că nu ar fi presupus acest lucru, dar până acum încerca să ignore astfel de sentimente. Acum însă ea rostise cuvintele care pe unii îi încântă, dar pe alții îi îngrozesc.

Oboseala însă nu îi dădu mult timp de gândire. Adormi.

Nici nu trecură câteva zile că trebuiau să fie prezenți la o nouă petrecere. Era petrecerea dată pentru nominalizații la Premiul Criticilor din America de Nord. Corrina fusese nominalizată la categoria „Cea mai bună actriță într-un rol secundar – sectiunea dramă”. Era unul dintre cele mai importante premii din industria filmului şi Corrina era extaziată. De câteva zile nu mai putea duce o discuție normală cu ea. Încă nu ştia dacă va fi nominalizată, dar agenta ei îi spuse că avea şanse reale.

Cum a primit invitația pentru petrecere, era clar că trebuia să fie fenomenală. Primi la domiciliu rochii de la cele mai în vogă case de modă pentru petrecere. Trebuia doar să aleagă. Danny nu o mai recunoştea. Tot timpul vorbea la telefon. Ba cu agenta, ba cu Stela, ba cu regizorul.

Sala în care se prezentau nominalizații era plină cu actori care au jucat în filme de succes în acel an. Ei stăteau la o masă cu alți actori în vogă. Danny nu se simțea bine. Simțea că locul lui nu era acolo. Cu fiecare petrecere la care participa, se simțea tot mai departe de ceea ce vroia să facă. Dar pentru Corrina, suporta această tortură.

Corrina bineînțeles că a fost nominalizată pentru premiu şi foarte suprinsă sări la gâtul lui Danny şi îl sărută. Danny simțea că nimic din ceea ce ea făcea era natural. Avea impresia că toate izbucnirile astea emoționale erau teatru. Nu observa nimic din căldura ei pe care o cunoscuse cu ceva vreme în urmă. Aici intra perfect în rolul ei de celebritate.

După prezentarea nominalizaților şi servirea gustării, lumea începu să se plimbe şi să formeze grupuri de discuții. Corrina era în centrul atenției. Colegul ei din filmul nominalizat încerca să intre în discuție cu Danny, care nu ştia cum să facă să dispară din acel loc.

-Corrina a fost minunată. Este aşa talentată.

-Da, spuse Danny lipsit de entuziasm.

-A fost o fază faină când am turnat scena cu ligheanul spart. Să o fi văzut cum se pregătea să intre în personaj.

Nu mai taci odată? Doamne ce plictisitor eşti. Pe cine dracu’ crezi că interesează impresiile tale de la filmări? Crezi că nu am altceva mai bun de făcut? De ce nu taci odată. Trebuie să plec.

-Şi atunci Corrina a ridicat găina care se zbătea şi încerca să se elibereze şi să o ciupească...

Plictisotor... bla, bla, bla. Spui numai lucururi lispite de importanță. Trebuie neapărat să ajung la dentist. Simt că mi se formează o carie. Precis din cauza stresului. Tipul ăsta vorbeşte încontinu dar nu spune nimic. M-am săturat. Trebuie să prind aer că mă sufoc în toată mediocritatea asta deghizată în haine de lux. Sunt sigur că dacă voi merge la persoane care vorbeau urât despre mine în reportajul tv, aici mi-ar zâmbi şi m-ar întreba cum îmi merge. Totul pentru imagine. Ce i-aş trage un pumn tembelului din fața mea. Poate atunci ar observa că nu mă interesează ceea ce spune şi că este irelevant ce s-a întâmplat la filmări.

-Scuză-mă te rog, spuse Danny şi dispăru.

Se apropie de bar şi comandă un pahar cu vin. Luă o gură şi o înghiți. O privea pe Corrina cum era înconjurată de bărbați care semănau cu rechini gata de atac. Ea era frumoasă şi în acea seară. O privea şi se minuna. Gesticula şi râdea. Cine era acea femeie? Ce rol interpreta?

14.

După anunțarea nominalizărilor, Corrina era tot mai ocupată. Era invitată la o grămadă de show-uri, la care participa cu mare interes. Peste tot zâmbea şi râdea şi povestea despre filmări şi despre Danny. Acesta nu era încântat că numele lui apărea mereu în public. El dorea să fie uitat şi mereu erau persoane care aminteau despre existența lui.

O vedea tot mai rar şi acum îşi dorea contrariul. Nici el nu îşi putea explica acest lucru. Acum că ea era ocupată avea impresia că nu mai are timp pentru el. Toată energia ei era direcționată spre campania publicitară destinată viitorului ei strălucit la Hollywood. Vizitele la psiholog începură să fie tot mai dese.

-Ce vrei de fapt? întrebă psihologul.

-Nu ştiu ce vreau. Când era lângă mine îmi doream să plece, iar acum nu are timp pentru mine şi nici aşa nu-mi covine.

-Poate cineva să-ți facă pe plac?

-Nu cred. Sunt convins că orice ar face, tot nu ar fi aşa cum mi-aş dori.

-Din ce cauză?

-Pentru că nu ştiu ce îmi doresc. Habar n-am ce vreau. Îmi doresc să fiu iubit, dar atunci când sunt iubit, resping dragostea. Cel mai bine ar fi să-mi iau o prostituată. Acolo regulile sunt bine definite şi nimeni nu interpretează greşit lucrurile.

-Tu ai vrea ca sentimentele să fie ca un contract. Bine delimitat şi previzibile. Acest lucru este imprevizibil.

-Mi-a spus că mă iubeşte. De fapt nu mi-a spus direct. Credea că dorm şi a spus în şoaptă cuvintele care îngrozesc orice bărbat.

-Ar trebui să fii fericit. E bine să fii iubit.

-Este chiar foarte rău. Asta mă face să fiu şi mai stresat. Acum că ştiu ce simte pentru mine e evident că trebuie şi eu să fac ceva. Aşteaptă precis să-i fac o declarație de dragoste. Dar nu pot face acest lucru.

-Din ce cauză?

-Pentru că nu mă simt în stare. Încă nu pot rosti aceste două cuvinte. Numai gândul la aceste cuvinte mă blochează şi mă face să fiu arțăgos, respingător şi insensibil.

-De ce nu vrei să accepți ceea ce simți?

-Pentru că vreau să mă trezesc. Pentru că vreau ca totul să fi fost doar un vis şi să fiu din nou la început de drum pentru a nu mai face toate greşelile din viața ea. Mi-ar fi mai uşor să ştiu că nu există persoane care țin la mine. Atunci nu aş mai avea nici o responsabilitate față de nimeni. Dar când există oameni care te iubesc, lucrurile se schimbă. Deodată trebuie să te gândeşti la bunăstarea acelor persoane şi să încerci să faci tot posibilul să le meargă bine.

-Şi acest lucru este minunat.

-Deloc. Deoarece în momentul în care iubeşti, persoana ta nu mai este importantă. Renunț la mine pentru a face totul pe placul celeilalte persoane. Mă îndepărtez de cine sunt şi devin marioneta iubirii. Nu vreau să fiu cel care să fug fericit prin parc cu ea de mână.

-De ce?

-Pentru că aşa ceva nu este real. Cine face aşa ceva, o face fiindcă ştie că asta aşteaptă ea de la el, nu că el vrea.

-Într-o relație, trebuie să faci şi ce doreşte partenerul.

-Eu nu pot. Am nevoie de cineva care să nu aibă probleme cu felul meu de a fi, să mă accepte aşa cum o accept şi eu.

-Chiar o accepți?

-Ce insinuezi?

-În ultimele şedințe aud doar plângeri la ceea ce face sau nu face Corrina.

-Eu vreau doar să fie ea. Dar aşa cum am cunoscut-o.

-Oamenii se schimbă şi este naiv să crezi că nu e aşa. Şi ea s-a schimbat. A evoluat. Acum are alte priorități decât în urmă cu câteva luni.

-Eu nu m-am schimbat.

-Asta crezi doar tu. Te-ai schimbat şi tu, este normal să se întâmple acest lucru când intrăm în contact cu alte persoane. Cu toții trecem prin acest proces. Ai reuşit să fii ceva mai deschis şi chiar ai reuşit să simți ceva.

-Mda.

-E greu să accepți că te schimbi şi să-ți accepți noul eu ca parte a celui care ai fost. Ultima dată când te-ai îndrăgostit ce ai simțit?

-Nu mai ştiu. Am fost adolescent.

-De data aceasta ce ai simțit?

-Nu a fost la fel.

-Dar esența?

-Aceeaşi nebunie contradictorie.

-Bărbaților le este mai greu să accepte că sunt vulnerabili. De aceea mereu ne luptăm cu sentimentele. Încercăm să le suprimăm. Să le ascundem undeva într-un sertar. Ştii de ce?

-Nu.

-Pentru că nu putem suporta să nu fim stăpâni pe situație, iar sentimentele ne fac să nu mai judecăm limpede.

-Ce să fac?

-Trebuie să o sprijini. Acum nu mai are timp doar pentru tine.

Vineri seara apăru la uşa lui. Danny o pofti înăuntru. Corrina îl sărută şi se aşeză pe canapea. Se vedea că era epuizată.

-O zi grea? întrebă Danny.

-Aşa s-ar spune. Am filmat vreo cinci ore în continuu şi apoi a mai venit vaca aia de Carmen sau cum o cheamă să-mi spună că nu sunt destul de implicată în rol. Cine se crede? Este doar asistenta regizorului. Regizorul a fost mulțumit, dar ea se crede mai interesantă şi îmi spune chestii din astea.

Poate are dreptate. Crezi că eşti perfectă în ceea ce faci? Crezi că nu poți avea o zi proastă?

-Atunci renunță.

-La ce? La film? Ai înebunit?

-Dacă te face nefericită, ce rost mai are?

-Asta ți-ar conveni, nu-i aşa. Să renunț eu la cariera pe care tu doar ai visat-o.

-Nu fii ridicolă. Eu aşa am făcut. Când nu mai eram fericit cu ceea ce făceam, am renunțat.

-Crezi că sunt nefericită cu ceea ce fac?

-Nu tu eşti cea care se vaită mereu?

-Asta nu înseamnă că vreau să renunț. Este doar modul meu de a prelucra nervii.

-Atunci de ce nu-mi spui clar ce simți? Cum să ghicesc ce crezi cu adevărat?

-Asta pentru că niciodată nu mă asculți.

-Acum ce fac?

-La dracu'. Chiar eşti aşa de încuiat? Nu observi că eu sunt cea care dă, care vrea să afle mai multe despre tine? Pe tine nu te interesează persoana mea. Nu vrei să ştii nimic despre mine.

-Mi-e destul să te am aproape.

-Asta-i cea mai mare prostie pe care ai spus-o.

-Nu-şi doresc asta femeile?

-Nu. Îmi doresc să mă susții, să fii alături de mine, să te intereseze persoana mea, trecutul meu, familia mea. Nu vrei să ştii nimic despre mine şi nici nu vrei să-mi povesteşti nimic despre tine.

-Ce vrei să ştii?

-Nu am chef de schimb de informații ca într-un joc televizat. Nu vreau întrebări şi răspunsuri. Vreau ca tu să povesteşti de bună voie ceva despre tine, pentru că aşa simți, nu pentru că eşti obligat prin nu ştiu ce calcul de-al tău de a menține egalitate.

-Nu am ce să-ți povestesc despre mine. Ce să spun că am dus o viață normală, fără evenimente deosebite? Că m-am făcut actor şi că am apărut în multe reclame până ce am jucat rolul lui Johnny Right. Pentru informațiile astea e destul să cauți pe internet şi le vei afla.

-Eu vreau să aud adevărul, aşa cum tu ai văzut totul şi nu un articol scris de cine ştie cine despre ce a aflat.

-Pentru mine trecutul a reprezentat o altă viață, ceva ce vreau să uit. De ce nu vrei să înțelegi? De ce eşti la fel ca reporterii care nu vor să mă lase în pace?

-Nu poți uita trecutul. Şi acela ai fost tu. Este imposibil să ştergi aşa ceva din memorie. Nu ai fi aici dacă nu ai fi fost acolo.

Corrina observă nedumerirea de pe chipul lui Danny. Observă cum fruntea îi lucea de la sudoare şi privirea i se încețoşa, fixând un punct imaginar, de parcă nu mai era prezent. Se duse în bucătărie şi îi aduse un pahar cu apă. Apropie paharul de buzele lui şi îl îmbie. Danny începu să bea puțin, revenindu-şi încet. Corrina îi mângâie părul şi îl ajută să se aşeze.

-Ce s-a întâmplat? întrebă el.

-Nimic, spuse ea. Cred că te-ai panicat. Acum a trecut.

-Sunt un prost. Sunt împreună cu cea mai minunată femeie din lume şi nu ştiu ce altceva să fac decât să mă cert.

-Ai dreptate.

-Ți-am spus că sunt dificil.

-Nu te-am crezut până nu m-am convins. Dar eşti dificilul meu. Îl sărută pe frunte.

Se ridică şi se apropie de poşetă. Căută ceva şi reveni.

-O mai ții minte pe Carmen?

-Asistenta nesuferită?

-Da. Uite ce mi-a dat?

Îi arătă o cheie?

-Beton. Şi ce vom face cu o cheie? Este cumva ca să-ți închidă gura?

-Nu prostuțule. Este cheia de la casa de vacanță a regizorului.

-Cum aşa?

-Carmen i-a spus că precis oboseala din ultima vreme îmi îngreunează puterea de concentrare şi acesta i-a dat cheia de la casa lui de vacanță. În week-endul ăsta mergem la Santa Barbara.

-Serios?

-Da. Va fi foarte relaxant, fără reporteri. Doar noi doi, într-o casă pe malul mării.

-Sună bine.

-Ştiu, spuse ea şi îl sărută. Aşa că, scularea şi fă-ți bagajul.

Vineri noaptea ajunseră pe întuneric. Găsiră cu greu casa izolată, dar până la urmă se instalară. Casa avea un aer tipic caselor de pe malul mării. Îți inspira vară, vacanță, distracție. Şemineul era funcțional şi era bine pentru iarna californiană. Danny aprinse focul şi urcă în dormitor unde Corrina despacheta bagajele. Pentru două zile aduse jumătate de dulap.

În seara respectivă ieşiră la un restaurant unde erau doar bogătaşi. Corrina se simțea bine în acel loc, Danny însă nu prea era încântat. Cu toții erau plini de ifose şi nu puteau comanda niciodată ceea ce apărea pe meniu. Mereu aveau completări: salata să fie fără iaurt, doar cu ulei de măsline; omleta trebuia să fie făcută doar din albuşuri, doar cu sare din Marea Moartă şi cu câteva fire de lăstari de praz; carnea trebuia să provină de la găini fericite care au crescut în libertate (ca apoi să fie ucise cu brutalitate, să li se scoată măruntaiele și să fie servite lor), care au avut destul loc pentru deplasare.

Cel mai interesant era că şi Corrina începea să aibă completări la mâncarea comandată. De ce nu putea să mânce ce se servea? Corrina comandă o sticlă de vin. Chelnerul turnă şi în paharul lui Danny care era pe punctul de a protesta, dar pentru a suporta cumva anturajul, goli paharul. Corrina nici nu observă. Era aşa de obişnuită ca toți din jurul ei să bea alcool, încât ignoră acest lucru.

Sâmbăta se treziră cu soarele strecurându-se printre draperii. După un mic dejun copios au ieşit la plimbare pe plajă. Deşi nu era prea cald, plimbarea sub soarele dimineții a fost plăcut. Corrina se cuibări sub brațul lui Danny şi se sprijini de o bucată de lemn pe care oceanul o aruncase pe mal. La început povestiră, dar după o vreme tăcură brusc. Danny nu mai ştia ce să spună, iar Corrina savura prezența lui în acel loc. Danny devenea tot mai stresat. Ştia că trebuia să spună ceva pentru a sparge

tăcerea. El nu pricepea că pentru Corrina nu era important ca el să spună mereu ceva. Ea era mulțumită să îl simtă aproape. Nu avea nevoie să fie mereu distrată de el.

Lipsa lor de comunicație ducea la apariția acestor tensiuni în interiorul lui Danny care începu să vorbească despre nimicuri doar pentru a umple liniştea şi o făcea pe Corrina să se plictisească şi să se gândească la rolul pe care îl interpreta, asupra ce trebuia să îmbunătățească.

După-masa o petrecură în camera de zi. Corrina citea din scenariu pe pervazul lat la ferestrei, iar Danny se uită la televizor. Deşi se uita la televizor, se simțea vinovat că nu se ocupa de Corrina. Nu putea savura clipele de linişte cu telecomanda în mână. Nu-şi găsea locul.

-Sigur e în regulă dacă mă uit la televizor?

-Da.

Dar el nu era convins. Toată ziua au petrecut-o împreună, lucru care până acum nu se întâmplase. Mereu aveau ceva de povestit şi simțea că încet epuizase toate temele pe care le plănuise pe drum spre Santa Barbara. Nu putea pricepe cum de Corrina era aşa relaxată. Pe ea nu o interesa străiduința lui? Ea nu aprecia că el se chinuia să stea toată ziua în preajma ei, când ar fi preferat să stea singur şi să nu facă nimic. Cu ea însă nu putea să nu facă nimic. Din moment ce erau acolo împreună nu se putea să nu facă nimic.

Aşa că se apropie şi începu să o mângâie şi făcură sex. În timpul actului era ferm convins că a depăşit acel moment de pauză dintre ei şi că acum ziua putea continua. După terminare însă realiză că nu a rezolvat nimic. Acum erau în miezul zilei, şi nu noaptea când încerca prin sex să evite conversații personale. După act adormea şi scăpa de fiecare dată. Acum însă nu mai putea face acelaşi lucru. Soarele era sus pe cer şi o îmbrățişă. Ştia că ei îi plăcea acest lucru, deşi el după câteva minute (nu multe) simțea nevoia să se distanțeze. Avea nevoie de acea distanță între ei pentru a fi din nou un individ şi nu o parte a unei perechi.

-Am impresia că nu eşti aici, spuse Corrina.

-Dar sunt aici.

-Fizic ştiu, am simțit doar, spuse ea zâmbind. Mă refer că gândurile tale nu sunt aici. Ce n-aş da să ştiu ce se află în mintea ta.

Crede-mă, e mai bine să nu ştii.

-Nimic deosebit.

-Am impresia că în mintea ta ți-ai creat o lume paralelă, eu având acces la tine doar când evadezi din acestă lume. E aşa?

-Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la această ipoteză.

-De ce eşti mereu încordat?

-Încerc să fiu aşa cum vrei tu.

-Nu am nevoie să fii aşa cum vreau eu.

-Eul meu adevărat nu ți-a plăcut, aşa că e normal să fiu altfel.

Corrina se întoarse cu fața spre el. Îi atinse cu degetul buzele.

-Vreau să fii aşa cum eşti.

-Nu ți-ar place de mine. Sunt morocănos, egocentric, nemulțumit. Numai calități negative. E mai bine aşa.

-Dar aşa niciodată nu ştiu cu cine am de-a face. Poate că tocmai am făcut sex cu un străin când eu de fapt vroiam să fac dragoste cu tine.

Să faci dragoste? Ce are sexul de a face cu dragostea? Ne-am tras-o şi gata.

-Simt că eşti departe de mine, deşi stai lângă mine acum.

Îi mângăie capul cu tandrețe.

-Ce este în căpşorul tău?

-Iarăşi diminutive?

-Da, iarăşi. Aşa sunt eu. Plină de diminutive, ieşiri copilăroase şi alte chestii tipice celor tineri. Eu nu sunt ramolită ca tine la vârsta ta. Eu încă nu vreau să renunț la plimbări în care ne ținem de mână. Aşa sunt eu. De ce să mă schimb eu? De ce nu te schimbi tu?

-Deja m-am schimbat. Doar ți-am spus că fac lucrurile aşa cum tu îți doreşti.

-Atunci de ce te cerți mereu cu mine?

-Acelea sunt momentele în care adevăratul eu nu se mai poate abține şi răbufneşte.

-Asta ce înseamnă?

-Nu sunt sigur dacă ne potrivim, spuse Danny încet.

-Ai vorbit cu Stela?
-Nu. De ce?
-Parcă aş auzi cuvintele ei.
-Trebuie şi tu să recunoşti că ceva nu este în regulă între noi.
-Nu e nimic peste care nu am putea trece.
-Eu voi încerca în continuare, deoarece...
Te ...
-...deoarece vreau să ne dau o şansă.
-Ce vom face diseară? spuse Corrina, parcă încercând să mături sub preş conversația precedentă.

Când stinseră lumina pentru culcare, Danny era epuizat. O zi întreagă doar el cu Corrina a fost prea mult. Simțea cum puterile îl părăseau. Era prea mult. Când observă că ea adormise, coborî treptele şi scoase vinul din frigider. În câteva minute goli sticla după care urcă şi se culcă.

Dimineața se trezi devreme. Corrina dormea. O privi. Era la fel de frumoasă cum o avea în minte. Cine era acea femeie şi ce căuta în pat alături de el? El nu era bărbatul potrivit pentru ea. Acest lucru era tot mai evident. Se ridică din pat, se îmbrăcă şi ieşi la o plimbare pe plajă. Simțea că avea nevoie de acel timp. Nu vroia să se plimbe mereu cu ea atârnând după el ca o rulotă.

Luă un băț adus de valuri şi începu să deseneze cercuri în nisipul ud. Valurile înspumate nivelau urmele lăsate. Acea linişte era reconfortantă. Acel loc, departe de cei care îl cunosc era perfect. Acel moment era perfect. Pacea fu spartă de vocea lui Corrina. Vraja se stinse şi o durere de cap îl săgetă.

-De ce nu m-ai trezit? spuse ea în timp ce se apropia fugind.
-Dormeai aşa liniştită...
-Trebuia să mă trezeşti.
-Vroiam să fiu puțin singur.
-Nu te înțeleg. Eşti singur destul timp. Şi aşa nu prea putem petrece mult timp împreună şi atunci tu îți doreşti singurătate? Care e problema ta?

Danny îşi plecă privirea. Simțea cum durerea devenea tot mai puternică. Fiecare cuvânt pe care ea îl rostea făcea ca înțepătura să fie şi mai violentă.

-Nu este nimic de înțeles. Ți-am spus încă de la început că eu sunt un singuratic şi că din când în când am nevoie să fiu singur, chiar dacă eşti tu prin preajmă. Nu pot tot timpul să fiu la dispoziția ta.
-Ai pe altcineva?
-Poftim?
-Am observat că în ultima vreme te-ai distanțat de mine. Ai pe altcineva?
-Nu. Ce te face să crezi asta? Doar că după părerea ta m-am distanțat?
-Tu nu crezi că te-ai distanțat?

Danny ridică privirea şi o fixă. Privirea ei nedumerită îl făcea să realizeze că ceea ce avea să spună era corect.

-Corrina... te privesc stând aici în fața mea, dorind mai mult de la mine şi eu nu pot face nimic. Pot doar încerca să nu mai fiu eu. Pentru ca tu să fii fericită, eu trebuie să renunț la mine.
-Credeam că mă iu... cuvintele se stinseră.
-Ştiu ce simți pentru mine, spuse el. În acea noapte nu am dormit când ai spuse că mă iubeşti. Poate era doar un gând pe care l-ai rostit cu voce tare, nu ştiu. Această afirmație m-a înspăimântat. Poate asta ai simțit când ai spus că m-am distanțat. Adevărul e că nu sunt pregătit pentru dragoste.
-Cum poate cineva să nu fie pregătit pentru dragoste?
-Eu nu sunt ca tine. Pentru mine împlinirea nu constă în a-mi găsi jumătatea. Pentru mine împlinirea însemană să fiu eu însumi. Să pot face ce simt că vreau. Dacă asta include şi dragostea, atunci consider că am parte de un bonus de la viață, dar nu rezum existența mea la un sentiment care este trecător.
-Trecător?
-Eşti tânără, şi nu mă contrazice. Poate că acest lucru nu ar avea vreo importanță dacă ne-am fi întâlnit peste 10 ani.

Vântul răcoros zburli părul lui Corrina care încerca din răsputeri să-l îmblânzească trecând şuvițele răzlețe după urechi. Îşi strânse vesta din lână la brâu şi îl privi nedumerită.

-Ne aflăm în momente diferite ale vieții. Tu vrei ceva ce au am avut deja şi nu cred că mai pot trece încă o dată prin acest lucru. Alături de tine viața mea ar fi frumoasă, dar pentru a face față propriilor demoni ar trebui să lupt mereu. Nu aş mai avea parte de linişte, de pace interioară. Vreau să pot să fac față dependențelor şi acest lucru este imposibil dacă sunt în cercurile în care am umblat în ultima vreme.

-Eu sunt de vină.

-Nu eşti tu de vină. Eu sunt. De la început am ştiut că nu se va sfârşi bine, dar dorința de a fi cu tine a fost mai puternică. Am crezut că sunt mai puternic şi că toate fobiile şi dependențele mele le pot controla, dar m-am înşelat. Eu nu-ți pot oferi ceea ce tu meriți. Eu nu te voi putea iubi aşa cum tu îți doreşti. Nu sunt capabil să iubesc. Sunt gol pe interior.

Corrina începu să plângă. Un val se întinse pe nisip şi le udă picioarele. Ei nu se mişcară, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

-N-am ştiut că pentru tine este aşa greu, spuse Corrina. Eu consider că dragostea trebuie să vină de la sine. Nu ar trebui să te strădui să iubeşti pe cineva.

-Ai dreptate. Nu ar trebui. Eu însă nu mai pot iubi şi nu ştiu dacă voi mai putea.

-Nu ai fost niciodată...

-Ba da. Am fost şi sunt îndrăgostit de tine. Acesta este însă acel sentiment care te poate uşor înşela, care te îmbată cu stările cele mai contradictorii. Nu cred că aş fi capabil de mai mult. Ştiu sigur că mai mult nu pot da.

-Eu ce să fac acum?

-Vei fi bine. Eşti puternică. Cariera ta este importantă. Tu nu vei face greşelile mele, deoarece eşti mai puternică.

-Deci asta a fost?

-Mi-e teamă că da.

-Pot să te mai sun?

-Pentru ce?

-Să povestim...

-Nu ți-ar face bine nici ție şi nici mie.

15.

Întunericul era pretutindeni. Danny vroia să se liniştească înainte de eveniment. Deşi şi-a propus să nu facă acest lucru, ştia că trebuia să vadă acea emisiune. Între timp trecuse o lună şi începea să-i meargă mai bine. Nu mai bău alcool şi îşi vizită din nou psihologul. Reporterii erau iar pe urmele lui, mai ales după ce aflaseră despre despărțirea lor.

Dacă se mai gândea la Corrina? Da. Erau momente în care îi simțea lipsa. De la despărțire însă simțea că se apropia tot mai mult de cel care era odinioară. Simțea din nou pacea şi mulțumirea confortabilă a noii sale vieți.

În urmă cu două săptămâni luase o hotărâre. Ştia că era una radicală, dar se va ține de ea. Era singura modalitate de a duce o viață liniştită. Era răspunsul.

Porni televizorul. Transmisia în direct de la decernarea premiilor Asociației Criticilor din America de Nord era în toi. Interviurile de la covorul roşu tocmai se încheiaseră şi ceremonia putea începe. Privi fără interes primele premii care fuseseră decernate. Ajunse şi timpul pentru categoria "Cea mai bună actriță într-un rol secundar, secțiunea dramă". În timp ce prezentatorul anunța nominalizații, camera video o ținti pe Corrina.

Danny o privi fără să clipească. Era frumoasă şi emoționată. După ce prezentă nominalizările, moderatorul deschise plicul.

-La acestă categorie, premiul revine lui... Nu ştiu vouă cum vă merge, dar atmosfera s-a cam încins aici. Ce ziceți de o scurtă pauză?

Publicul începu să râdă la glumă, iar tensiunea nominalizatelor creştea.

-În regulă. Facem pauză după premiul ăsta. Câştigătoarea este... Corrina.

Publicul aplaudă şi se auziră țipete din parte celor câțiva fani care au reuşit să cumpere bilete. Camera video o surprinse pe Corrina şi nu se mai dezlipea de la ea. Corrina îşi acoperi fața cu degetele. Lângă ea se afla Stela care o sărută pe obraz şi o ajută să se ridice. Cu ochii înlăcrimați se apropie de scenă. De pe marginea culoarului, actori cu care au jucat se ridicau să o felicite. Ajunse la pupitru unde prezentatorul îi înmână premiul, după care o sărută pe obraz şi îi făcu loc în fața microfonului.

-Oau, spuse ea emoționată. Mama, am câştigat! strigă ea ridicând premiul. Publicul aplaudă. Acest moment este aşa special cum nu vă puteți imagina. Nu contest că am visat la acest lucru deja de anul trecut când încă mai serveam cafea într-o cafenea. Se pare că unele dorințe se îndeplinesc. Trebuie să mulțumesc regizorului Bryan Stoon care a avut încredere în talentul meu şi m-a ajutat să intru în pielea personajului.

Începu să plângă. Îşi şterse lacrimile şi continuă.

-Scuzați emoțiile. Să mă aflu pe scenă este ceva neobişnuit pentru mine. Mulți premiați spun că nu şi-au făcut o listă cu mulțumiri, deoarece nu credeau că vor câştiga. Nu ştiu dacă este adevărat acest lucru, eu însă chiar nu mi-am făcut o listă. Nu sunt multe persoane care au fost alături de mine, de aceea nu am nevoie de listă. Acei câțiva prieteni şi agenta mea le mai pot ține minte.

Publicul râse. Muzica începu să cânte în surdină ceea ce o atenționa că trebuia să încheie mulțumirile.

-Era să uit, spuse ea. Doar două secunde, spuse ea privind spre dirijorul orchestrei. Aş vrea să mulțumesc unei persoane care nu este în seara asta aici, dar care m-a ajutat foarte mult la învățarea acestui rol şi care mi-a arătat cum să supraviețuiesc la Hollywood. De aceea aş vrea să revăd acea persoană mâine la prânz la cafeneaua la care m-a invitat la prima întâlnire şi aş vrea să-i răspund la întrebarea care a vrut să mi-o pună la acea întâlnire.

Muzica se auzi tot mai tare şi Corrina coborî de pe scenă. Danny opri televizorul. Întunericul se lăsă din nou asupra încăperii. Din ce cauză reuşea mereu să-l facă să se îndoiască asupra hotărârii luate? De ce nu putea pur şi simplu să tragă linie şi să continuea viața din acel punct, uitând trecutul?

Existau multe motive pro şi mai multe contra acelei întâlniri. Se duse în dormitor, se întinse pe pat şi adormi.

Corrina se afla în acea cafenea şi bea o cafea cu lapte. Reuşi să scape de reporteri şi era mândră de acest lucru. Ajunse şi ea la concluzia că publicitatea este bună, dar există şi momente în care

ai nevoie de intimitate. Danny întârzia de douzăci de minute. Privi nervoasă ceasul de perete. Poate nu era bine fixat. Scoase telefonul mobil şi observă că ceasul funcționa impecabil. Dacă nu avea să vină?

Telefonul țârâi, speriind-o. Emoționată îl deschise.

-A venit? se auzi vocea lui Stela.

-Tu erai...

-Mulțumesc pentru entuziasm.

-Nu te supăra pe mine, doar că... mă simt ca o proastă. Ca o adolescentă. Poate că are dreptate că nu sunt coaptă la minte.

-Nu te mai gândi la ce a spus sau ce nu a spus Danny. Dacă vine e bine, dacă nu e şi mai bine. Atunci ştii măcar, şi poți continua să fii o actriță premiată şi superbă.

Corrina zâmbi.

-Mulțumesc, spuse ea.

-Pentru nimic.

-Pe curând.

Închise telefonul. Îl aşeză pe masă. Acesta sună din nou şi o speria iar.

-Iarăşi eu, spuse Stela.

-Ce mai este?

-Crezi că poți să-mi faci rost de un număr de telefon...

-Dacă iar este vorba despre Orlando Bloom, să ştii că te bat.

-Bine, bine... spuse Stela şi închise telefonul.

Corrina zâmbi şi puse telefonul pe masă. Privi în continuare spre vitrină în speranța să-l vadă pe Danny. Dacă nu s-a uitat aseară la premiere? Nici nu avea de unde să ştie că ea i-a dat întâlnire.

Telefonul țârâi din nou. Corrina îl deschise şi spuse:

-Poți să uiți numărul ăla de telefon.

Linişte. Nu primi nici nun răspuns.

-Alo? Stela?

Nimic. După câteva secunde de tăcere înțelese.

-Danny?

-Da.

-Unde eşti?

Nici un răspuns.

-Întrebarea mea ar fi fost: Eşti fericită?

Corrina nu spuse nimic. Ochii i se umeziră.

-Nu aşa cum am crezut că voi fi.

-Sunt sigur că într-o zi vei fi.

Închise telefonul. Corrina lăsă aparatul pe masă. O lacrimă îi brăzdă fața. Ridică telefonul şi formă numărul lui, dar o operatoare o anunță că numărul respectiv nu putea fi contactat.

Vis-a-vis de cafenea era parcată maşina lui Danny. Acesta stătea la volan şi îşi opri telefonul după ce termină convorbirea cu Corrina. O privi pentru ultima dată prin vitrina de sticlă a cafenelei, porni maşina şi porni la drum. Era urmat de o camionetă de la o firmă de transport a mobilei.

Făcea ceea ce deja de mult timp trebuia să facă. Avea să părăsească vechea s-a viață. Avea să lase în urmă cariera, drogurile, alcoolul, psihologul, pe Corrina. Avea să părăsească L.A.-ul.

Epilog

Viața era frumoasă. Viața era simplă. Viața merita trăită. Se trezi în acea dimineață fericit. După ce se aranjă, coborî din apartamentul lui la cafeneaua de la parter. Cumpărase întreaga clădire şi la parter deschise o cafenea unde se serveau minuturi şi produse de patiserie. Avea doi angajați. El se afla în spatele tejghelei şi servea clienții.

Era o localitate mică unde nimeni nu îl cunoştea. Era o comunitate foarte primitoare care l-a integrat rapid în rândul ei şi care era bucuroasă de noua briză pe care o aduse el în sătucul lor.

Ducea o viață simplă. Fără evenimente deosebite, bineînțeles cu excepția sărbătorii dovleacului, când Crazy John se întrecea cu toți la spart dovleci cu capul. De mulți ani el deținea recordul şi nu vroia să renunțe la acest titlu. În rest viața era aşa cum îşi dorea să fie. Nu-i lipsea celebritatea. Nu-i lipsea Corrina.

Luă telefonul şi formă un număr.

-Neața mamă.

-Danny.

-Ți-am spus că acum mă numesc Daniel.

-Mereu îți schimbi numele.

-E mai bine aşa, pentru anonimatul meu.

-Când vii la noi?

-Duminică sper să ajung.

-Întotdeauna promiți. Ar fi fost mai bine dacă ai fi venit acasă. Şi aici puteai să deschizi o cafenea.

-Acolo toată lumea mă ştie. Aici sunt doar Daniel. Aici lumea mă iubeşte pentru cine sunt, nu pentru cine am fost. Şi sunt doar la jumătate de oră de voi, aşa că poți şi tu să mă vizitezi.

-Nu mai vreau să mă urc la volan. E prea periculos.

-Bine mamă. Ne vedem duminică. Închise telefonul.

Îşi aminti de ultima şedință de la psiholog, înainte de a părăsi L.A.-ul.

-Eşti sigur că asta vrei să faci, spuse psihologul?

-Da. Este cel mai bine.

-Eşti sigur că nu poți salva relația cu ea?

-Nu vreau să ajungem ca una din acele perechi care stau unul lângă celălalt şi nu mai au ce să-şi spună. Simt că deja începem să fim aşa. Ea simte mai mult pentru mine decât pot eu să-i ofer.

-Într-o relație mereu unul oferă mai mult decât celălalt. Aşa este. Dragoste egală nu există.

-Este vorba despre altceva. Am impresia că ea nu mă poate înțelege.

-Dar tu te înțelegi?

-De cele mai multe ori, nu. De aceea nu-i pot cere ei să mă înțeleagă.

-Dar exact asta înseamnă să fii împreună, să te completezi, să laşi pe celălalt să te cunoască.

-Eu sunt complet. Nu am nevoie de altcineva să mă întregească. Nu am plănuit să iasă aşa. Credeam că voi putea face față. Nu am nevoie de explicații şi scenarii despre cum ar fi trebuit să mă comport. Nu poate spune că nu am încercat, poate am încercat prea mult.

-Atunci care a fost problema? De ce nu a mers? Unde s-a împotmolit relația?

-E ciudat cum nu am reuşit să vorbim pe aceeaşi limbă.

cristi mirea, 5 martie 2005